

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

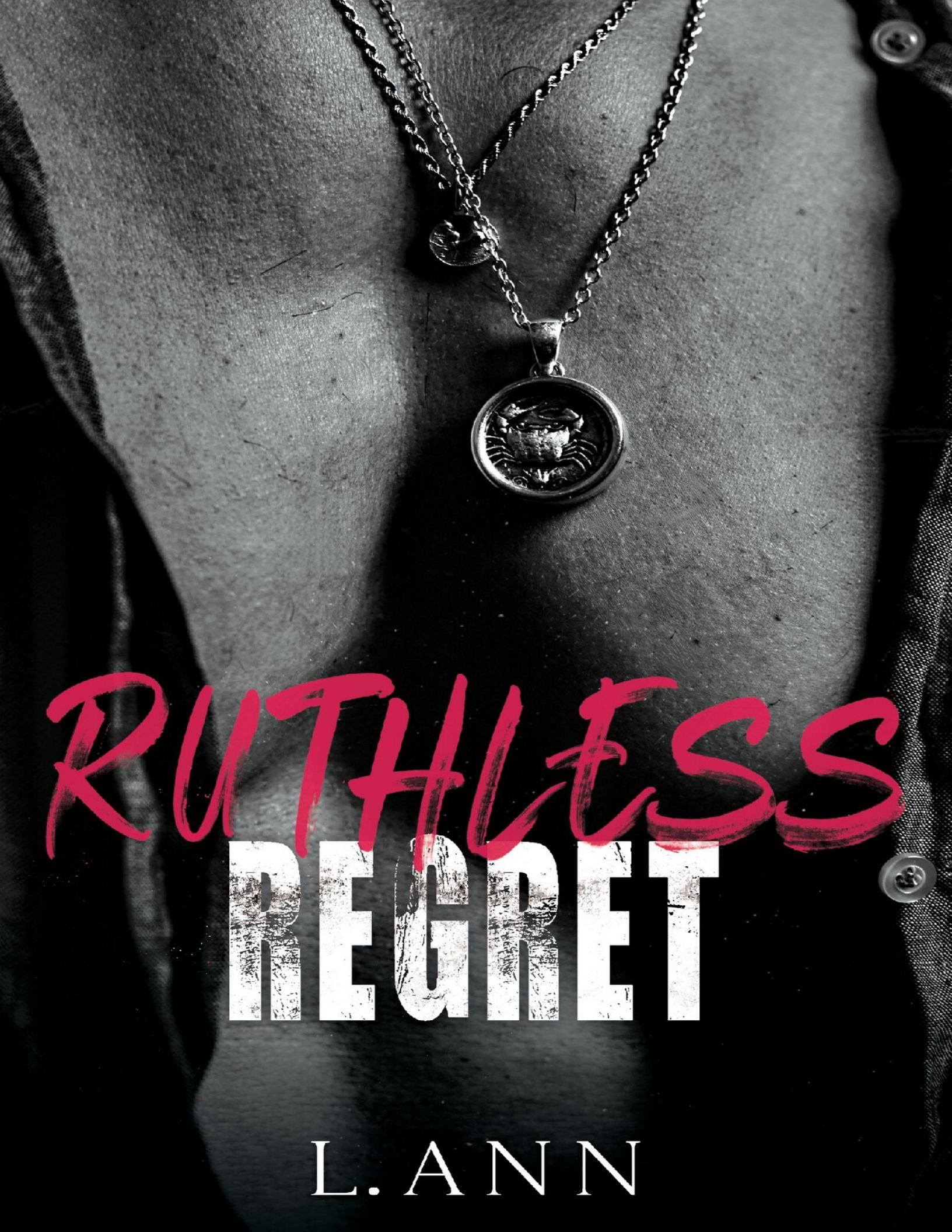
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUTHLESS
REGRET

L. ANN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ACIMASIZ PIŞMANLIK

ACIMASIZ OYUNLAR
KİTAP 2

L. ANN

Acımasız Pişmanlık

Copyright © 2024 by L. Ann

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Honey+ Sin Designs

Kapak Fotoğrafçılığı: Paperback Model Editing'den Daniel

James: Teresa Smith

İç Karga Kurgu Tasarımları Blurb: Karga

Kurgu Tasarımları

Herhangi bir hata bulursanız ve bana ulaşmak isterseniz, lütfen leeann@lannauthor.com adresine e-posta gönderin.

Teşekkür !

CONTENTS

[Giriş Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Notu](#)

INTRODUCTION

Acımasız Pişmanlık'a dalmadan önce Acımasız Niyet'i okumalısınız, aksi takdirde kafanız çok karışacak ve neler olup bittiğini anlayamayacaksınız.

Bu kitap suç mahalleri, şiddet ve cinayetle ilgili tartışmalar içermektedir. Ayrıca neler olup bittiğini ve kimin ne yaptığını anlamaya çalışırken strese bağlı baş ağrılarına neden olabilir.

Bununla birlikte, lütfen akıl sağlığınıza dikkat edin. Bu kitap aşağıdaki mecazları içermektedir ve okuyucular için tetikleyici olabilir.

Yavaş yanma, zorla yakınlaşma, intikam, hafif yaş farkı, TSSB, eski mahkum, aile/arkadaş ölümü, cinayet mahalli tasvirleri, şiddet eylemleri, panik atak, psikolojik travma.

BİRİNCİ BÖLÜM

ZAIN

SIKTIR. SIKTIR. SIKTIR.

"O olduğunu sanmıyorum." Sesim olması gerekenden çok daha kararlı, çünkü içimden bir ses bana bağıyor.

"Nereden biliyorsun?"

Nereden mi biliyorum? Çünkü lanet yerimde kan var.

"Çünkü sanırım az önce biri Ashley'i evimden aldı."

Cam kırılma sesini duyduğumdan beri ne kadar zaman geçti?

Bir ya da iki dakikadan fazla sürmüş olamaz. Eğer ses, birinin içeri girip onu yakalamasından kaynaklanıyorsa, fazla uzaklaşmış olmaları mümkün değil.

Bilinci yerinde değilse ya da davetsiz misafir onu bir şekilde etkisiz hale getirmediyse.

Mücadele etmemesi ya da kaçabilseydi kaçmak için mücadele etmemesi mümkün değil.

Çığlık sesi mi? Emin değilim.

Olabilir mi?

Emin *olduğum* tek şey kaçmadığı. Çığlık, kırılmış pencere, yerdeki kan. Tüm bunlar birinin onu şaşırttığını gösteriyor.

Tabii bunu o ayarlamadıysa ve sizin de öyle düşünmenizi istemiyorsa...

Bu olumsuz düşünceyi tam olarak oluşmadan kesiyorum.

Neden bir şey yapsın ki? Daha önce senden kaçtı.

Bu farklıydı. Annesinin benim yüzümden tehlikede olduğunu düşünüyordu ve ben de onu Jason ve Louisa'nın öldürüldüğü odada uyumaya zorlamıştım.

Ama şimdi olmaz, az önce yaptıklarımızdan sonra olmaz.

Neden olmasın? Şu an bunu yapmak için en iyi zaman değil mi? Nasıl hissettiğin konusunda çelişkideyken mi?

Başımı sallıyorum ama o küçük ses devam ediyor.

Ya bu konuda yanılıyorsam? Onun hakkında?

Hayır, . Ne zaman ayarlama şansı oldu ki?

Buraya geleceğimizi bile bilmiyordu.

Dışarı adımımı attığımda tüm duyularım oluyor.

"Zain, neler oluyor?" Şerif McFadden'ın sesi kulağımda uğulduyor ve ben evin arka tarafındaki kapalı alanı tararken duymazdan geliyorum.

Ona sesleniyorum. Sesim bahçede yankılanıyor ama o cevap vermiyor.

Eve girdiğim ve Louisa ile Jason'ı ölü bulduğum gecenin görüntüleri beni bombardımana tutuyor ve tekrar başımı sallıyorum.

Hayır. O ölmedi. Buralarda bir yerde.

"Zain? Zain, beni dinliyor musun?" Şerifin sesi düşüncelerimi delip geçiyor.

"Ben buradayım. Onu göremiyorum."

"Bana neler olduğunu anlatmalısın."

"Ashley kayıp, olan bu. Neredesin lan sen?"

Ben konuşurken, seçenekleri değerlendiriyorum. Birinin ben görmeden saklanabileceği sadece iki yer var. , patika evin uzunluğu boyunca uzanıyor ve ön tarafa doğru gidiyor. Birisi onu bu yoldan götürmüş olabilir. Havuz ve havuz evi sağda, arkası bahçenin tüm uzunluğu boyunca uzanan duvara dayanıyor.

gitmeyi seçiyorum ve ana kapılara inen patikayı takip etmek için döner dönmez, sessizliği yırtan bir çığlık daha atıyorum. Döndüm ve sese doğru koştum. Çığlık kapıdan gelmiyordu.

Evin önünde, demek ki hâlâ arka tarafta bir yerlerde ve ben yanlış yönü seçmişim.

"Ashley?" Sesim bahçede yankılanıyor.

"Zai-" İsmim bir başka boğuk çığlıkla kesildi. "Lanet olsun."

Çıglık bahçenin en ucundan, havuz evinin arkasından ve arazinin arka tarafını çevreleyen duvara yakın bir yerden geldi. Koşarak köşeyi döndüğüm anda onları gördüm. Siyah giysili bir figür, ellerini kadının kollarına dolamıştı. Ellerin arasında dönüp duruyor, kaçmaya çalışıyor ama figür ondan daha büyük ve ne yaparsa yapsın kurtulamıyor.

"Bırak gitsin!"

Figürün başı dönüyor ve yüzünü kaplayan siyah kar maskesi ortaya çıkıyor. Ama dikkatleri benim üzerimdeyken, Ashley'i tutuşu bir anlığına duraksıyor. Bu ona ihtiyacı olan boşluğu vermeye yetti. Serbestçe dönüyor ve momentum onu geriye doğru yere yuvarlıyor.

Figür bana sırtını dönüyor ve kolunu kaldırarak öne doğru adım atıyor. Ashley bir elini başının üzerine atarak geri çekiliyor.

Güneş figürün havaya kaldırdığı koluna vuruyor ve elindeki metal parıldıyor.

Hay sikeyim. Hayır. Hayatta olmaz.

"Ashley, ayağa kalk." Cep telefonum yere düştü ve çimlerin üzerinden ikisine doğru havalandım.

Bağırmamla figürün eli düşüyor ve yarı yarıya bana doğru dönüyorlar. Yavaşlamıyorum, başımı eğiyorum ve doğruca onlara saldırıyorum. Durmayacağımı anladıkları anda doğrulup arka duvara doğru koşmaya başlıyorlar. Ben onlara ulaşmadan duvarı aşılar.

Onları takip ediyorum, kaçmadan önce indirmeye niyetliyim, ama Ashley adımı söylüyor. Sesi titrek, korkmuş ve beni yolumda durduruyor. Döndüm ve aceleyle ona doğru gittim.

Dizlerinin üzerine çökmüş, başını eğmiş, bir elini göğsüne bastırmış. Yanına çömeliyorum.

"İyi misin? Yaralandın mı?" Ellerim omuzlarına iniyor ve avuç içlerimi kollarında gezdirip elini omuzlarından çekiyorum.

Göğsünde kan var mı diye kontrol etmek için.

kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Hayır... Sanmıyorum. Kimdi o? Ne istiyorlardı?"

"Ayakta durabilir misin? Hadi içeri girelim." Sorularını görmezden geldiğimden değil, sadece ona verecek bir cevabım yok ve onlar gelmeden önce ikimizi de eve geri götürmek istiyorum.

Yapacaklarını *sanmıyorum* ama bu noktada işimi şansa bırakmayacağım.

Elini tutup ayağa kalkıyorum ve onu da birlikte ayağa kaldırıyorum. Parmakları soğuk, tüm vücudu titriyor ama kanaması yok ve yaralandığını da sanmıyorum.

"Hadi içeri dönelim." Eve doğru yürürken sürekli omzumun üzerinden kontrol ediyorum, davetsiz misafirin tekrar ortaya çıkmasını izliyorum, birden fazla olma ihtimaline karşı etrafı tarıyorum, ama görülecek bir şey yok.

Şerif McFadden'ın sesi yerde terk edilmiş halde duran cep telefonundan cızırdıyor.

"Zain, oluyor? Konuş benimle!"

Eğilip onu , kulağıma götürüyorum ama hareket etmeyi bırakmıyorum.

"Ashley'e kim saldırdıysa kaçtı. Ellerin lanet bir bıçak vardı." Yanımda Ashley irkildi. Elini sıkıca kavradım. "Mülkümün arka tarafındaki duvardan atladılar. Neredesin lan sen?"

Soruma cevap vermedi. "Bütün kapıları ve pencereleri kilitle. Yola çıkıyorum."

"Arka kapının camını *kırmışlar*. Tekrar içeri girmek isterlerse kilitlemek hiçbir şeyi değiştirmez. Burada insanların olması gerekiyordu."

"O zaman üzerinde kilit olan bir odaya gir ve orada bekle." Sesi sakindi. Bu beni çok sinirlendiriyor.

"McFadden-" Ama aramayı çoktan sonlandırdı.

İçimden küfrederek dikkatimi tekrar yanımda yürüyen kadına veriyorum ve onu kapıdan geçirip eve girmesine rehberlik ediyorum. Sessizdi, muhtemelen şoktaydı ve oturmasını ettiğimde itiraz etmedi. Arka kapıyı kilitliyorum - eğer isterlerse içeri girmelerini engelleyecek bir şey değil bu. Pencere tahrip edilmiş. Burada

cam yere düştü ve aklım diğerk eve gitti... ve bir başkıkırılmış pencereye.

Bunu komşulardan birine bağladım, ama ya öyle değılse? Ya aynı kişiyse? Ya bunca zamandır izliyorlarsa?

Sikeyim. Polis nerede lan? Çoktan yerlerini almış olmaları gerekiyordu... Biz gelmeden önce burada olmaları gerekiyordu.

"Zain." Sesine doğru döndüm. "Kimdi o?"

"Bilmiyorum."

"Kiminle konuşuyordun?" Üzerindeki tişörtün eteklerini çekiştiriyor.

Kahretsin... giydiğı tek şey bu. Oturma odasından çıktığında çoğunlukla çıplaktı ve tişörtü neredeyse hiçbir şeyi örtmüyordu. Etrafa baktım. Burada ona için verebileceğim hiçbir şey yok. Üzerimde tişört bile yok. Tuvalete giderken onu da yanında götürmüştü.

Odayı geçiyorum, bir sandalyeyi sürüklüyorum, etrafında dönüyorum ve kollarımı arkaya yaslayabilmek için koltuğa oturuyorum ve ona bakıyorum.

"Sen oturma odasından çıktıktan sonra ne oldu?"

Bana göz kırıyor.

"Ashley, odaklanmana ihtiyacım var."

Kaşlarını çattı. "Ben-ben tuvalete gittim." Titreyen eliyle çamaşır odasına açılan kapıya ve onun ötesinde tuvalet ve lavabonun bulunduğı küçük bir odaya doğru el sallıyor. "Temizlendim ve sonra dışarı çıktım. Mutfakta biri duruyordu."

"Yüzlerini gördün mü?"

Başını iki yana sallar. "Sanırım onları şaşırttım. Seni almak için kapıya doğru koşmaya çalıştım ama peşimden gelip beni yakaladılar. Senin için bağırmalıydım." Duraklıyor, kaşlarını çatıyor. "Neden ki? Beni mutfağa doğru sürüklediler ve sanırım beni dışarı çıkarmalarını engellemeye çalışırken dirsekleri camdan içeri girdi." Bakışları omzumun üzerinden arka kapıya kayıyor. "Kimdi o? Telefonda biriyle konuşmuşsun."

Kapı zili çalışıyor ve cevap vermemi engelliyor. Ayağa kalkmadan önce tereddüt ettim.

Geri dönme riskini alacaklarını sanmıyorum. En azından şimdilik.
Ama onun burada tek başına olması fikri hoşuma gitmiyor. "Diğer odaya git. Giyin."
Kapı zili tekrar çaldı. "Sanırım polis geldi." "Şimdiden mi?"
"Çıglık attığını duyar duymaz şerifi aradım. Telefonda o vardı."
"Oh..." Dikkatlice ayağa kalkıyor, bakışları yere düşüyor. Yanakları kızarıyor.
Sanırım ne kadar az giydiğini yeni fark etti. Uzanıp tek parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Ashley, git ve giyin."
Başıyla küçük bir selam veriyor ve dönüyor. Odadan çıkıp koridor boyunca onu takip ediyorum. O sola, oturma odasına dönüyor, ben de ön kapıya doğru ilerliyorum.
Kapıyı açtığımda Şerif McFadden dışarıda duruyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

AZ ÖNCE NE OLDU?

Zain'i oturma odasında bıraktım ve seks sonrası sersemliğiyle mutfaktaki küçük banyoya doğru yürüdüm. O yürüyüşte etrafımdaki hiçbir şeye dikkat etmiyordum. Sadece banyoya gidip istiyordum.

Ben içeri girdiğimde mutfakta biri var mıydı? Beni gördüler mi? Aceleyle geçerken beni izlediler mi? Eminim fark etmişimdir. Mutfak o kadar büyük değil. Ben kendimi banyoya kilitledikten sonra gelmiş olmaları daha muhtemel... değil mi?

Panik halindeyken, davetsiz misafir üzerime geldiğinde yaşadığım dehşetin ötesinde pek bir şey hatırlamıyorum. Ben odadan çıkamadan vücutları benimkine çarptı. Bir ellerini saçlarıma doladılar, avuçlarını ağzıma kapattılar ve beni kapıya doğru sürüklediler. Kurtulmak için çılgınca çırpınırken sanırım dirsekleri kapının camına çarptı.

Sesler bana ulaşarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve kapıyı kapatıp arkama yaslanıyorum.

Midemin çukurunda mide bulandırıcı bir yumru var, korku damarlarımda geziniyor. Karanlık bir köşe saklanmak istiyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Şu anda korkunun beni ele geçirmesine izin veremem. Kafamı açık tutmalıyım.

Zain polisin burada olduğunu söyledi. Giyinmem lazım. Olanlar hakkında beni sorgulamak isteyecekler.

Kaşlarımı çatıyorum, telefonda yaptığı konuşmanın parçaları aklıma geliyor.

Öfkeliydi, sesi keskin ve ısırgandı. Şerifle konuştuğunu söylemişti... ama gerçekten öyle miydi? Neden onlara zaten burada birilerinin olmasını beklediğini söylemişti?

Zihnim dönüyor, bana anılar fırlatıyor.

Ailesinin evinden de bir telefon aldı. İşte o zaman beni kapıdan çıkarıp buraya geri getirdi.

o?

Aman Tanrım. Beni yakalaması için birini mi tuttu? Beni

öldürmesi için? Dışarı çıktığında yüzündeki ifadeyi düşündüm.

Hayır, bu gerçek bir şok ... değil mi?

Ya seninle yatması dikkatini dağıtmak içinse? Sana ödetme planının başka bir parçası?

Bu düşünceyi oluşur oluşmaz yok sayıyorum. Anlamsız seks *yaptım*. Whitstone'dan ilk taşındığım zamanki geçmişin anısını silmek için bir dizi tek gecelik ilişki.

Aramızda yaşananlar o kadar da ... değildi, değil mi? Anlamsızmış gibi hissettirmedi.

Kapıdan uzaklaşıyorum. O gelmeden önce giyinmeliyim. Polis yarı çıplak olamam.

Şu anda dağılmayı göze alamam. Odaklanmalı ve kontrolü elimde . Olanları daha sonra düşünebilirim. Polis gittikten sonra.

İç çamaşırımı bulmam bir iki dakika sürüyor ve kanepenin altından külotumu çıkardığımda yüzüm sıcaktan kavruluyor. Önce onları, sonra kot pantolonumu giyiyorum, tişörtümü düzeltiyorum, sonra cebimden bir saç bağı çıkarıyorum ve parmaklarımla saçlarımı geriye doğru tarayarak at kuyruğu yapıyorum.

Oturmuş, ayakkabılarımı bağlıyordum ki kapı açıldı. "Ashley?" Zain'in sesi sessizliği bozuyor ve dönüp ona bakıyorum. kanepenin arkasına. "Burada mısın?"

Odaya adım atar, arkasında yaşlı bir adam daha vardır. Yabancı haki bir gömlek giymiş, şerif rozeti göğsünün sol tarafında belirgin bir şekilde görünüyor. Bir an için Zain'in onu beni bir şey için tutuklamak üzere buraya getirdiğini düşünüyorum. Sonra sağduyu geri geliyor.

Ben yanlış bir şey yapmadım.

Ayağa .

"Bayan Trumont." Bir elini uzatmış bana doğru yürüyor. "Şerif McFadden. Olanları durdurmak için burada olmadığımız için üzgünüm."

"Bayan Ryder," diye düzeltiyor Zain ben daha bir söyleyemeden. "Ashley benim karım."

"Elbette. Özür dilerim." şeyi kaçırmıyor.

Elim onunki tarafından yutuluyor ve bırakmadan önce sıkıca sallıyor.

"İyi misin? Hiç yaralandın mı?"

Bakışlarım ondan kapı aralığından ayrılmayan Zain'e kayıyor. Orada duruyor, bir omzunu kapının pervazına dayamış, ellerini eşofmanının ceplerine sokmuş. Hâlâ gömleksiz. Bunu fark ettiğinden bile emin değilim. İfadesi kapalı, okumak imkansız.

Şerif kanepeye oturdu ve bana baktı. "Bana neler olduğunu anlat."

"Olan şey, kimsenin onu durdurmak için burada olmamasıydı." Bir kez daha, Zain benden önce konuşuyor.

"Adamlarım yoldaydı. Bugün birilerinin bir şey yapmaya kalkışacağını önceden tahmin etmemiz mümkün değildi."

"Bugün bir şey mi deniyorsun? Ne? Birinin bir şey deneyeceğini biliyordun... sadece bugün değil mi?" Ciddi olamaz, değil mi?

"Zain'in röportajının gözden kaçma ihtimali olduğunu biliyorduk. Hapisten yeni çıktı. Dışarıda ona ve davasına kafayı takmış pek çok insan var. Bazıları onun dışarıda olması gerektiğini düşünmüyor bu konuda bir şeyler yapmaya çalışacak kadar çılgınlar. Görüşmenin bazılarını ortaya çıkarma potansiyeli olduğunu biliyorduk, bu yüzden her karşı burada birkaç polis memuru bulundurmayı planladık." Bir not defteri ve

kalemını göğüs cebinden çıkarıp çevirerek açtı. "Şimdi bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Ama zihnim bu soruya cevap veremeyecek kadar onun söylediklerine odaklanmış durumda. "Bekle, röportaj sırasında Zain birinin tutuklandığını söyledi. *Kim?*" Gözlerim tekrar Zain'e dönüyor.

O da bana bakıyor. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bu bir tutuklama değildi, ancak sorgulama için birini getirdik. İlk soruşturma sırasında önemli olabilecek bilgileri sakladıklarını düşünüyoruz. Az önce olanları gözden geçirdikten sonra bunu konuşabiliriz. Neden oturmuyorsunuz? Bana neler olduğunu anlatsanız, belki olayın özüne inebiliriz."

"Biri beni yakaladı. Ellerinde bir bıçak vardı... ve duyduğuma göre buna hiç şaşırmamışsınız."

Zain'in ifadesi değişmiyor ama çenesinde bir kas patlıyor. Ve yavaş yavaş kafamda bir düşünce oluşuyor.

"Aman Tanrım... beni *yem* olarak kullandın." Kelimeler fısıltı gibi çıkıyordu. "Bu yüzden kamerada olduğumdan emin oldun. Birinin *bir şey* deneyeceğini *biliyordun*. Beni öldürmeleri mi gerekiyordu, Zain? Bana saldıracaklar mıydı? Ne yapacaklardı? Plan neydi?" Sesim her kelimedede yükseliyor.

"Lütfen, Bayan Ryder, sakın . Tehlikede olduğunuzdan şüpheliyim."

Şerifle yüzleşmek için döndüm. " değil miydim? Ciddi misin sen? Ellerinde *bıçak* vardı! Beni dışarı sürüklediler. Beni lanet bir barbeküye davet ettiklerini sanmıyorum!"

"Ashley-" Zain bir adım öne çıkar.

"Hayır!" Elimi kaldırıyorum, avuç içim dışa doğru. "Tek kelime daha etme. Senin hakkında haklıydım. Sen bir canavarsın." Odanın içinde yürüyorum ve önünde duruyorum. "Çekil yolumdan."

"Nereye gidiyorsun?"

"Buradan git. Senden uzakta."

"Ash-"

"Burada önünde rol yapabileceğimiz kimse yok, Zain. Şerifin deliler gibi aşık olduğumuza inandığından şüpheliyim."

"Hayır, evliliğinizin bir ilişkisi olduğunun farkındayım."

"Kolaylık." İçimden kopan kahkaha biraz histeri barındırıyor. "Buna *böyle* mi diyor? Artık benim için *uygun* değil. Eve gidiyorum ve sen beni durduramayacaksın."

"Aıklamama izin ver." Zain bana doğru bir adım atıyor. "Hayır! Duymak istediğim bir şey söylemeyeceksin."

Onu iterek geçtim ve koridor boyunca ön kapıya doğru yürüdüm. Dışarıda iki şerif yardımcısı duruyor. Beni görünce doğruldular.

"Biriniz beni eve bırakabilir mi, lütfen?" Birbirlerine bakarlar.

Şerif arkamdan, "Daniel, Bayan Ryder'ı annesinin evine götür," diyor. "İfadeni almak için daha sonra eve geleceğim. Biz burayı araştırmayı bitirirken sen de evine git, biraz dinlen."

Yardımcılardan biri başını salladı ve merdivenlerden inerek bir arabaya doğru yürüdü. Onu takip ettim. İçeri girmem için arka yolcu kapısını açtı, sonra sürücü tarafına doğru yürüdü. Ona annemin adresini verdikten sonra arabayı çalıştırdı.

Arabayı durdurup beni teşekkür etmek dışında yol boyunca konuşmadım. Annemin kapısına doğru koşarken arkama bakmıyorum ve kapıyı çalıyorum.

Kapı açılıyor ve iki yanımdan vuruluyorum, iki kol beni sarıyor.

"Ashley! Ne lan?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ZAIN

GİTMESİNE ENGEL OLMADIM. ONU KAPIYA KADAR TAKIP ETMEDİM. İ kalmasını ve beni dinlemesini istemiyorum. Onu yem olarak kullandığım suçlamasını bile reddetmiyorum. Son birkaç gündür yaptığım onca şeyden , ona söylediğim hiçbir şeye inanmayacaktır.

Şu anda, buradan uzakta olması daha iyi. Benden uzakta. Annesinin yanında daha güvende olacak ve şerifin ona göz kulak olması için birini bırakacağından eminim.

Ve odaklanmam gereken daha önemli şeyler var. "Adamların hangi cehennemdeydi?" gibi şeyler. Ön tarafa döndüğümde Kapı kapanıyor ve bana doğru yürüyen şerifle .

"Burası küçük bir kasaba ve burada çok fazla şerif yardımcımız yok. Franklin Bay'deki polis departmanına bir talepte bulunmak zorunda kaldım. Ayrıca bu olayı gizli tutmaya çalışıyoruz, hatırladınız mı? İhtiyacımız olan son şey basının bir şeyler olduğunu öğrenmesi. Birini gözaltına aldığımızı duyurmak aptalca bir riskti ve bunu yapmamalıydınız.

"Basın bu bilgiyle bayram edecek. Ayrıca biz soruşturmaya devam ederken ailenin evinde kalmayı kabul ettin. Eğer arkadaşlarının gerçek katili hala dışarıdaysa, onlara bir uyarı vermiş oldun. Bu yüzden, hiçbir uyarıda bulunmadan kale direklerini değiştirdiğinde bana bok atma."

Ona ters ters baktım ama gerçekten itiraz edemedim. İnsanların masumiyetime inanmasını sağlamaya o kadar odaklanmıştım ki, muhabire ve programı izleyen insanlara davanın yeniden açıldığını ve ilgili biriyle konuşulduğunu söyledim.

"Herkesin benim bir katil olmadığımı bilmesini istememin yanlış olduğunu düşünmüyorum. Evimden her çıktığımda insanların bana yan gözle bakmamasını istiyorum."

"Bunu anlıyorum Zain, ancak izlememiz gereken prosedürler var. Şimdi, olanlar hakkında kavga etmeye devam etmek mi istiyorsun, yoksa sonuç almak mı? Adamlarım şu anda bölgeyi arıyor. Eğer orada bir şey varsa, bulacaklardır. Bu arada, Ashley kalıp benimle konuşmayı reddettiğine göre, bana neler olduğunu anlatmalısın." Oturma odasına doğru bir el sallıyor. "Gidelim mi?"

Yanımdan geçip kanepeye oturdu. Olduğum yerden kıpırdamadım.

"Konuşacak bir şey yok. Biri içeri girdi ve Ashley'i kaçırdı."

", Zain."

Onu görmezden gelmeye değil değmeyeceğini tartışıyorum, ama bu önemsiz bir güç oyunu ve hiçbir şey elde edemeyeceğim, bu yüzden odayı geçip koltuklardan birine oturuyorum.

Başını salladı. "Tamam, beni aramadan önce neler olduğunu anlat." İç çekiyorum ve sabırsızlığımı kontrol etmeye çalışıyorum. Polis prosedürünü görmezden gelmeyecek ve bilmek istediklerimi ben anlatana kadar bana söylemeyecek.

sorularını yanıtladı.

"Görüşmeyi yaptık, sonra buraya geri geldik."

Bakmam gereken bilgileri içeren bir e-posta hakkında bir telefon aldım. Bunu ona söyleyemem, çünkü o zaman bilginin ne olduğunu ve nasıl elde ettiğimi sorgulayacaktır.

"Biz buradaydık."

Onu senin oturduğun kanepede becerdim.

"Ashley tuvalete gitmek için kalktı. Annesi onu aramak için cep telefonumu aradı. Esme'yle konuşurken bir çarpma sesi duydum." Sesim kesik kesikti. "Ashley'nin bir şey kıldığını düşündüm, bu yüzden aramayı sonlandırdım ve kontrol etmeye gittim. Arka kapının pencere camı kırılmıştı. O zaman seni aradım. Gerisini sen duydun."

"Eve vardığınızda dışarıda kimseyi gördünüz mü?" "Görmedim."

"Ve hiçbir şey olağandışı görünmüyor muydu?"

Nefret etmem gereken kadınla seks yaptığım ve bunun uzun zamandır başıma gelen en iyi şey olduğu gerçeği dışında mı?

"Hayır. Hiçbir şey."
"Emin misin?"

"Evin alarmı kuruluydu, bu yüzden geldiğimizde burada kimse yoktu. Ashley'nin çığlığını duyana kadar arka bahçeye çıkmadım. Çıkmak için bir sebebim yoktu. Dışarıda biri olabilir miydi? Evet, ama onları göremezdim."

"Tamam. Ashley'nin çığlığını duydunuz, sonra beni aradınız ve dışarı çıktınız. Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey göremedim. Ondan hiçbir iz yoktu."

Bir an için tekrar kaçabileceğini düşündüm.

"Evin ön tarafına giden yolu takip ettim. Sonra tekrar çığlık attı. Adımlarımı tekrar takip ettim ve onu arka duvarın yanında biriyle boğuşurken gördüm."

"Onlar hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Yüzü kapalıydı." *"Onun mu?"*

"Yapısı ve boyu erkek olduğunu gösteriyor. Ashley adamın onu tutmasına karşı koydu. Ona seslendim. Bu, onun serbest kalmasına yetecek kadar dikkatini dağıttı. Ayağı takıldı ve düştü. Ve o zaman adam

..." Sesim titriyor, kadının yerde, adamın da onun üstünde, elinde bıçakla olduğu görüntü zihnimde yanıp sönüyor. "Bıçağı vardı."

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim. Adını tekrar bağırdım ve çimlerin üzerinden koşmaya başladım. Geldiğimi görünce koşmaya başladı. Ben onu yakalayamadan duvarı aşmıştı. Peşinden gidecektim ama önce Ashley'nin yaralanmadığından emin olmak istedim."

"Sanırım incinmedi."

"Sadece duyguları."

Ki umursamamalıyım. Umurumda değil. Benim duygularımı .

"Evet, bunu anladım. Sanırım o röportajda yapmayı planladığınız numaradan haberi yoktu?"

"Hayır."

"O zaman seninle evlenmeyi kabul etmesini nasıl sağladın? Beni görmeye gelmeden önce bir plan yaptığını sanıyordum."

". Ama bunun onunla evlenmekle bir ilgisi yoktu. *Bu* farklı bir planın parçasıydı. Ama.. işler değişti ve henüz bunu ona açıklayacak zamanım olmadı."

"Yani, görüşmeye girerken sorgulama için birini getirdiğimizden haberi yok muydu?"

"Hayır, bunu ilk kez röportaj sırasında bir tutuklama olduğunu açıkladığımda öğrendi."

İç çekiyor. "Bu bir tutuklama değildi. Bir sohbet talebiydi. Tutuklama için yeterli kanıtımız ya da nedenimiz yok."

"Ama onu kırk sekiz saat boyunca tutabilir ve sorgulayabilirsiniz."

"Biz de bunu yapmaya çalışıyorduk."

"Her neyse. Bugün ne oldu lan? Neden kimse yoktu?"

"Dediğim gibi, yardım istemek için Franklin Bay polis departmanına ulaşmamız gerekiyordu. Ve dikkatli olmak zorundaydık çünkü hazır olmadan önce haberin yayılmasını istemiyorduk. Ama dürüst olmak gerekirse, bir şey olacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu. Evinizi gözetlemeleri için polis memurlarını getirmek, birilerinin sizi kasabaya geri istemediği gerçeğine dayanan bir önlemdi."

Diğer evimin penceresinden giren tuğlaya gönderme yapıyor.

"Birinin size ya da eşinize saldıracağını düşünmemiştik." Öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış. "Bu da beni bir sonraki soruma getiriyor. Neden onu yem olarak kullandığınızı düşündü? Ve ne için yem?"

Omuz silkiyorum. "Öfkeli biri ve beni yapmadığım şeylerle suçlamayı seviyor."

Çünkü şu ana kadar ona yaptığım her şey onu kullandığımı gösteriyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

"SİZ İKİNİZ BURADA NE YAPIYORSUNUZ?" KENDİMİ JESSA-MAE'DEN KURTARIYORUM ve Karla'nın kollarına girip bir adım geri çekiliyor ve kaşlarını çatıyor. "Seni birkaç gün içinde arayacağımı söylemiştim."

Bana cevap veren Jessa.

"Neler olduğunu öğrenmeden ortadan kaybolmana izin vereceğimizi mi sandın? İşini bıraktın, taşındın, Scott'tan ayrıldın ve sonra biriyle takıldığını açıkladın... ve gideli bir hafta bile olmadı!"

Jessa'nın nefesi tükendiğinde Karla, "Uzaylılar tarafından kaçırılıp yerine bir klonun getirilmediğinden emin olmamız gerekiyordu," diye ekliyor.

"Uzaylılar mı?"

"Sonra buraya geldiğimizde *annen* bize cinayetten içeri atılmasına yardım ettiğini söylediğin adamla yapılan bir röportajı izliyordu ve sonra bir baktık ki onunla evli olduğunu söylüyor. Ne oluyor Ashley?" Jessa tekrar devralıyor.

"*Açıklayabilirim-*" *Açıklayamam. Açıklayamam.*

"Tabii ki yapabilirsin. Evlenmekle başlayabilirsin. Ondan nefret ettiğini sanıyordum?"

"Bu zorunlu-"

"Ve sonra bize *nasıl* bu kadar çabuk evlendiğini anlatabilirsin." "Aman Tanrım, hamile değilsin, değil mi?"

İkisi de aynı anda konuşur. "Hamile, hayır. Eğer izin verirsen-"

"Buraya döndüğünden beri sana ne oldu? Her zaman tahmin edilebilir biri oldun. Karla'nın evlendiğini duyurmasını beklerdim, *senin* değil!"

"Kapa çeneni ve konuşmama izin ver!" İki kadın da bana bakakaldı.

"Bağırmana gerek yok." Annemin sesi arkamızdan bir yerlerden geliyor. "Arkadaşların sadece endişeli. Hepimiz endişeliyiz."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım zorundayım. "Odama çıkıp duş alacağım ve *sonra* aşağı inip tüm sorularınızı yanıtlayacağım."

Kendime beş dakika ayırmalıyım. Düşüncelerimi toparlamak ve son birkaç saat içinde olanları değerlendirmek için zamana ihtiyacım var.

Hiçbirinin cevap vermesine fırsat vermeden merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Odama girdiğimde kapıyı kilitledim ve pencereye gittim. Şerif yardımcısının arabası hâlâ dışarıda park halindeydi ve şoför koltuğunda oturan adamın şeklini seçebiliyordum. Bunun ötesinde ne yaptığını söyleyemem, ama henüz ayrılmadıysa, sanırım şerif benimle konuşmak için gelene kadar orada kalmayı planlıyorum.

Perdeleri kapatıp odayı karanlığa gömüyorum ve yatağın kenarına oturmak için odayı geçiyorum.

Başım çatlıyor ve tüm vücudum ağrıyor. İkisi de beni şaşırtmamalı. Aksine, hala normal bir insan gibi yürüyüp konuşuyor olmam daha büyük bir şok olmalı. Ama başa çıkmaya hazır olana kadar bir şeyleri kilitleme, kafamda ayırma konusunda çok fazla pratik yaptım.

Ayağa kalkmam lazım. Duş alıp kıyafetlerimi değiştirmeliyim. Ama belki de bir saniye burada oturup kendime nefes almak için bir dakika vermeliyim.

Bir elimi kaldırarak saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum. Hareket omzumu çekiştiriyor. Zain'den kaçarken incittiğim omzum... Bu daha dün müydü? Acı, sakladığım tüm düşünceleri ön plana çıkarıyor.

İçimde bir sarsıntı oluyor.

Bir yabancı beni yakaladı. Bıçakları vardı. Niyetleri neydi? Kaçırmak mı, öldürmek mi? Neden? Kimdi onlar?

Dizlerimin üzerinde duran ellerime bakıyorum.

Ve gözlerim alyansa takılıyor.

Ben evliyim.

Zain Ryder ile.

Kardeşimin en iyi arkadaşına.

Onu öldürdüğüne inandığım adama.

Bu pislığe nasıl bulaştım ben?

Şehre asla geri dönmemeliydim. Arkadaşlarımla birlikte New York'ta kalmalıyım. Etrafımda arkadaşlarım olsaydı Zain'in bana istediğini yaptırmaması daha zor olurdu.

Beni bulmaya çalışma zahmetine girer miydi? Kendimi bir hedef olarak belirledim.

Yüzüğü parmağımdan çıkarıp odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Duvara çarpıyor, halının üzerinde sekiyor ve yatağın altına yuvarlanıyor.

Neden onunla yattım?

Buna cevap vermek kolay.

İlk görüşmemizden beri beni o kadar dengesiz tuttu ki duygusal tepkilerim karmakarışık oldu.

Bugün evde olmasaydınız, davetsiz misafir Zain'i şaşırtabilir miydi? Onu öldürebilirler miydi?

Mutfak zemininde kanlar yatarkenki görüntüsü tüylerimi diken diken ediyor.

Neden umursuyorsun ki? Son üç gündür sana işkence etmek için elinden geleni yaptı.

Bu da kolay bir tane.

Çünkü röportajımın kaydını gördüğümünden beri, kaybettiği onca yıldan benim sorumlu olduğum gerçeğini inkâr edemiyorum. Kazandığı itibar için. Hayatının mahvolmasından.

Çünkü onun sorgusunu izlemek ve o yirmi yaşındaki çocuğun yüzündeki şaşkınlık ve çaresizliği görmek -ki o bir çocuktu- kalbimi kırdı.

Bu yüzden mi onunla yattım? Suçluluk duygusundan mı?

Hayır. Ortak geçmişimizi hiç düşünmüyordum.

*Seni seks yapman için suçlamadı. Ondan etkilendin.
Bu da bir şey. Bu da senin olduğun anlamına geliyor.*

Bana ne yapmış olursa olsun, ya da ben ona ne yapmış olursam olayım... orada görmezden gelinmesi zor bir çekim var. Ve bu yüzden onunla yattım.

Ama bunu bir daha yapmayacağım.

Ayağa kalkıyorum. Duş almam lazım. Onun kokusunu tenimden temizlemeliyim.

Kıyafetlerimi çıkarıp banyoya giriyorum ve duşa giriyorum. Başımı arkaya eğerek, ısıtılmış suyun üzerime düşmesine izin veriyorum. Sakinleştirici, kaslarımdaki gerginliği hafifletiyor. Ama bedenim rahatladıkça düşünceler zihnimde daha fazla dönüyor ve Zain'in mutfağına girip orada bir yabancıyla karşılaştığım anı yeniden yaşamayı bırakmamı zorlaştırıyor.

Kendimi durduramadan dizlerimin üzerine çöktüm, yüzümü avuçlarıma gömdüm ve ağlamaya başladım. Tüm bedenimi titreten sert, yutkunarak hıçkırıklar.

Biri beni öldürmeye çalıştı.

*Öldür beni. Neden? Ben ne ki? Yanlış zamanda yanlış yerde ?
Zain için mi oradaydılar? Yollarına mı çıktım?*

Sorular kafamın içinde dönüp duruyor. Bir cevabım yok, azından mantıklı bir cevabım yok.

Sonunda duygularımı kontrol altına aldığım da ve hıçkırıklarım sessizleştiğinde, kendimi ayağa sürüklüyorum, yıkıyorum ve suyu kapatıyorum.

Arkadaşlarımla yüzleşme vakti geldi. Onlara olan biten her şeyi anlatacağım ve sonra buradan gidebiliriz. New York'a geri döneriz.

Saklan.

Hayır! Saklanmıyorum. Olayları anlamlandırabilmemin tek yolu Zain'le yüzleşmek zorunda kalmayacağım bir yere gitmek. Son birkaç günü atlatabileceğim bir yere.

*Aslında, aşağı inmeden önce eşyalarımı toplayacağım.
Arkadaşlarımla New York'a geri döneceğim. Son birkaç günü geride bırakıp hayatıma devam edeceğim.*

Bunu daha önce de yaptım. Yine yapabilirim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ZAIN

KASABANIN OLAY YERİ İNCELEME UZMANI OLAN ADAM ŞERİF

McFadden arka bahçede, etrafı arayan iki şerif yardımcısıyla konuşuyor. Onu mutfağa götürüyorum, kanı ve kırık camları gösteriyorum ve sonra ne yapması yapması için onu bırakıyorum.

Polis bir saatten fazladır burada ama eminim şimdiye kadar bir şey bulamadılarsa, bundan sonra da *bulamayacaklardır*.

Şu anda tamir edilmesi gereken iki kırık pencere var ve bunları tamir ettirmek için kiminle konuşmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok, bu yüzden en mantıklı şeyi yaptım ve öneriler için babamı aradım. Neye ve neden ihtiyacım olduğunu açıkladıktan sonra bir iki dakika sessiz kaldı.

"Peki, herhangi bir tavsiyeniz var mı?" Sessizliğin içinde söylüyorum.

"Oğlum," sesinde temkinli bir ton var. "Belki de gelip burada kalmalısın."

"Hâlâ pencereleri tamir ettirmem gerekiyor."

"Bunu biliyorum, ama eğer kendi evinizde güvende değilseniz-"

"Yeterince güvendedeyim." *Ve insanların beni olmak istediğim yerden uzaklaştırmasına izin vermeyecek kadar inatçıyım.* "Sadece cam tamiri yapabilecek birinin ismine ihtiyacım var. Sizde var mı?"

"Bir telefon görüşmesi yapacağım. Ama Zain... eve geri dönmeyi düşün. En azından polis davetsiz misafiri bulana kadar."

Homurdanıyorum. "Bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini mi düşünüyorsun?" "Ashley tüm bunlar hakkında ne düşünüyor? Üzölmüş olmalı." "Onun nasıl hissettiğini önemsemediğini düşünmezdim."

"Bu adil değil, Zain."

"Ama inkar etmiyorsun."

"Duygularımızın bir gecede değişmesini bekleyemezsin evlat. On dört yılımızı seni bizden aldığı için o kızı suçlayarak geçirdik. Sonra seni geri aldık ve ne oldu? Seni yine alıp götürüyor. Sadece farklı bir şekilde."

"Öyle bir şey ."

" değil mi? Tüm zamanını onunla geçirmek istediğine karar vermeden önce yirmi dört saatten az bir süre evdeydin. Annene ne söylediğin umurumda değil, bana hiç mantıklı gelmiyor. Tabii bunun olmasını önceden planlamadıysan. Hapisteyken onunla iletişim halinde miydin? Bu mı?"

"Hayır, aramıyordum. Neden senin değil de onun benimle iletişime geçmesine izin vereyim?" Kanepeye çöküp başımı arkaya yaslayarak tavana bakıyorum. "Bu kasabada kaç kişi hâlâ Jason ve Louisa'yı öldürdüğüme inanıyor?" Sesim sakın çıkıyor. "Kaçı beni görüyor ve sessizce teknik bir nedenle dışarı çıktığımı ama yine de yaptığımı düşünüyor?"

"Bunun sen ve Ashley ile ne ilgisi var?" "Sadece soruya cevap ver."

"Ne düşündükleri kimin umurunda?"

"Yargılanan siz değilseniz söylemesi kolay." "*Aklandın!*"

"Bunun gerçekten de olay sırasında etrafta olan insanlar için bir şey ifade ettiğini düşünüyor musunuz?"

Ashley'e ihtiyaç duymamın nedenlerinden biri de buydu. Eğer bana inanıyormuş gibi davranırsa -suçluluğum hakkında en yüksek sesle bağırarak kişi- diğerleri de muhtemelen hizaya gelecekti. Ama bunu babama söylersem, onunla neden evlendiğimi anlayacak... ve sonra anneme söyleyecek. Ve kaç yaşında olduğum önemli değil, bu onunla yapmak istemediğim bir konuşma.

"Eve gelmen ve sana yardım etmemize izin vermen gerekiyor. Kısıtlı bir ortamdan ve son yıllarda çok değişen bir dünyaya girdiniz.

On dört yıl. Yeni çevrenize alışmak için biraz zaman ayırmanız için hiçbir şey ayarlanmamasına şaşırdım. Yavaşlamanız ve alışmak için biraz zaman ayırmanız gerekiyor."

"Neye alışmak?" garip davranıyorum, biliyorum. Ama kendime engel olamıyorum.

Babam nasıl hissettiğimi, neye ihtiyacım olduğunu bildiğini sanıyor ve bana ilk evimi alıp Jason ve Louisa'nın yanına taşınacağımı duyurduğumda davrandığı gibi davranıyor. Ama ben artık o çocuk değilim. Uzun o çocuk değildim.

"Bakın, bunu şimdi yapmasak olmaz mı? Sadece iki kapının camını değiştirmem gerekiyor."

Serbest bırakıldığımdan beri yaptığım her hareketi tartışmak istemiyorum. İşler karmaşıklaştı, özellikle de Ashley hakkındaki hislerim. Bir sonraki adımımın ne olduğunu anlamak için zamana ihtiyacım var.

İç çekişi ağırdır. "Pencere değişimlerini sizin için ayarlayacağım."

"Gerek yok."

"Kimseye ihtiyacın olmadığını dünyaya kanıtlamak istediğini biliyorum, Zain. Ama lütfen, bunu senin için yapmama izin ver."

Arkamdaki kapı hafifçe vuruluyor ve etrafıma bakabilmek için . Yardımcılardan biri kapıda duruyordu.

"Gitmem gerek. Tamir için ne zaman geleceklerini bana haber verin."

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve onlarla her iki evde de buluşma ayarlayacağım."

Elimi yüzüme sürüyorum. "Baba-" Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Beni, bana iki kişiyi öldürmüş bir adam gibi davranabilecek biriyle uğraşmaktan kurtarmak istiyor.

"Git ve ne yapman gerekiyorsa yap. Sonra konuşuruz." Telefonu kapattı. Telefonumu minderin üzerine bırakıp ayağa kalkıyorum.

"Şerif yardımcısı."

"Tüm bölgeyi aradık. Şüpheliye ait olan ya da olmayan bir ayak izi dışında dışarıda hiçbir şey bulamadık. Mutfaktan bir kan örneği aldık ve analiz edilmesi için gönderdik. Birkaç gün sürebilir. Herhangi bir haber alır almaz sizi bilgilendireceğiz."

Başımı salladım.

"Şerif her iki saatte bir bölgeyi kontrol etmesi için birini ayarladı, ancak bunu yapan her kimse başka bir şey deneyeceğini sanmıyoruz. Rahatsız edildikten sonra olmaz. Olağandışı bir şey görür ya da duyarsanız karakolu arayın."

Sözlerini düz bir tonda söylüyor ve bu ton onun benim hakkımdaki düşünceleri hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Hâlâ arkadaşlarımı öldürdüğüme inananlardan biri. Benim için fark etmez. Hayatımın neredeyse yarısını işlemediğim bir suçtan dolayı yargılanarak geçirdim, birkaç ay daha hiçbir şey fark etmeyecek.

"Teşekkür ederim." Onu evin içine kadar takip edip ön kapıdan çıktım.

"CSI mutfakta elinden geleni yaptı, bu yüzden istersen camları ve pisliği temizleyebilirsin." Merdivenlerden inerek ortağının beklemekte olduğu arabaya doğru yürüdü. Bir dakika geçmeden gittiler ve ben yalnız kaldım.

Saate bakıyorum. Dört elli beş. Esmé Trumont'un evine gidip Ashley ile konuşmalıyım.

Bazı şeyleri açıklamam gerekiyor. İlk olarak, birinin ona saldıracağından haberim olmadığını itiraf ederek.

Gittiğinde yüzündeki acı zihnime kazındı. Bunu düzeltmem gerek. Düzeltmeliyim.

Nereden başlayacağımı bilemiyorum.

ALTINCI BÖLÜM

ASHLEY

YATAK ODASININ DUVARLARI ÜZERİME KAPANIYOR, BENİ BOĞUYOR, AMA BEN elimi uzatıp kapıyı açmaya, aşağı inip arkadaşlarımla yüzleşmeye cesaret edemiyorum.

Yapmak zorundayım. Yapmam *gerek*.

Ama duygularımı kontrol altına alana kadar olmaz. Şu anda, tek bir bakış, tek bir kelime, her şey üzerinde sahip olduğum güvencesiz tutumu kırmak için yeterli olacak.

Gözlerim kapının yanındaki bavula takılıyor. New York'a dönmeye hazırlanırken valizimi yeniden hazırlamamın üzerinden sadece birkaç gün mü geçmişti? Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Başımı sallıyorum ve bu hareket şifonyerin üstündeki aynaya yansıyor. Daha önce olanları düşünmeden edemiyorum.

Saldırı. Beni yakalayan eller. Elinde tuttuğu bıçağın parıltısı.

Kollarımı kavuşturuyorum, vücudumu titreme sarıyor. Göğsüm sıkışıyor, zihnim yarışıyor. Oradan tek parça halinde çıktığım için şükretmeliyim. Zain'in tartışmadan gitmeme izin vermesine.

Onun adı boğazımın düğümlenmesine neden oluyor, düşüncelerim çözemediğim düğümlere dolanıyor.

Ondan nefret ediyorum.

Hayır, yok.

Tanrım, ama varlığımın her zerresiyle ondan nefret etmek *istiyorum*.

Zain. Seks.

Tanrım, ne düşünüyordum ki?

Onunla yattım. Neden onunla yattım ki?

Çünkü ondan etkileniyorsun. Bunu zaten kendine itiraf ettin.

Bana yaptıkları için, beni nasıl manipüle ettiği için ondan nefret ediyorum. Ama bir şekilde, bunun bir önemi yok. Sanki garip, çarpık bir manyetik güç bizi çekiyor.

Bu kadar dramatik olma. Sadece . et.

Hayatımı mahvetmeye çalışan adamdan etkilendim.

Neyim var benim?

Kaçmak istiyorum. New York'a ve tüm bunlardan önce sahip olduğum hayata geri dönmek. Bu daha kolay olurdu. Yıllar önce Whitstone'u terk ettiğimde yaptığım gibi her şeyi kapatabilirim.

Zain Ryder hâlâ hapisteymiş gibi davranabilirdim, son üç gün hiç yaşanmamış gibi. Kardeşimi öldürdüğünü düşündüğüm adamla evlenmediğimi.

Odanın öbür ucuna, daha önce fırlatıp attığım alyansa bakıyorum. Hâlâ orada, yatağın altında kısmen görünüyor. Onu orada bırakmalı ve tüm bunlardan uzaklaşmalıydım. Onunla evlenmeyi reddetmeliydim, onun oyununu oynamayı reddetmeliydim.

Ama bunun onu durduracağını sanmıyorum.

Bana şantaj yaptı. İstedikini yapmazsam hayatımı mahvetmekle tehdit etti. Bana başka seçenek bırakmadı ve sonsuza dek geçmişte kalacağını düşündüğüm bir şey yüzünden beni yok etme planının bir parçası olmaya zorladı.

Whitstone'a dönmemiş olsaydım bile bunu yapmanın bir yolunu bulacağından eminim. Beni bir şekilde bulurdu.

Ama içimde küçük bir ses var. Bana zorbalık etmesine, baskı yapmasına, beni *kullanmasına izin verdiğimi* fısıldayan bir ses. Buna izin veriyorum çünkü onun hapsedilmesindeki rolümden dolayı cezalandırılmayı hak ettiğimi hissediyorum.

Ve neredeyse beni öldürüyordu.

Yansımam bakışlarımı tekrar çekiyor. Yüzüm solgun, neredeyse tanıdık değil, gözlerim çukur ve gözyaşı fırtınamdan dolayı kırmızı çerçevesi.

Whitstone'dan taşındığımda hayatımı yeniden inşa etme şeklimden, rasyonel, duygusallıktan uzak bir insan olmamdan her zaman gurur duydum. Arkadaşlar, bir iş, bir arkadaş buldum.

Ama burada dururken tüm kontrolümü kaybetmiş gibi . allak bullak olmuş durumda ve bunun kaçamayacağım bir karanlığa sarmalın sadece başlangıcı olmasından korkuyorum.

Kapının çalınması beni irkiliyor ve düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Kahretsin. Arkadaşlarım.

Beni bekliyorlar. Cevapları bekliyorlar.

Bunu onlara nasıl açıklamaya başlayabilirim ki? Onlara nefret ettiğimi söylediğim bir adamla neden evli olduğumu nasıl açıklayacağım? Bana şantaj yapan bir adamla?

Derin bir nefes almak için kendimi zorluyorum ve sonra kapının koluna uzanıyorum. Annem kapının diğer tarafında duruyordu. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ağzı geriliyor.

"İyi misin?" Sesi alışılmadık derecede yumuşak. "Şerif McFadden aradı. Sizinle konuşmak için bir saat içinde burada olacağı mesajını iletmemi istedi."

Hay sikeyim.

"Neden bana ne olduğunu anlatmadın?" Ses tonunda suçlama yok ama hayal kırıklığı var.

Suçluluk duygusu çöktü. "Aşağıya inebilir miyiz? Orada her şeyi açıklamaya çalışırım."

"Ashley, biri saldırıya uğradı Sen. Neden olmazdı. sen bir şey söyler misin?"

Başımı sallıyorum. "Lütfen, anne?"

Yatak odasından çıkabilmem için bir adım geri çekiliyor, sonra koridor boyunca beni takip ediyor ve merdivenlerden iniyor. Oturma odasına girdiğimde Jessa-Mae pencerenin yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş, gözlerini bana dikmiş, yaptığım şeyin her ayrıntısını öğrenmek ister gibi bakıyor. Karla kanepenin kenarında oturuyor, ifadesi benzer.

Sessizlik uzadıkça uzuyor, aklım ne söylemem gerektiği konusunda kararsız kalıyor. İlk konuşan Jessa oluyor.

"Ashley, oluyor?"

Sesi gergin, endişe dolu ama yine de bir gerginlik var. Onu suçlayamayacağım bir kenar. Karakterimin dışında davranıyorum, artık tanımadıkları biri gibi. Ve bunun en kötü yanı da gerçekte *böyle* biri olmam... ve tanıdıkları kişi bir yalan, dikkatle kurgulanmış bir yalan... hayatımın geri kalanında beni güvende ve korunaklı tutması gereken bir yalan.

"Evet," diye ekliyor Karla, ben cevap veremedim. "Güya anneni görmek için eve dönüyorsun. Sonra işten ayrıldığını, Scott'tan ayrıldığını ve evden taşınacağını söyleyen bir telefon alıyoruz. *Sonra* da Zain Ryder'la evli olduğunu öğrendik. *Zain Ryder*, Ashley! Hapse gönderdiğin adam. Ne haltlar dönüyor burada?"

Hâlâ çalıştığım bir şeyi nasıl açıklayabilirim?

"Bu... karmaşık."

"Karmaşık mı? Bunu daha önce de söylemiştin." Jessa kelimenin üzerine atlıyor. "Parmaklıklar ardına koyduğun bir adamla evlisin. Kardeşini öldüren bir adamla. Bu *karmaşık* değil. Bu delilik! Aklından ne geçiyor?"

Bu delilik. Bunu inkar edemem.

"Anlamıyorsunuz. Başka seçeneğim yoktu." Sesimin bu kadar kararlı çıkmasına şaşırdım. "Bunu yapmak istemedim ama başka bir çıkış yolu da göremedim."

Karla kaşlarını çatıyor. "Eğer , *neden* yaptın?"

"Ben... o..." Derin bir nefes daha alıyorum. "Beni bir sözleşme imzalamaya zorladı. Hapiste geçirdiği on dört yılın bedelini ödemek için onunla on dört ay evli kaldım."

Jessa keskin bir nefes verir. "Ne? Bu *şantaj*! Neden bir şey söylemedin?"

"Yapamadım. O kızgın. Ona yaptığım şey için intikam almak istiyor." Bakışlarım anneme kaydı. "Eğer istediğini yapmazsam seni Jason'ı öldürmekten tutuklatacağını söyledi."

"Ben mi? Benim mi düşünüyor?"

"Hayır. Sadece seni bu işe bulaştırabileceğini düşünmemi sağladı, böylece istediğini elde edebilecekti."

"Bir suçtan hüküm giydi. Tüm kanıtlar onu işaret ediyordu. Onu suç mahallinde gördün. Bu işe nasıl karışabilirim?"

"Bilmiyorum. Kanıtı olduğunu söyledi."

"Neden bana söylemedin? Bütün o soruları bu yüzden mi soruyordun?"

"Bana söylediği diğer her şeyi sen de doğruladın." Dudaklarımı yaladım. "Anne, senin yapmadığını *biliyorum* ama onun *yapmadığı* kanıtlandıktan sonra aynı şeyin senin başına gelmeyeceğinden nasıl emin olabilirdim?"

Oda sessizliğe gömölüyor, sözlerim havada asılı kalıyor.

"Yani bunu seni cezalandırmak için mi yapıyor? Çarpık bir intikam biçimi olarak seni onunla evlendirdi mi?" Jessa-Mae'nin sesi alçaktı.

Gölüşüm acı geliyor. "O masumdu. O zaman inanmamıştım ama şimdi biliyorum. Masum bir adamı hapse gönderdim. Bunu düşünmek ve bunun için benden nefret etmek için on dört yılı vardı."

"Onun nereden biliyorsun?"

"Fark etmez." Sırayla her birine bakıyorum. "Ama bugünkü görüşmeden sonra bir şey oldu." Onlara evdeki saldırıyı anlatıyorum ama Zain'le nasıl yattığımdan bahsetmiyorum.

Bunu bilmelerine gerek yok. Bu sadece işleri daha da karmaşıklaştırır.

YEDİNCİ BÖLÜM

ZAIN

AN YARDIMCISI GÖTÜRÜYOR VE BEN NİHAYET YALNIZIM, HAVA etrafım değişiyor.

Serbest bırakıldığımdan beri birkaç kez yalnız kaldım. Ama bu şekilde değil. Otelde bile odamda yalnızken etrafta başka insanlar vardı. Peter'ın tuttuğu güvenlik görevlisi, otel çalışanları, diğer odalarda kalan insanlar.

Bu farklı.

Evde ya da arazide tek bir kişi bile yok.

Yalnızım. *Tamamen* yalnızım. Ve bu sessizlik beni geriyor.

Kafamdaki düşüncelerden kaçmamın bir yolu yok.

Planımı uygulamaya koyduğumdan beri ilk kez ne yaptığımdan emin değilim. Kararımın açıklandığı andan itibaren zihnim aşırı hızdaydı. Yapmam gereken her şeyi içeren zihinsel bir kontrol listem vardı ve tamamen buna odaklanmışım ... ve şimdi, bu liste çöktü.

Elimi yüzüme sürüyorum ve eve geri dönüyorum.

Ashley'i benimle evlenmeye zorlamanın ve ona benim yaşamak zorunda kaldığım şeyleri yaşatmanın yeterli olacağını düşündüm.

Hapishanede çürüyerek geçirdiğim on dört yılın her birinin bedelini ona ödetmenin beni düşündüm.

Onunla evlenmenin mükemmel bir intikam olacağını düşündüm. Benden çaldığı hayatı geri almanın bir yolu.

Ama onun gidişini izlemek bir zafer gibi gelmedi. Kontrolü kaybetmek gibi hissettirdi. Tekrar.

Artık daha da canavar olduğumu düşünüyör. Belki de haklıdır. Belki de hapsedildiğim süre boyunca bir yerlerde daha önce olduğum kişiyle bağlantımı kaybettim.

Gülüyorum. Bunda belki diye bir şey yok. Kim olduğumla kaybettim. Hayatta kalmak için buna mecburdum.

Ama bu benimle evlenmesi için ona şantaj yaptığım gerçeğini değiştirmez. Mahkemede geçerli olmayacağını *bildiğim* bir sözleşmeyi imzalaması için onu manipüle ettim. Acı , onun yüzünden kaybettiğim her şeyin ağırlığını hissetmesini istedim.

Ama her nasılsa son yirmi dört saat içinde onu yok etmem gereken biri olarak görmeyi bıraktım ve onu tüm bu berbat karmaşanın bir başka kurbanı olarak görmeye başladım.

Ve ne kadar denersem deneyeyim, gitmeden önce yüzündeki ifadeyi görmekten kendimi alamıyorum. Bana hikayesindeki kötü adammışım gibi baktı. Ve öyleyim. Öyle olduğumu *biliyorum*.

Ama o da masum değil. Beni hapse attı. Benden her şeyimi aldı. Bunu unutamam.

İç çekiyorum. *Neden hala o ipte asılı duruyorum?*

Çünkü sahip olduğum tek şey bu.

Hayır, bu doğru değil. *Sahip olduğum* tek şey bu.

Her şey değişti, sadece seks yaptığımız için değil. Dün gece değişti. Merdivenlerden düşeceğini sandığım o anda her şey değişti.

Mutfağa doğru yürüyorum ve arka kapının ve kırılmış penceresinin önünde duruyorum, böylece bahçeye bakabiliyorum.

Ona saldıran maskeli piç hala dışarıda bir yerlerde. Birisi *onun* peşinden gitti, benim değil.

Saldırganın elindeki bıçağın anısı tekrar aklıma . Işıktaki nasıl parladığını. Ona zamanında ulaşamayacağımı düşündüğümde .

Sanki içimde bir şey koptu.

Kapıdan uzaklaşıp yere doğru adım atıyorum.

Bu planımın bir parçası değildi.

Ondan her şeyi alacaktım. Yıllar önce mahkeme salonunda oturup hayatımın sona erdiğini fark ettiğimde hissettiklerimi ona da hissettirecektim.

Ona karşı bir şeyler hissetmemem gerekiyordu. Onunla yatmamam gerekiyordu. Ondan *hoşlanmamam* gerekiyordu.

Her şey kontrolden çıkmaya başladı.

Bana bakışı tekrar görüş alanımı dolduruyor. Ne yaptığımı anladığında gözlerindeki acı. Dünyanın görmesi için onu kameraya nasıl koyduğumu.

Ona söylemeliydim. Bunu yapacağım konusunda onu uyarmalıydim. Ama yapmadım. Kazanmaya çok odaklanmıştım, onu savunmasız ve açıkta hissettirmeye çok takıntılıydim. Evliliğimizi duyurmanın insanları benim bir katil olmadığımı kabul etmeye zorlayacağından çok emindim.

Gözlerimi kapatıyorum, onun yerdeki görüntüsünü, saldırganın başında dikilişini, çığlık atma şeklini engellemeye çalışıyorum.

Benim için fark etmemeli.

Ama var amına koyayım. Ve yokmuş gibi davranmayı bırakmalıyım. Arkamı dönüp odanın karşısına geçiyorum, böylece bir sandalyenin üzerine düşebiliyorum.

Büyük resmi, maskenin arkasında kimin saklandığını . Ama tek düşünebildiğim o. Onun sesi. Dokunuşu. Vücudu.

Seks.

Sikeyim.

Son beş günü kendime bunun intikamla ilgili olduğunu söyleyerek geçirdim. Ona hayatını suçsuz bir şekilde yaşamaya devam edemeyeceğini göstermek için. Ama ona her aklımı kaybediyorum.

Yaptığım her plan, attığım her adım çözüyor.

Ona karşı nefretten başka bir şey hissedebileceğimi sanmıyordum... ve o sadece bir isimken ve bana bir canavar değilmişim gibi dokunan sıcak kanlı bir kadın değilken bu kolaydı.

Ve şimdi, tek düşünebildiğim ellerimin altında teninin nasıl hissettiği. Dudaklarının tadı nasıldı.

Nasıl... sadece bir an için... kendimi normal hissettim.

İşte kaçınmaya çalıştığım şey tam da bu.

Sessizliği dolduran cep telefonumun sesi dikkatimi çekiyor. Etrafıma bir göz atıyorum, masanın üzerinde görüyorum ve dikkat isteyen düşüncelerden kurtulduğum için rahatlamış bir şekilde elime alıyorum.

"Ne?"

"E-postanı kontrol ettin mi?" Rook hoşbeşle vakit kaybetmez.

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum ve sonra bizi eve geri getiren telefon görüşmesinin anısı zihnime yerleşiyor. "Henüz değil. İşler biraz karıştı."

"Nası/ karmaşık?"

Ashley'le seks yaptığım kısmı atlayarak olanları anlatıyorum. Ben sustuğumda Rook cevap vermedi. Çenemi sıkıyorum.

"Bu anlık bir şeymiş gibi gelmiyor Rook."

"Rastgele bir haneye tecavüz olabilir. Bazen tesadüfler olur." Rook'un sesi tesadüfler hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor.

Bir nefes üflüyorum. "Bunun rastgele olduğunu sanmıyorum. Ashely'yi her kim yakaladıysa onu öldürebilirdi. Onu evden dışarı sürüklemelerine gerek yoktu. Onları görmemi istediler. Bu bir haneye tecavüzden çok daha kişisel bir şey."

"O zaman sanırım röportajda istediğınızı yaptınız. Birinin dikkatini çekmişsiniz."

"Bu da beni kim olduğunu bulmaya ve onları adalete teslim etmeye daha da kararlı kılıyor."

"Kim olduğunu bildiğinizi sanıyordunuz. Tüm kanıtlar onları işaret ediyordu."

"Belki bir suç ortakları vardır. Dikkatleri başka yöne çekmenin bir yolu." "Sizce de öyle mi? Bu bakabileceğimiz bir açı."

İçimi çektim. "Hayır, . Bu mantıklı olmaz."

"Bak," Rook'un sesi dikkatliydi. "Bunun seninle ilgili olduğundan emin misin?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu bir düşün. Eğer biri Ashley'nin peşindeyse, bunun sebebi sen olmayabilirsin. Belki de onun hakkında bilmediğin şeyler vardır."

Tekrar ayağa kalktım ve volta atmaya başladım, zihnim olası senaryoların etrafında dönüyordu.

Ya daha fazlası varsa? Ya paylaşmadığı bir şey biliyorsa? Ya bu da ilk görüşmesini hatırlamaması gibi bastırılmış anılardan biriyse? Ya katilin kim olduğunu biliyor ve sadece hatırlamıyorsa?

"Zain? Hala orada mısın?"

Telefonu sıkıca kavriyorum. "Buradayım. Sadece düşünüyorum. Knight bana ne gönderdi?"

"Temizlenmemiş dava dosyaları. Komşularla yapılan görüşmeler, polis raporları, olay yeri raporları. Bunları bulmak için biraz araştırma yapmak gerekti, ancak davada kullanılan dosyaların büyük ölçüde düzenlendiği anlaşılıyor. Eğer siz de isterseniz kendi soruşturmasını yürütmekten mutluluk duyacağını söyledi ama elindeki her şeyi görmek isteyebileceğinizi düşündü."

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Evet."

"Fotoğraflar var." Rook'un sesinde bir uyarı var. "Daha önce görmediğim bir şey olduğundan şüpheliyim."

"Belki değil, ama yine de bakarken dikkatli olmanızı önereceğim. Uzun oldu."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

"GIT VE TOPARLAN. BİR AN ÖNCE YOLA ÇIKARSAK, HAVA KARARMADAN EVE DÖNEBİLİRİZ. karanlık."

Jessa'ya cevap veremedi ön kapı çaldı.

"Muhtemelen şeriftir," diyor annem. "Ben onu içeri alırım." "Hayır. Ben yaparım." Eve doğru yürüyorum.

Kapıyı açtığımda beni "Bayan Trumont," diye selamlıyor, sonra hemen kendini düzeltiyor. "Bayan Ryder."

Sertçe yutkunuyorum. *Bayan* Ryder, bana böyle hitap edilmesine alışabileceğimi sanmıyorum. İhtiyacım değil. New York'a döner dönmez, evliliğimizi iptal ettirebilir miyim diye bakacağım.

"İçeri gel."

İçeri giriyor. "Bugün çok şey yaşadığını biliyorum ama evde olanları benimle birlikte gözden geçirirsen çok memnun olurum."

Onu oturma odasına götürüyorum ve sandalyelerden birine el sallıyorum. Ben ayakta duruyorum. Hareketsiz kalabileceğimden emin değilim. Hâlâ gerginim ve başım patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Nasıl hissediyorsun? Olanlar çok travmatik olmalı."

"Sanırım hala işliyorum."

Başını sallıyor. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin? Ne gördün, ne duydun, kim olduğunu tespit etmemize yardımcı olabilecek herhangi bir şey."

Derin bir nefes alıyorum ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Bu konuyu konuşmadan önce kimin tutuklandığını bilmek istiyorum."

"Kimse tutuklanmadı. Bu Zain'in yanlış bir . Sorgulama için birini getirdik. Bu aynı şey değil ve doğrusu şu anda ismini paylaşmamayı tercih ederim. Zain'e olanlardan sonra değil, dava duruşmaya bile çıkmadan yargılandı. Başka bir cadı avıyla uğraşmak istemiyorum."

"Burada sadece ikimiz varız."

"Peki biriyle konuşmayacağınızdan nasıl emin olabilirim Bayan Ryder?" "Bilmeyi hak ediyorum."

"Neden? Sen ilk davada sadece bir tanıktın, yargılanan kişi değil." Odada etrafına bakınır. "Bunu son derece saygılı bir şekilde söylüyorum, ancak davanın yeniden açılmasıyla ilgili herhangi bir bilginin gerçekten sizinle bir ilgisi yok."

"Bugün biri bana *saldırdı!*" Kör bir zonklama haline gelen baş ağrısı, görüşüm bulanıklaşana kadar artıyor.

"Evet, yaptılar ama on dört yıllık bir vakayla bağlantısı olduğuna dair elimizde hiçbir kanıt yok."

"Gerçekten öyle olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Zain'in serbest bırakılmasına kızan ya da onun aleyhinde ifade verdiğiniz için size kızan biri olması açısından bağlantılı olabileceğini düşünüyorum. Ancak bunun ötesinde, ilk davayla ilgili soruşturmamızın bugünkü olayla herhangi bir ilgisi olduğunu sanmıyorum." Bana doğru bir el salladı. "Ancak bana bugün neler olduğunu kendi kelimelerinizle anlatmadığınız sürece, herhangi bir bağlantı olup olmadığı konusunda bir değerlendirme yapamayacağım. Bu yüzden, eğer sakıncası yoksa..."

Ona ters ters bakıyorum. Hiçbir şey söylemiyor.

"Size söylediğim gibi, her şey çok hızlı oldu. Banyodaydım ve mutfığa geri döndüğümde orada bir adam duruyordu. Önce Zain olduğunu sandım ama sonra maskeyi gördüm. Beni yakaladı ve kapıya doğru sürükledi. Kaçmak için mücadele ettim ve işte o zaman kolu pencereden içeri girdi." Cümlelerimi kısa ve kesik tutuyorum, sadece tarifimi bitirmek istiyorum.

Şerif başını sallıyor, notlar alıyor. "Sana bir şey söyledi mi?"

Başımı salladım. "Hayır, hiçbir şey." "Peki sonra ne oldu?"

"Beni dışarı sürüklemesini engellemeye çalıştım ama benden daha güçlüydü. Zain bağırana kadar dikkati dağılmadı ve ben de kurtulabildim."

Başını kaldırıyor. "Zain'i gördüğünde ne oldu?"

"Zain bize doğru koştu. Ben kurtuldum ve... sanırım ayağım takıldı. Baktığımda elinde bıçakla bana doğru geliyordu. Zain ona doğru koştu ve o da kaçtı. Zain onu yakalayamadan kaçtı."

McFadden çenesini kaşıyor. "Ve onu teşhis edebilecek hiçbir şey yok muydu?"

"Hayır. Başından beri maske takıyordu."

Şerif bana tekrar bakmadan önce birkaç not daha aldı. "Bayan Ryder, size karşı dürüst olacağım. Bu her kimse, özellikle *sizi* hedef aldığına inanıyorum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Zain değil mi?"

"Bu bir olasılık, ama eğer olsaydı, mutfakta bekleyeceğini sanmıyorum. Siz banyodan çıkmadan önce Zain'i aramak için harekete geçmiş olurdu."

"Neden biri *beni* hedef almak istesin ki?"

"Gerçekten mi? Zain'in serbest bırakılmasıyla birlikte medyanın gösterdiği ilgi ve ardından bugün yaptığı şok açıklamayla, kürsüye çıkıp kardeşini öldürdüğünü iddia eden kadınla evli olduğunu açıklaması... Dışarıda gerçek suçlara kafayı takmış insanlar var. Zain'in *her zaman* masum olduğuna ve mahkumiyetinden sizin sorumlu olduğunuza inanan popüler bir video kanalı var."

Kollarımı kendime doluyorum. "Bunun için para ödemem gerektiğini düşünen biri olduğunu mu düşünüyorsun? Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Etrafınızı insanlarla çevrelemek doğru yönde atılmış bir adımdır. Sizi güvende tutar. Dışarıda birkaç şerif yardımcısı olmasını sağlayacağım. Ama en azından medya Zain'in serbest bırakılmasına odaklanmayı bırakana kadar bir süre ortalıkta görünmemenizi tavsiye ederim."

New York'a dönme kararım bir anda kesinleşti. "New York'a geri dönmeyi düşünüyordum."

Hafifçe kaşlarını çatıyor, sonra başını sallıyor. "Bu iyi bir fikir olabilir. Seni Zain'in yörüngesinden tamamen çıkarır, bu da istenmeyen dikkatleri senden uzaklaştırır." Ayağa kalkıyor. "Başka bir şey bulursak sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

"Teşekkür ." Onunla kapıya kadar yürüyorum ve arabasına binip uzaklaşmasını izliyorum. O gider gitmez annem, Jessa-Mae ve Karla'nın beklediği mutfığa doğru yürüyorum.

"Şerif ne dedi?" Karla soruyor.

Uzun, titrek bir nefes verdim. "Hedef alındığımı düşünüyor ve şehri terk etmenin en iyi seçenek olduğuna karar verdi."

"O zaman eşyalarını toplayıp buradan gidelim."

"Bekle." Annem kapıyı kapattı. "Ashley, yavaşla. Yine kaçıyorsun."

"Hayır, ben-"

"On sekiz yaşına bastığında böyle oldu. Şehirden yeterince hızlı ayrılamadın."

"Şerif bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi."

"Ama öyle mi? Eğer biri sizi hedef alıyorsa, sizi takip edeceğini düşünmüyor musunuz? Burada kalmak daha iyi bir seçenek değil mi?"

Başımı sallıyorum. Kasabadan ayrılmak yapılacak en doğru şey gibi geliyor.

Günlerdir ilk defa kararlarımın kontrolü bende.

Whitstone'dan ayrılıyorum, Zain'den ayrılıyorum ve New York'a eve gidiyorum.

... ait olduğum yere. Kendimi inşa ettiğim kişi olmaya geri dönebileceğim yere.

"Lütfen, geçmeme izin verin ki bavulumu alabileyim."

Bakışlarımı bir saniye tutuyor, sonra iç geçiriyor ve yana doğru adım atıyor. Yanından geçerken duruyorum ve bir barış teklifi olarak yanağına bir öpücük konduruyorum.

Odamda alıyorum, neyse ki bavulumu açmamıştım, sonra kapıya dönüyorum. Bunu yaparken yatağa bir göz attım. Gözlerim evlilik yüzüğüne takılıyor. Yarım saniyeliğine onu bırakmayı, atılmış bir anı olarak kalmasına izin vermeyi düşünüyorum. Ama bir şey beni , eğilmeye ve onu itiyor. Takmıyorum ama cebime .

Neden?

Bunu istediğim için değil, bu kesin.

Çünkü hatırlatmaya ihtiyacım var. Neler yaşadığımı, *Zain*'in bana neler yaşattığını hatırlatmaya.

Merdivenlerden indiğimde Jessa ve Karla koridorda bekliyorlardı.

"Gitmeye hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. Yeni bir cep telefonuna ihtiyacım olacak. Benimki hâlâ *Zain*'de ve bunun için gidip ona yalvarmaya hazır değilim.

Duruyorum. Cep telefonumun içinde bulunduğu çantada ehliyetim de var. Onsuz araba kullanabilsem de, polis tarafından kenara çekilme riskini almak ve neden ehliyetimin olmadığını açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

"Arabamı burada bırakmam gerekiyor. Sizinle gelebilir miyim?" Nedenini sormalarını bekliyorum.

Onlar yapmadığında, biraz rahatlıyorum.

Eve döndüğümde yeni bir ehliyet için başvurabilirim. Belki birinin gelip arabamı almasını sağlayabilirim. Ama bunlar başka bir günün sorunları. Başımın ağrımadığı ve yapmak istediğim tek şeyin şehirden uzaklaşmak olduğu bir gün.

Anneme veda ediyorum. Kararımdan memnun olmadığı belli ama tartışmıyor ya da fikrimi değiştirmeye çalışmıyor. Karla bavulumu bagaja koyuyor ve ben arka koltuğa geçip ön yolcu koltuğunu Jessa-Mae'ye bırakıyorum.

Ama araba caddede yavaşça ilerlerken, bunun bitmediği hissinden kurtulamıyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ZAIN

BUNUN SENİNLE İLGİLİ OLDUĞUNA EMİN MİSİN?

Rook'un sözleri, her saniye daha da yükselen bir yankı gibi zihnimde dönüp duruyor. Soru yüzeyde masum görünüyor ama değil. Her şeyi dikiş yerlerinden ayırıyor. Cinayetten tutuklandığımdan beri inandığım her şeyi altüst ediyor. Yıllarca kendimi Ashley'in beni nefretten, belki de kardeşiyle ondan daha fazla vakit geçirdiğim için kıskançlıktan suçladığına inandırdım.

Cinayetten sonra başıma gelenler için onu suçladım.

Ama şimdi burada duruyorum ve en bariz gerçeği kaçırmışım gibi hissediyorum.

Ya öfkemden gözlerim o kadar kör olduysa ve çok önemli bir şeyi kaçırdıysam? Yanlış gördüğü şeyi hatırlamasından daha önemli bir şeyi.

Zihnim fazla mesai yaparken, telefon hâlâ elimde, odanın içinde volta atıyorum. Her zaman Ashley'nin bana tuzak kurduğuna, itiraf ettiğinden daha fazlasını bildiğine inandım ve ilk polis sorgusu da bunu pekiştirir gibiydi. Ancak daha sonra verdiği tepki, annemin sahte anılarla ilgili açıklamasıyla birleşince kafamda soru işaretleri oluştu.

Tamam, bir süre onları görmezden geldim, öfkeme fazla kapılmıştım. Ama şimdi? Artık numara biliyorum. O da en az benim kadar kurban. Gerçeği görmezden gelemem.

Anılarını karıştıran *bir şey* oldu. Ya bugün onu gündeme getirerek dikkatleri daha fazla üzerine çektiysem? O gece olanlarla ilgili tüm gerçeği bilen biri var mı? Bugünkü saldırı bunu paylaşmasını engellemek için ?

Kanepeye çöktüm. Rook'un bahsettiği dosyalar -cinayetlerle ilgili düzeltilmemiş soruşturmanın tamamı, polis raporları, röportajlar- e-postamda beni bekliyorlar. Onları açmam gerekiyor. Belki orada bir şey görürüm. Her şeyi anlamlandıracak bir şey.

Planımdan her zaman çok emindim. Hapisten çıkmak. Beni oraya koyan kızı bulmak. Ona bunu ödetmek. Ama her şey değişti. Ve kontrolümü kaybetmekten hoşlanmıyorum.

Belki de Rook haklıdır ve bu artık sadece benimle ilgili değildir.

Ayağa kalkıyorum ve dizüstü bilgisayarımın masanın üzerinde durduğu mutfığa gidip onu . E-postalarımı açıp Knight'tan gelene tıklıyorum. Ekran, içinde ne olduğu belli olacak şekilde başlıklandırılmış klasörlerle doluyor; komşularla yapılan görüşmeler, polis raporları, görüşme dökümleri, olay yeri fotoğrafları. Hepsi orada. Jason ve Louisa'nın öldürüldüğü geceye dair her ayrıntı.

Önce komşu görüşmeleri klasörünü açıyorum ve her dosyayı gözden geçiriyorum.

"Ne hoş bir çift." "Ben

bir şey duymadım."

"Diğer çocukta bir terslik olduğunu biliyordum." "Jason'ın hiç düşmanı yoktu."

"Louisa çok ."

"O gece garip bir şey görmedim."

Mahkûm edilmenin şokunu atlattıktan sonra, bu konu hakkında çok düşündüm.

Kimse bir şey görmedi. Kimse bir şey duymamış.

Sanki katil tam olarak ne zaman saldıracağını biliyormuş gibi.

Daha fazlası olmalı. Kaçırdığım bir şey.

Onları tekrar gözden geçiriyorum, nefesimin altında küfrediyorum *hiçbir şey göze çarpıyor.*

Bir şişe su almak için duraksadıktan sonra tekrar yerime yerleştim ve davayla ilgilenen dedektiflerin raporlarını açtım. Beni parmaklıklar ardına götüren soruşturmayı yürütenlerin raporlarını.

Dedektif Ramsey'in sözleri geldi.

"Zorla girme ya da boğuşma izi yoktu. Eve girebilen diğer tek kişi oydu. Bu tanıdıkları biriydi. Onlara yakın biri. Ryder bunu yapabilecek tek kişi. Bu çok kişisel bir saldırıydı."

Jason benim en iyi arkadaşımdı. Onun ve Louisa için *ölebilirdim*. Soruşturma memurları bunu biliyordu. Artık ilişkilerinin bir parçası olmadığım için onları kıskançlıktan öldürmüşüm gibi göstermek için arkadaştan öte olduğumuz söylentilerini kullandılar.

Röportajları kapatıyorum ve fare imleci fotoğrafların bulunduğu klasörün üzerinde geziniyor. Bazı resimleri daha önce görmüştüm. Dedektifler, sorgum sırasında suçumu kabul ettirme çabalarının bir parçası olarak beni birden fazla kez onlara bakmaya zorladılar.

O gecenin anısı, ne kadar gömmeye çalışsam da zihnime kazınmış durumda.

Kanla kaplı olan bendim. En iyi arkadaşımın ölü bedeninin üzerinde duran bendim. İçeri girip beni gördüğünde Ashley'nin yüzünü hala görebiliyorum. Gördüğü manzara karşısındaki şaşkınlığı ve dehşeti beynime kazınmış durumda.

911'i aramasını istemekten daha fazlasını söylemeliydim. *Herhangi bir şey.* Ama kendiniz bile anlamadığınız bir şeyi nasıl açıklarsınız? En iyi arkadaşın öldüğünde ve sen onun kanına bulandığında?

Olduğum yerde donup kalmıştım, ellerim kan içindeydi, zihnim olanları algılayamayacak kadar uyuşmuştu.

Beni böyle gördü; medya Ashley'i evin içinde kovaladığıma dair çok farklı bir senaryo çizmiş olsa da polisler beni böyle buldu

Ve o andan itibaren herkesin gözünde suçluydum.

Gözlerimi kapatıyorum, odaya ilk girdiğimde yerde yatan Jason'ın görüntüsü aklıma geliyor. Vücudunun duruş şekli, yaraların yerleri. Sanki sonuna kadar savaşmış ama yeterli olmamış gibiydi.

Aptallığıma verin, Louisa'ya yakın olmak için yalvardığında onu kaldırıp yatakta Louisa'nın yanına yatırmıştım. Bu onun son arzusuymuştu... Nasıl hayır diyebilirdim ki?

Fotoğraflara bakmadan klasörden çıkıyorum ve mahkeme tutanaklarının olduğu dosyayı açıyorum. Ashley'nin adının olduğu dosyayı okumama gerek yok. Jüriye verdiği ifade hâlâ çıkmıyor.

"Yatak odasına girdim ve orada, onların üzerinde duruyordu. Hareket etmiyordu. Ellerin her yerinde kan vardı."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

Savcılık bunun bir tutku suçu olduğunu söyledi. Ashley'nin ifadesinde beni orada bulduğunu ardından jürinin ikna edilmesine pek gerek kalmadı ve söyleyeceklerimle ilgilenmediler.

Ayağa fırlıyorum, her şeyin ağırlığı bir anda üzerime çöküyor. Ashley'den nefret ederek, tanıklığı ve beni hapse gönderdiği için onu suçlayarak geçirdiğim onca yıl... Ama bunun onun için kişisel bir kan davası olmadığını öğrendim.

Ya başka biri bana kurmak için onu kullandıysa? Aklıma hep o geliyor.

Rook'un sözleri yine kulaklarımda çınlıyor. *"Bunun seninle ilgili olduğuna emin misin?"*

Hayır, emin . Ama emin *olduğum* bir şey var ki o da Jason ve Louisa'yı öldüren kişinin hâlâ bir yerlerde olduğu.

Kapıya doğru ilerliyorum ama dışarı adımımı atamadan duruyorum. *Başka bir hata mı yapıyorum?*

Jason'ı yerde ilk gördüğüm andaki görüntüsü tekrar zihnimde canlanıyor; elini yatağa doğru uzatmıştı. Ve Louisa... Bedeni yatakta, öylece duruyordu. Çarşaflardaki kan. Kanı görebiliyorum, sanki oradaymışım gibi gerçek. Kokusunu alabiliyorum, Bakırımsı ve keskin. Ve üzerime çöken yıkım o zaman olduğu gibi şimdi de aynı güçte.

Duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

Bugün Ashley'e yapılan saldırı. Biri onu yakalayıp dışarı sürükledi. Peki ya o bıçak? Gösteriş için değildi. Onu korkutmak ya da daha kötüsü öldürmek istediler. Ama *neden* o? O ne biliyor ki?

Kırılan camlar. Ashley'e yapılan saldırı. Hepsi bağlantılı. Öyle olmak *zorunda*. Katil hala dışarıda ve içimden bir ses henüz işlerinin bitmediğini söylüyor.

Ama benim için gelmediler, doğrudan onun için gittiler. Ve bu bana bulmacanın bir parçasının eksik olduğunu haykırıyor. Cevabı sadece Ashley'de olan bir parça.

Duvardan uzaklaşıyorum, dışarı çıkıyorum ve arabama doğru yürüyorum.

Geçmiş ve şimdiki zaman anlamlandırması zor bir şekilde çarpışıyor. Kafam senaryolar ve sorularla dolu.

Jason oldu benim en iyi Arkadaş. Daha yakın daha
a Kardeşim. I onun hakkında her şeyi biliyordum.
Ya da bildiğimi sanıyordum.

Onunla kim uğraşıyordu? Kim onun ölmesini isterdi? Ve neden Louisa'nın peşine düştüler?

Ve bir de Ashley var.

Birisi onun yoldan çekilmesini istedi.

Ne biliyor? Ne saklıyor? Ya da daha kötüsü, başka neleri unuttu?

ONUNCU BÖLÜM

ASHLEY

PAYLAŞTIĞIM EVE EN SON GİRDİĞİMDEN BU YANA SANKI BİR ÖMÜR GEÇMİŞ GIBI GELİYOR. Jessa-Mae ve Karla ile. Gerçekten bir haftadan az mı oldu? Neredeyse hiç zaman geçmemesine rağmen bu kadar çok şey yaşandığına inanmak zor.

Bavulumu koridora bırakıyorum ve arkadaşlarımı mutfağa kadar takip ediyorum; Karla onlara kahve, bana da çay yapmak için etrafta dolaşıyor.

"Sabah ev sahibini arayıp konusunda fikrini değiştirdiğini söyleyeceğim," diyor Jessa. "Yeni bir oda arkadaşı bulma işini bize bırakıyordu."

"İş yerini arayıp istifanı görmezden gelmelerini istemelisin. Sadece birkaç gün oldu. Seni henüz sistemden çıkardıklarından şüpheliyim" diye ekliyor Karla.

Başımı sallıyorum ama konuşmuyorum. Açıkçası işe geri dönmek istediğimden bile emin değilim. Biraz birikimim var. Ne yapmak istediğime karar verene kadar beni birkaç ay idare edecek kadar.

Son beş günün bana öğrettiği bir şey varsa o da hayatımın olmasını istediğim gibi olmadığıdır. Var oluyordum ama *yaşamıyordum*. Ve bu değiştirmem gereken bir şey.

Karla çay fincanını önüme bırakıp masanın karşı tarafına oturduğunda kalbim sıkışıyor. Çoğu zaman sessizdiler

müziğin sessizliği doldurmasına izin verdim. İlk otuz dakika boyunca daha fazla soru sormalarını bekledim ve kilometreler ve onlar sormadıkça rahatlardım. Ama şimdi eve döndük ve dikkatlerini dağıtacak hiçbir şey yok.

"Size imzalattığı sözleşmenin bir kopyası var mı?" Karla soruyor.

"Hayır. Bana vereceğini söyledi, ama ..." Omuz silkiyorum. "Bir avukatla görüşebilmek için buna ihtiyacımız var."

"Bir avukatla görüşmeme gerek yok." "Ashley-"

"Orada dur."

Keskin ses tonum karşısında gözleri açıldı. Karla ya da Jessa'nın tanıdığı *ben* bu değilim. Her zaman onların liderlik etmesine izin verdim, takip etmekten ve arka planda kalmaktan memnun oldum.

"*Biz diye bir şey yok, Karla. Sözleşmeyi ben imzaladım. Onunla evlendim. Benimle.*" "Ayrıca onun evinde saldırıya uğrayan da sensin." Jessa'nın sesi

Karla'nınkinden daha yumuşak ama daha az sert değil. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Şu anda ne düşündüğünden emin değilim." Bu cümle beni çok etkiledi.

Ayağa kalktım. "Biliyor musun, ben odama gidiyorum. Bence yapabileceğimiz en iyi şey bu konuşmayı yarına bırakmak. Yolculuktan yorulmadığımız zamana." Dışarı çıkıyorum.

"Ashley, bekle."

İki kadın da geliyor. Yatak odamın önüne gelene kadar yürümeye devam ediyorum, sonra dönüp onlara bakıyorum.

"Özür dilerim. İkinizi de takdir ediyor ve seviyorum ama şu anda bunu yapmak istemiyorum." Arkama uzanarak kapıyı açtım ve geriye doğru bir adım attım. "Yarın, söz veriyorum." Cevap vermelerini beklemeden kapıyı kapatıyorum ve kilide ateş ediyorum.

Odayı geçip yatağın kenarına oturuyorum. Geç değil ama çok yorgunum.

Gülüyorum, sesim keskin ve acı.

Günlerdir zihinsel ve fiziksel olarak sürekli bir yorgunluk halindeyim. Belki de iyi bir gece uykusu tam da ihtiyacım olan şeydir.

Kafamı boşaltabilir, dengemi yeniden kazanabilir ve Zain ve onun kişisel çılgınlığıyla uğraşmak zorunda kalmayabilirim. Yarın yeni bir cep telefonu alacağım ve belki de arkadaşlarımla önerdiği şeyi yapacağım.

-Evliliğimi bitirmeme yardım edebilecek bir avukat bul.

Evlilik. gerçekten evlilik denebilir mi? Bu yarınki bir sorun.

Ayağa kalkıp bir tişört ve pijama şortu buluyorum ve üzerimi değiştirip yorganın altına giriyorum. Kendi yatağıma dönmek iyi hissettiriyor.

Ev sessiz - zihnimi işgal eden düşünceleri durdurmayı imkansız kılan türden bir sessizlik.

Kendimi başkasının hayatını ele geçirmeye çalışan bir sahtekâr gibi hissediyorum. Etrafımdaki her şey tanıdık olsa da, artık buraya ait olmadığım hissinden kurtulamıyorum.

Başparmağım parmağımda alyansın durduğu yeri buluyor ve içimi kaplayan duygu seline şaşıyorum -öfke, suçluluk, endişe.

Yorganı kendi etrafımda daha sıkı çekiyorum.

I gerekir hissetmek Rahatladım. Ben Bedava. Uzakta
itibaren Zain ve manipülasyonlarını, şantajlarını,
hayatıma getirdiği kaosu.

Arkadaşlarım neler olduğunu biliyor. Bununla tek başıma uğraşmak zorunda değilim.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve uykuya dalmak için kendimi zorluyorum ama görüntüler durmuyor, beynim kapanmıyor.

Mutfakta duran adam. Bıçak. Zain adımı söylüyor.

Sinirli bir iç çekişle .

New York'tayım, Whitstone'dan uzaktayım, *ondan* uzaktayım.

Uyumaktan vazgeçip battaniyeleri bir kenara atıyorum ve pencereye doğru yürüyorum. Dışarıdaki sokak karanlık, sessiz ve içimde garip bir kopukluk hissi var, sanki dünyayı varlığımın bir adım ötesinden izliyormuşum gibi.

Ya biri beni buraya kadar takip ettiyse? Ya Whitstone'dan ayrılmak yapılacak en iyi şey değilse?

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Ya şu anda dışarıda birileri varsa, izliyor ve saldırmak için doğru anı ?

Hayır, burada kimse yok. Bu sadece benim hayal gücüm.

şerif, annem ve arkadaşlarım dışında kimse kasabadan ayrıldığını bilmiyor. Ve McFadden, peşimden birinin gelme ihtimali olduğunu düşünseydi gitmemi önermezdi... değil mi?

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Ash?" Bu Karla.

Tereddüt ediyorum. Gerçekten konuşmak istemiyorum ama onlardan sonsuza kadar kaçamam. Pencereden yüzümü çevirerek yürüyorum ve kapıyı açıyorum.

Karla koridorda duruyordu. "Bu gece konuşmak istemediğini söylediğini biliyorum ama sormak zorundayım... iyi misin?"

Başımı sallıyorum ama bu bir yalan. Ben biliyorum. *O da* biliyor.

"Ya McFadden haklıysa? Ya hedef Zain değilse? Ya buraya gelmek seni ve Jessa-Mae'yi tehlikeye attıysa? Ya burada güvende değilsem?"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ZAIN

BİR SÜRE AMAÇSIZCA DOLAŞIYORUM, KAFAM SORULARLA DOLU. HIÇBİR ŞEY cevap verebilirim. Geçmişin derinliklerine inmeden olmaz. Bir keresinde Jason'la konuşur ve bir sonraki adımımın ne olması gerektiği çalışırdım.

Arabanın içindeki sessizliği bozan kahkaham beni ürkütüyor.

En iyi arkadaşım ile konuşamıyorum. Jason hayatta olsaydı, onu kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmazdım.

Ayrıca onun kız kardeşiyle de evlenmezdin.

Gözlerim düşüyor ve parmağımdaki alyansa kilitleniyor. Gidip onu kontrol etmeliyim. İyi olduğundan emin olmalıyım.

Ona cep telefonunu geri ver. Hayatını mahvetmeye çalıştığın için özür dile.

Bir daha yapmayacağına söz ver.

Nedense bana inanacağını sanmıyorum.

Ya yaparsa? O zaman ne olacak? Mutlu aile oyunu oynamak isteyip istemediğini mi soracaksın? Boşanmayı mı teklif edeceksin? Ona imzalattırdığın sözleşmeyi yırtıp atacak mısın?

Onun da bunlarla ilgileneceğini sanmıyorum. En azından kontratın yok edilmesi dışında.

Yola yeniden odaklandığımda, sonunda nerede olduğumu anlıyorum ve kenara çekiyorum. Yolun karşısındaki ev karanlıkta ve hiçbir yaşam belirtisi yok.

Bir kahkaha daha .

Neden olsun ki? O evde en son on dört yıl önce *yaşam* vardı. Cinayetlerden önce. Hapis cezamdan önce. Tüm hayatım bir kabusu dönüşmeden önce.

O duvarların içinde kalan tek şey ölüm ve anılar.

Neden buradasın ki? Kendine yeterince işkence etmedin mi?

Tam yola çıkmak üzereydim ki bir hareket gördüm. Başımı çeviriyorum ve dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak karanlığı tarıyorum.

Evde biri mi var?

Emniyet kemerimi çözerek kapıyı dikkatlice açıyorum ve dışarı çıkıyorum, gözden uzak kalabilmek için eğiliyorum. Eğer burada biri varsa, kim olduğunu ve ne yaptıklarını öğrenmeden önce beni fark etmelerini istemiyorum. Ama arabadan uzaklaşıp yola yaklaştığım anda bir gölge duvardan ayrılıyor ve hızla bana doğru geliyor.

Çarpmanın etkisiyle geriye doğru savruluyorum ve dengemi kaybederek duvara çarpıyorum. Tekrar ayağa kalktığımda, onlar uzak bir figür... ve benim endişelenmem gereken daha önemli şeyler var... ön kapıyı yalayan turuncu parıltı gibi.

"Lanet olsun." Cebimden cep telefonumu 911'i arıyorum, bir yandan da arabama koşup yangını söndürmek için kullanabileceğim bir şey olup olmadığına bakıyorum.

Telefonumu kulağıma dayayarak hattaki kadına neler olduğunu anlatıyorum ve bagajı açıyorum. Ayrıntıları soruyor, sonra da itfaiyenin yolda olduğunu söylüyor. Aramayı kesiyorum ve beni dinleyen Tanrı'şükranlarımı sunarak, babamın oraya koymuş olması gereken küçük yangın söndürücüyü alıp kapıya doğru koşuyorum.

Başlığı ateşe doğrultup tetiğe basıyorum. Neredeyse hiç etki etmiyor, ama başka bir şeyim yok, bu yüzden sirenleri duyana kadar devam ediyorum. İtfaiye aracı dışarıda durduğunda, komşular dışarı çıkmaya başlıyor, güvenli bir mesafeden izliyorlar. Sabaha kadar olanlarla ilgili kendi hikayelerini oluşturacaklarından hiç yok. Orada durup fısıldaşıyorlar, bana, alevlere ve birbirlerine bakıyorlar. Belki kim olduğumu biliyorlar. Belki de yapmazlar. Belki de

Yangını benim çıkardığımı iddia etmeye çalışırlar. Bunun bir önemi yok. Önemli olan birinin bu yangını bilerek çıkarmış olması. Rastgele değil.

İtfaiye ekibi kamyonundan iniyor, hortumları çıkarıp alevleri söndürmeye başlarken hızlı ve etkili hareket ediyorlar. Geri çekiliyorum, yoldan uzak duruyorum ve işlerini yapmalarına izin veriyorum. Alevler tıslayıp tükürüyor ama yavaş yavaş sönüyor. Güvenli olduğunda, ikisi içeri giriyor. El fenerlerinin ışıkları duvarlardan yansıyarak bana koridorun kısa bir görüntüsünü veriyor. Duvarlarda yanık izleri var ve ön kapı külden başka bir şey değil, ama ev hala ayakta.

Buraya gelmemiş çok farklı bir sonuç olabilirdi.

Etrafıma bakıyorum, sokağın kenarlarında toplanan kalabalığa, evin hemen önünde konuşan itfaiyecilere, yüzleri tanıyorum. Kimseyi tanıyamıyorum. On dört yıl uzun bir süre ve burada yaşarken komşularla pek etkileşimim olmadı. Ama yine de bakıyorum, onlardan birinin gördüğüm kişi olduğuna dair bir ipucu arıyorum, mantiken muhtemelen çoktan gitmiş olduklarını bilsem de.

Birini aramalıyım. Ailemi belki. Onlara ne gördüğümü söylemeliyim. Ama söylemem. Bir anlamı olduğundan emin değilim. Şerif departmanını aramama gerek olduğunu sanmıyorum, eminim şimdiye kadar çoktan haberdar edilmişlerdir.

"İhbar eden sen misin? Burası senin evin mi?" İtfaiyecilerden biri yanıma geldi.

Başımı salladım.

"Kimin yaptığını gördün mü?"

"Hayır. Ben buraya geldiğimde

kaçtılar." "Ama yangını

çıkardıklarını gördün?"

"Hayır. Yolda birini gördüm. Kaçtılar. Bakmak için döndüğümde kapı yanıyordu."

"Zain." Bu tanıdık ses . Şerif McFadden sesler Arkamdan.

İçimi çektim ve yüzümü ona döndüm. "Seni kim aradı?"

"Bir evde yangın çıktığında standart prosedür budur. Sizin için yoğun bir gün oldu." Sesi okunmuyor.

"Yoğun bir hafta oldu."

"Neden eve gitmiyorsun? Yangını araştırması için birini görevlendireceğim."

"Ne var ki?"

İşlerin nasıl gideceğini tahmin edebiliyorum. Yangın bir kundaklama girişimi olarak gösterilecek ve soruşturmanın bir yere varacağından şüpheliyim. Geçmişim yüzünden olduğunu söyleyecekler. Birileri beni kovmaya çalışıyor, çünkü mahallelerinde ne eski bir mahkum ne de bir katil yaşamak istiyorlar.

"Yine de evi ateşe vermek, pencereden tuğla atmaktan bir adım önde. Ashley'e yapılan saldırıyla bağlantılı olabilir mi?"

"Bundan şüpheliyim. Şu anda bir bela mıknatısısınız ve bu röportaj görünürlüğünüzü artıracaktır."

"Görüşmelerden bahsetmişken, Dedektif Holson'a ne oldu?"

"Gitmesine izin verdik. Onu tutabileceğimiz şey yoktu. Yetersizlik bir suç değildir. Hâlâ onun sorumlu olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Bilmiyorum ama bu onun bir şekilde işin içinde olmadığı anlamına gelmiyor. Mantıklı olan tek kişi o ve henüz bu ipucunu bırakmaya hazır değilim.

"Belki de onunla konuşmama izin vermelisin."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Bunu doğru şekilde yapmalıyız." "Şimdiye kadar işe yaramış gibi görünmüyor."

"Bana zaman ver. Sadece birkaç gün oldu. Dava dosyalarında incelenecek çok şey var. Sürece güvenin."

"Sürece güvenmek bana hayatımın yıllarını kaybettirdi. Bu konuda rahat *olmadığım* için beni affetmelisiniz."

"Anlıyorum ama artık durum farklı. Yeni kanıt bulma yöntemleri var. Davayla ilgili tüm bilgilere sahibiz. Sadece bunları gözden geçirmek biraz zaman alacak."

Homurdanıyorum. Erişebildiği dava dosyalarının soruşturmanın yarısını içermediğini biliyorum. Yine de bunu ona söyleyemem.

"Ayrıca evimi ateşe veren biri ve Ashley'e saldıran biri var. Ve kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evine git, Zain. Herhangi bir gelişme olursa yarın seni ararım."

Biraz daha tartıřmayı kısa bir süre dūřūndūm ama pek bir anlamı yoktu, bu yūzden arabama geri dōndūm.

Evimin yolunu yarılamıřtım ki, nereye konusunda fikrimi deęiřtirdim, arkı dōndūrdūm ve Esme Trumont'un doęru yola ıktım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

"İSTEMİYORSAN KONUŞMAK ZORUNDA DEĞİLİZ. SADECE KONTROL ETMEK İSTEDİM.
ve iyi olduğundan emin ol."

Sözleri içimdeki bir şeyi biraz olsun rahatlatıyor. Bir şeyi öğrenmek istediğinde Jessa-Mae kadar zorlamıyor ve şu anda bunu kaldırabileceğimden emin değilim. Yine de görmezden gelemem.

"Geri dönmenin yapılacak en doğru şey olduğunu düşündüm.
Mantıklı geldi.

Ama bu doğru gelmiyor, Karla."

Başını sallıyor. "İçeri gelebilir
miyim?"

Geri çekiliyorum, o da yanımdan geçip yatağın yerleşiyor.

"Sadece paylaştığın küçük şeylerden bile son birkaç gündür çok şey
yaşadığın anlaşıyor. Kendini yerinde hissetmemen normal, özellikle de
bugün olanlardan sonra."

Kapıyı kapatıp ona katılıyorum.

"Sanırım. Ama sadece bu değil. Sanki... Artık nasıl kendim
olacağımı bilmiyorum. Olanlardan kaçarak, kim olduğumu değiştirerek
çok uzun zaman geçirdim ve şimdi... Şimdi son on dört yılımı
yaşayarak geçirmişim gibi hissediyorum... yalan değil ama.." Omuz
silkiyorum, hayal kırıklığına uğradım. Bunu nasıl açıklayacağımı
bilmiyorum.

Karla uzanıp elimi kendi eliyle kapatıyor. "Her şeyi şu anda çözmek zorunda değilsin Ash. Buraya döneli sadece birkaç saat oldu. Jessa ne derse desin, alışmak için biraz zamana ihtiyacın var. Kimse senden hemen normale dönmeni beklemiyor."

Başımı sallıyorum ama ona inandığımdan emin değilim. Yardım etmeye çalıştığını, bana iyi olmamanın sorun olmadığını hatırlatmaya çalıştığını biliyorum. Ama bu gece kimsenin beni işlerin yoluna gireceğine ikna edebileceğini sanmıyorum.

"Ne hissettiğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim titriyor.

"Düşündüm ki

... Geri dönmenin, eve gelmenin daha güvenli olacağını düşünmüştüm ama değilmiş. Ya buraya dönmek seni ve Jessa'yı tehlikeye attıysa?"

Elimi sıktı. "Endişelenmen normal. Sen endişelenmeseydin ben daha çok endişelenirdim. Ama şerif buraya dönmenin güvenli olduğunu söyledi. Whitstone'dan uzak durmanın daha iyi olacağına karar verdi."

"Biliyorum, ama ya yanılıyorsa?"

Kelimeler şimdi daha hızlı dökülüyor. "Ya Whitstone'dan ayrılmak bir hataysa? Ya bu beni gittiğim her yerde takip edecekse?"

"Ash, böyle düşünemezsin, yoksa bu seni delirtecek. Bugün olanlar Zain'le ilgiliydi, seninle *değil*. Kimse senin peşinden gelmeyecek. Muhtemelen asıl davayı takip eden ve onun masum olduğuna inanmayan birileri."

Suçluluk duygusu midemi bıçak gibi kesiyor.

Eğer durum buysa, zaman benim hatam olan başka bir şey var demektir. Zain'in benim yüzümden uğraşmak zorunda kalacağı başka bir şey. Kendime her şeyin onun suçu olduğunu söylüyordum, çünkü öyle, değil mi?

Beni evliliğe zorlayan oydu. Beni manipüle eden oydu.

Ama ben kürsüye çıkıp dünyaya kardeşimi öldürdüğünü söylemeseydim bunların hiçbirini yapmayacaktı. Özgürlüğünü kaybetmesinden ben sorumlu olmasaydım bunların hiçbirisi olmazdı.

Derin bir nefes alarak dönüp arkadaşşıma bakıyorum. "Başka bir şey daha var."

Kelimelerin kafamın içinde kendilerini hazırladıklarını hissedebiliyorum. Kaçındığım kelimeler. Bana anlamsız gelenler.

"Ben Zain." Dudaklarımı yalıyorum, söylemek üzere olduğum şey boğazımda düğümleniyor. Ama daha fazla içimde tutamıyorum. "Onunla yattım." Kelimeler beni aceleyle terk ediyor.

Karla'nın gözleri büyür. "Sen... ne?"

"Tartışıyorduk. Ve sonra... Bilmiyorum bile... Kavga ediyorduk ve bir de baktık ki çıplağız."

"Ash, o ..." Karla'nın sesi dikkatli. "Seni zorladı mı?"

"Hayır! Hayır," diye tekrarlıyorum usulca. "Her şey karmakarışık. Onun hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum. Bir yanım bana yaptığı her şey için ondan nefret ediyor. Beni manipüle ettiği için. Beni onunla evlenmeye zorladığı için.

... Ama ondan gerektiği kadar nefret edip etmediğimi bilmiyorum. Yaptığı şeyi yapmak için iyi nedenleri varken değil."

Kelimeler aramızda havada asılı kalıyor ve Karla hemen cevap vermiyor. Acaba söylediklerimi anlamaya mı çalışıyor?

Lanet , anlamaya çalışıyorum.

"Tamam," diyor usulca, sonsuz bir bekleyişten sonra. "Belli bir şekilde hissetmen gerektiğini söyleyen bir kural yok Ash. Kafanın karışık olması normal. O sana cehennemi yaşattı ama kendi itirafıyla sen de aynısını ona yaptın. Bu, duygularının siyah ve beyaz olması gerektiği anlamına gelmez."

Başımı salladım. "Onu unutmamalı ve hayatıma etmeliyim." "Bu o kadar basit değil." Karla'nın sesi nazik ama sert. "Sen hâlâ her şeyi işlemek. Bazı şeyleri için zamana ihtiyacınız var."

Titrek bir nefes aldım. Haklı, ama bu her şeyi daha kolay hale getirmiyor. Kafa karışıklığı, öfke, suçluluk ve adını bile koymak istemediğim bir şeyin karışımı - hepsi içimde düğümlenmiş durumda ve çözmeye nasıl başlayacağımı bilmiyorum.

"Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum." Sesim zar zor duyuluyor. "Bir an ondan nefret ediyorum ve ona zarar vermek istiyorum, sonra..."

"Bir dahaki sefere kendinizi ona lüks bir restoranda tatlı yiyormuş gibi bakarken mi bulacaksınız?"

Boğuk bir kahkaha attım.

"Bu da sorun değil. Bu senin deli olduğun anlamına gelmiyor. İnsan olduğun anlamına gelir."

"Şu anda kendimi pek insan gibi hissetmiyorum. gibi hissediyorum."

Karla yaklaşıyor ve kollarını bana doluyor. "Dağılmayacaksın. Sen bundan daha güçlüsün. Sadece tüm yeni parçaları nasıl birleştireceğini için zamana ihtiyacın var. Bu zaman alacak."

Başımı omzuna yaslıyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Her şeyi önceden bilmek zorunda değilsin." "Ama ben biliyorum... Ben buyum."

"Sen *böyleydin*. Son on dört yıldır olduğun kişinin gerçek sen olmadığını zaten söyledin. Önce kim olduğunu bulmalısın, sonra ne yapacağını planlayabilirsin. Her seferinde bir adım at."

Gözlerimi kapatıp sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. Her seferinde bir adım. Bunu yapabilirim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ZAIN

İSTEMEDİĞİM KADAR SERT BİR ŞEKİLDE KAPIYI ÇALIYORUM VE BEKLIYORUM. BİR SAATTEN AZ bir dakika sonra kapı açılıyor. Esmen'in yüzü beni gördüğü anda .

"Ne istiyorsun?" Sesi keskindi. "Ashley ile konuşmam gerek."

Yaşlı kadın kollarını kavuşturur. "O burada değil."

"Bakın, benimle konuşmak istemediğini biliyorum ama bu önemli."

"O burada *değil*, Zain," diye tekrarlıyor, sesi bu kez daha sert.

"Arkadaşlarıyla birlikte New York'a geri döndü."

"O gitti-"

New York'a geri mi döndün? Hay sikeyim.

Kelimeler beni şaşırttı. Şerif saldırıyı soruştururken buraya gelip annesiyle kalacağını sanıyordum. Kasabayı terk etmesini beklemiyordum.

"Onunla konuşmam gerek. Bugün olanlar... Olmaması gerekiyordu."

"Olmaması mı gerekiyordu?" Esmen'in sesi düz. "Onu bir evliliğe zorladın." Bana doğru bir bakış daha gönderiyor. "*Evet*, bize her şeyi anlattı. Onu manipüle ettin, kullandın ve şimdi de seninle konuşmak istemesini mi bekliyorsun?"

"İşler kontrolden çıktı ve ben çok ileri gittim." Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda bunun doğru olduğunu anladım. İntikam almaya için çok ileri gitmiştim.

Öne doğru adım atıyor, yüzü buruşuk ve kızgın. "Ona cehennemi yaşattın. Buraya gelip öyle demek istemediğini söylemenin bunu düzelteceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Buraya hiçbir şeyi düzeltmeye gelmedim," diye itiraf ediyorum, sesim olmasını istediğimden daha sert. "Özür dilemek, açıklamak istiyorum. Onu herkesin görmesi için televizyona sürüklemekten önce planımı ona anlatmalıydım."

Esme başını sallar. "Eğer davranışlarınla seni çizgiyi aşmaya iten şeyin bu olduğunu düşünüyorsan, o zaman kendine uzun uzun bakmalısın. New York'a geri döndü ve orada kalıyor. Senin özrüne ihtiyacı yok. Onu rahat bırakmana ihtiyacı var."

"Bunu *biliyorum*. Her şeyi berbat ettiğimi *biliyorum*. Ama birinin onun peşinden geleceğini düşünmemiştim. Eve girip onu yakalamalarını beklemiyordum. Tehlikede olacağını düşünmemiştim." *En azından benden başkası için.*

"Onu en başta tehlikeye atan sensin! Ona davranış şekline neler yaşıyor olabileceğini hiç . Sebep *olduğun* hasarı düşünmedin. Tek önemsendiğin şey ne istediğindi."

Söylediği hiçbir şeyi inkar edemem. O haklı. Tek odak noktam intikamdı, Ashley'e işlediği günahların bedelini ödetmekti. Ama artık değil, dün gecedan beri değil... her şey değiştiğinde... ve düşündüm ki belki...

"Ashley gitti Zain ve bu senin başa çıkman gereken bir şey," diye devam ediyor Esme, sesi şimdi daha sakin ama daha az öfkeli değil. "O New York'a geri döndü ve ait olduğu yer orası. Tüm bu karmaşayı tekrar gün yüzüne çıkarmayacaksın. Jason öldüğünde kendini kaybetti ve ben de kızım ile olan ilişkiyi kaybettim. İlerlemenin bir yolunu bulması yıllar aldı. Bunu onun için tekrar mahvetmeyeceksin."

"İstemiyorum. Ben sadece ..." Duraklıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sadece üzgün olduğumu bilmesini istiyorum."

"Sanırım bunun için artık çok geç. Onun işi bitti. Sen de öyle olmalısın. Başına gelenler korkunçtu ama o zamanı geri getiremezsin. Geçmiş yerine geleceğe bakmalısın."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Hiçbir özür Ashley'e yaptıklarımı geri alamaz. Ama geçmişin de bırakamam. ... Cevapları bulana kadar olmaz.

Esme geri adım atıyor, sesi sakın ama kararlı. "Onu rahat bırak, Zain. Ona yaşattıklarınızdan daha iyisini hak ediyor."

Cevap veremeden kapıyı üzerime kapatıyor ve beni orada öylece bırakıyor.

Bir sonraki adımım ne olacak? Şimdi ne yapacağım?

Arabanın kilidini açıp seçeneklerimi düşünürken cep telefonum çalıyor. Sürücü koltuğuna kayıyorum ve arayanın kimliğine bakmadan aramayı bağlıyorum.

"Ne?"

Rook'un sesi hoparlörden gelmeden önce kısa bir sessizlik oluyor. "Evin yanmasıyla ilgili duyduğum şey de ne?"

"Yanıp kül olmadı." Bir elimle gözlerimi ovuşturuyorum. "Giriş holünde ve ön kapıda biraz hasar var."

"Ama yanıyordu?" diye . "Evet."

Rook sertçe nefes veriyor. "Zain, hapisten çıkmanın yeni bir başlangıç olması gerekiyordu. Neler oluyor?"

Sorusunu görmezden geliyorum. Şu anda bu konuya girecek enerjim yok. "Evin yandığını nereden biliyorsun? Sadece bir saat önceydi."

"Şövalye." Sesi kırılmış. "Acil servis iletişimleri de dahil olmak üzere Whitstone'dan gelen her şeyi izliyor."

"Tabii ki öyle." Sesim kuru. Knight her zaman her şeyin bir adım önündedir.

"Bir adım geri atmalısın. Dışarı çıktığın andan beri kontrolden çıktın. Yavaşlamanın ve ne yaptığınızı dikkatlice düşünmenin zamanı geldi."

"Evet, biliyorum." İç çektim. Yorgunluk çöküyor, zihnimin sınırlarını zorluyor. Uzun zamandır doğru düzgün ve her şey kontrolümden hızla çıkıyor.

"Knight zaten yangını araştırıyor. Nasıl başladığını biliyor musunuz?"

Gülüyorum. "Evet. Orada birini gördüm." Gözlerimi kapatıyorum. "Tamam, ona kazmasını söyleyeceğim. Tarif edebilir misin?"

"Tabii ki bilmiyorum. McFadden itfaiyeyle birlikte geldi. Olayı araştıracağını söyledi."

"Belki de gidip onu ziyaret etmeli, eylem planının ne olduğunu görmelisin. Ama bu gece olmaz. Doğru kafa yapısında değilsin."

Tartışmak için ağzımı açtım ama o haklı. Zihnim karmakarışık ve bu gece biriyle konuşursam işleri daha da kötüleştireceğim.

"Sessiz bir yere git. Göze batma, onu Knight'a bırak. Bakalım bazı cevaplar alabilecek miyiz?"

İç çekiyorum, pencereden dışarı bakıyorum.

"Ailenin yanına git. Şu anda yalnız kalma." "Evet."

"Güzel. Seni yarın ararım."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre orada oturuyorum. Sokak sessiz, kafamın içinde olup biten karmaşadan çok uzakta.

Rook haklı, McFadden'la tekrar konuşmam gerek ama şimdi değil. Muhtemelen beni görmeyecektir, bu saatte olmaz.

Kafamı boşaltmam lazım. Önerdiği gibi ailemin evine gideceğim. Biraz uyumaya çalışacağım, sonra da bir sonraki adımımın ne olacağına karar vereceğim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

KARLA BIRAZ UYUMAYA ÇALIŞMAMI ÖNERDİ VE KENDİ EVİNE GİTTİ.

Yatak. Yapabileceğimden emin değilim ama kabul ediyorum. Sürünerek mutfığa gidip bir bardak su aldıktan sonra tekrar yatağa giriyorum ve çarşafı çeneme kadar çekiyorum.

Hâlâ tedirgin hissediyorum. Oda çok sessiz, çok hareketsiz. Havada tuhaf bir beklenti ve midemi bulandıran garip bir korku hissi var... sanki bir şey olmasını bekliyormuşum gibi.

Ve sonra duydum.

Tap. Tap. Dokun.

Ses ilk başta zayıf ve nereden geldiğini anlamam bir saniyemi alıyor.

Pencere ...

Dışarıda, dalları cama değecek kadar yakın bir ağaç olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum. Çünkü hepsi bu, değil mi?

Tap. Tap. Dokun.

Ayağa kalktım, kalbim hızlandı.

Bir şey yok. Sadece dallar esintide hareket ediyor ve cama takılıyor.

Tap. Tap. Dokun.

Hareket etmek istemiyorum ama kontrol etmem gerek. Bütün gece bunu dinlemek zorunda kalırsam uyuyamayacağım. Çarşafı geriye atıp bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve ayağa kalkıyorum. Tıkırtılar devam ediyor, şimdi daha keskin, dikkatimi talep ediyor.

Tap. Tap. Dokun.

Yerden geçiyorum ve pencerenin önünde duruyorum.

Tap. Tap. Dokun.

Bakacak mısın? .

Korku filmleri izledim. Ne olduğunu biliyorum. Aptalca bir şey yaptığında kadın kahramana bağırdım. Ama elim perdeye uzanıyor ve onu durduramıyorum.

Zihnim bunu yapmamam için bana bağılıyor. Yatağa geri dönmem için. Görmezden için. Dışarıda ne olduğunu görmek istemiyorum ama kendimi durduramıyorum. Bilmek *zorundayım*.

Perdeyi çekip açıyorum.

Orada hiçbir şey yok. Hiçbir şey göremiyorum. Ama sonra, gözlerim karanlığa alıştığında, onu görüyorum.

Whitstone'dan gelen adam. Beni yakalayan adam.

Yüzü bir kar maskesinin ardına gizlenmiş ve elinde bir bıçak var. Nefesim kesiliyor ve bir adım geri çekiliyorum ama yeterince hızlı hareket edemiyorum. Bıçağı cama vuruyor, sesi keskin ve kasıtlı.

Tap. Tap. Dokun.

Aramızdaki cam çok ince, çok kırılgan geliyor. Bir adım daha geri atmaya çalışıyorum ama bedenim donuyor. Hareket edemiyorum. Başka tarafa bakamıyorum. Bıçağı kaldırıyor ve tek, şiddetli bir hareketle kabzasıyla cama vuruyor.

Camın kırılma sesi sağır edici. Parçalar bana doğru uçuyor ve yüzümü korumak için ellerimi havaya kaldırıyorum. Parmaklar koluma değiyor ve o bana doğru uzanırken ayaklarıma takılarak geri çekiliyorum. Ama çok yavaşım. Kolu bana doğru uzanıyor, gözleri gözlerime kilitleniyor ve sonra maske eriyip gidiyor.

Yüzü görüldüğünde kalbim duracak gibi oluyor. Whitstone'daki adam değil. *Jason*'dı.

Kan yüzünden akıyor, boynundan aşağı ve gömleğinin üzerine damlıyor. Bir zamanlar hayat dolu olan gözleri şimdi boş ve bomboş. Kan

taze görünüyor, sanki yanaklarına sürülmüş gibi.

"Jason?" Sesim titriyor.

Cevap vermiyor. Gözleri bana sabitlenmiş. Pencereden tırmanıp yatak odamın hemen içinde dururken elindeki bıçak ay ışığını yakalıyor. Vücudundaki kan yere damlıyor, ayaklarının dibinde birikiyor. Bana tekrar uzanıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır. Hayır. Bu gerçek değil."

Bana doğru bir adım daha atıyor ve bıçağı kaldırırken ifadesi sertleşiyor. Bir elimi uzattım ve yüzü tekrar değişti.

Derisindeki kan kayboluyor ve yüz hatları bulanıklaşarak başka birine dönüşüyor. Tanıdığım başka birine.

Zain.

Gözleri soğuk, dudakları zalim bir gülümsemeye dönüşerek bana doğru geliyor. Bıçağı başının üzerine kaldırdı.

"Benden kaçabileceğini mi sandın? Kaçabileceğini mi sandın?" Sesi alçak, kötülükle dolu. "Benden asla ."

Çığlık atmaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor. O yaklaştıkça ben felç oluyorum, kapana kısılıyorum. Bıçağı bana doğru savururken ay ışığında parlıyor...

... Çığlık atarak uyanıyorum.

Gözlerim hızla açılıyor, bedenim yatakta dikleşiyor. Kalbim hızla çarpıyor, kaburgalarım sertçe vuruyor ve orada oturmuş nefes nefese, titreyerek, üşüyerek ama ter içinde kalarak duruyorum.

Gerçek miydi?

*Hayır, bu sadece bir
rüyaydı. Ama çok
gerçekçiydi.*

Kendimi çarşaflardan kurtarıyorum ve ayağa kalkıyorum, pencereye doğru yürürken vücudum hâlâ titriyor. Perdeye uzanırken tereddüt ediyorum, Jason'ın yüzü gözlerimin önünden geçiyor.

Tam bir kabustu!

Perdeyi açıyorum.

Hiçbir şey yok. Orada hiçbir şey yok.

Dışarıdaki sokak sessiz ve boş. Pencere sağlam. Kırılmış cam yok. Kan yok. Bıçak yok. Dışarıda duran kimse yok.

beni izliyor.

Sadece kötü bir rüyaydı.

Ama korku hâlâ orada. Kalbimin hızlı atışını yavaşlatmaya çalışarak alnımı cama bastırıyorum.

Jason burada değil. Zain burada değil.

Ama rüya çok canlı geliyordu. Çok gerçektir. Vücudu kanla kaplı, gözleri bomboş Jason'ın görüntüsü beni terk etmiyor.

Sanki hâlâ buradaymış gibi. Onu kaybetmenin acısı hiç geçmeyecekmiş gibi.

Ama bugün bana saldıran Jason değildi. Zain değildi. Eve girenin o olmadığını biliyorum.

Ama onu rüyamda görmek... Bu bana geçmişten asla kurtulamayacağımı hatırlatıyor. Onun özgürlüğünü kaybetmesine neden olan hatamdan asla kurtulamayacağım. Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, ne kadar kaçmaya çalışırsam çalışayım, bu asla değişmeyecek.

Pencereden uzaklaşıp yatağa geri dönüyorum ama uyku gelmiyor. Gözlerimi her kapattığımda Jason'ı görüyorum. Ve sonra Zain'i görüyorum, yaklaşıyor, bıçağı kaldırmış, sesi kafamın içinde yankılanıyor.

"Benden asla kurtulamayacaksın."

Gerçek olmadığını biliyorum. Ama sözlerinde bir gerçeklik payı olduğunu da inkar edemem.

Özgür değilim. Jason'ın ölümünden değil. Zain'den de. Ne yaparsam yapayım, hepsi peşimi bırakmıyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ZAIN

AİLEMIN EVİNE VARDIĞIMDA SAAT NEREDEYSE ONDU. ARABAMI PARK ETTİM VE çakılların üzerine çıktım. Araba yolundan geçip merdivenlerden ön kapıya doğru yürürken küçük taşlar ayaklarımın altında çıtırdıyor. Kendimi içeri bırakabilirdim ama bunu yaparken kendimi rahat hissetmiyorum. Burası uzun zamandır benim evim değil. Bu yüzden kapıyı çalıp bekledim.

Birkaç dakika sonra kapı açıldığında babamla karşılaştım. Bana kaşlarını çattı.

"Ne yapıyorsun burada? Her şey yolunda mı? Yarın pencereler tamir edildiğinde görüşürüz diye düşünmüştüm."

"İçeri girebilir miyim?"

"Of Kurs sen yapabilirim." O görünüyor üzerinde benim omuz. "Ashley nerede?"

"O benimle değil."

Yanımdan geçip eve giriyorum. O da yanıma geliyor. "Annen oturma odasında. Biz de tam bir şeyler atıştırdık. yatmadan önce. Bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Heather, Zain geldi." Oturma odasına girmeden önce varlığımı duyuruyor.

Annem ayağa fırlıyor ve kollarını açarak kanepenin etrafına geliyor. "Zain." Bana sarılıyor ve uzanıp yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Baban bana neler olduğunu anlattı. Ashley iyi mi?" "Daha iyi olduğuna eminim."

Gözleri kısıldı. "Peki *bu* ne anlama geliyor?"

"New York'a geri döndü." Esme'yle yaptığım konuşmayı tekrarlamak için kendimi hazırlıyorum.

Onun yerine, o iç çeker. "Gel ve otur Aşağı. Olur mu sen içecek bir şey ister misin?"

Başımı sallıyorum.

"Yiyecek bir şeylere ne dersin?"

"Hayır, gerçekten. Ben böyle iyiyim."

Odanın derinliklerine doğru ilerledim ve koltuğa gömüldüm. Annemle babam kanepede oturuyor, belli ki ben gelmeden önce de orada oturuyorlardı, çünkü önündeki sehpa da bir tabak kurabiye ve iki bardak yarım içilmiş süt var.

"Polis davetsiz misafiri yakaladı mı?" Annem soruyor.

"Hayır. Bölgeyi aradılar ama bir şey bulamadılar." Dirseklerimi dizlerime dayadım ve halıya baktım. "Başka bir şey var." Derin bir nefes alıyorum, sonra bakışlarımı kaldırıp önce annemle, sonra babamla buluşuyorum. "Biri evi ateşe vermeye çalıştı."

"Ne?" Annem ayağa fırladı. "Sen içindeyken mi? Ashley bu yüzden mi New York'a gitti?"

"Hayır, ondan önce gitti. Ve hayır, o ev değil. Diğer ev."

ardından gelen sessizlik ağır ve annemin bakışlarının ağırlığı çöküyor. Koltuğa geri yığılıyorum. Kimse konuşmuyor. Belli ki bir şey söylememi bekliyorlar. *Herhangi bir şey.*

Babam boğazını temizliyor. "Birisi Jason ve Louisa ile yaşadığınız evi ateşe vermeye mi çalıştı?"

"Evet." Sözcük niyetlendiğimden daha hırçın çıkıyor ama sinirlerim gerilmiş durumda. "Orada birini gördüm. Neler gitmişlerdi ve yangın çoktan ön kapıyı yakmaya başlamıştı."

"Ve sen bizi aramadın mı?" Annemin sesi keskin, daha önceki selamlaşmasındaki tüm sıcaklık gitmiş. "Zain, bizi neden aramadın?"

"Sen olsan ne yapardın?" Birden , sonra hemen pişman . Öfkemi hak etmiyor, ama hayal kırıklığı yüzeye çok yakın bir yerde kaynıyor ve ben onu kontrol etmekte zorlanıyorum. "Hayatıma karışmanı ben istemedim ki."

Bana göz kırpmıyor, dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapışmış. Başka tarafa bakıyorum. Tüm bu saçmalıkları tekrar yaşayacak enerjim yok. Esme'yle konuşmamdan bu kadar kısa süre sonra olmaz.

"Sence Ashley'e yapılan saldırıyla bir ilgisi var mı?" diye soruyor babam. "Saldırı. Cinayetler. Benimle. Belki de? Artık bilmiyorum. Her şey sadece ..." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Her şeyi ama tam bir karmaşa."

"Her şeyi planladım da ne demek?" Annem sözlerimin üzerine atladı. "Ne planladın?"

İçimden kopan kahkahaya engel olamıyorum. "İnan bana, bilmek istemezsin."

Aramıza kalın ve garip bir sessizlik çöküyor. Duvardaki saat tik tak ediyor ve sesi iğrenç derecede yüksek. Her saniye bir öncekinden daha uzun sürüyor gibi. Koltuğumda kayıyorum.

Bundan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu nasıl düzelteceğim.

Planım çok kolay görünüyordu. Çok siyah ve beyaz.

"Seni hapsetmeden önce olduğun kişi değilsin. Hatırladığımız kişiyle şu anda olduğun kişiyi bağdaştırmak zor. Ama," babamın sesi alçak ve ölçülü. "Ama aynı zamanda dönüştüğünü düşündüğün canavar da değilsin."

"Bu konuda yanılıyorsun." Kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan dökülüveriyor. İkisine de bakmıyorum, sadece ayaklarımın altındaki halının desenine odaklanıyorum. "Ben *tam olarak* o canavarım. Bundan eminim."

"Zain." Annemin sesindeki hayal kırıklığı işliyor. Bir iki saniye sonra üzerime bir gölge düşüyor ve başımı kaldırdığımda onu sandalyenin kolunda yanımda otururken buluyorum. Elini omzuma koyuyor. "Hapishanenin seni ne hale getirdiğini düşün, hayatını özgür olmaya layık olmadığını düşünerek yaşayamazsın. Ve kefareti *hiçbir* şey yapmadın."

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok. Ashley-" Duruyorum, sonra tekrar deniyorum. "O gitti. Ve biliyor musun? Bunu hak ettim. Ona iyi davrandım."

Çünkü yaptığını dūřundūđum řeyi ona detebilmemin tek yolunun bu olduđunu dūřundum."

Annem omzumu sıktı. "New York'a geri döndü çünkü korkuyor. Bugün olanlardan sonra bu anlaşılabilir bir řey. Belki ikinizin de dūřnmek için biraz zamana ihtiyaı vardır. Bu evliliği çok aceleye getirdiniz. Birbirinizi daha yeni tanıyorsunuz."

Yine gülüyorum. "Bunun için kaçmadı. *Benim yüzümden* kaçtı. Yaptığım şey yüzünden."

"Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?" "Onu benimle evlenmeye zorladım."

"*Zorla* mı?" Babam tekrar konuşmaya katılır.

Bakışlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Serbest bırakıldığım zaman için bir planım vardı. Ashley'nin izini bulacak ve bana yaptıklarını ona detecektim. Bu plan beni yıllarca ayakta tuttu. Onun hayatını mahvedecektim, tıpkı benimkini mahvettiği gibi."

"Zain-"

Annemin sözünü kesmek için elimi kaldırdım. "Bırak da bitireyim." nk tüm bunları şimdi kafamdan atmazsam onlara asla anlatamayacağım. "Benimle iyi için evlenmedi. Benimle evlendi çünkü ona başka seçenek bırakmadım. Onu tehdit ettim, annesini tehdit ettim. Önümüzdeki on dört ay boyunca hayatının kontrolünü bana veren bir sözleşme imzalamaya zorladım." Bu seferki glşm acı. "Ve ne var biliyor musun? Bunların onun suı bile değil. Tanışmadan önce benden korkuyordu, ama şimdi... şimdi benden nefret ediyor. Ve buna ben sebep oldum."

"Siz bunu bilmiyorsunuz. Hl bir hapishane zihniyetindesin ve dünyaya var olmadığı bir şekilde bakıyorsun. Belki Ashley senden nefret ediyor ama seninle evlendi Zain. Bunun bir anlamı var. Onu sen zorlamış olsan da olmasan da."

"Onunla evlendim çünkü bu benim planımın bir parçasıydı," diye karşılık veriyorum. "Bunun *anlamı olmaması* gerekiyordu."

"O zaman neden bize söylüyorsun? Gitmiş olması neden bu kadar önemli?"

Sözleri beni çok etkiledi. Bir cevabım yok. En azından yüksek sesle söylemek istediğim bir cevap yok. Çünkü bununla ilgili her şeyin... *onunla ilgili* her şeyin... nemli olduğu gerçeğini dile getirmek istemiyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

ASHLEY

SAAT DÖRT GIBİ UYUMAYA ÇALIŞMAKTAN VAZGEÇİYORUM. GÖZLERİMİ KAPATMAYA KORKUYORUM.

Tekrar rüya görürsem diye gözlerimi kapatıyorum ve her ses duyularımı alarma geçiriyor. Ben de kalktım. Koridor boyunca mutfığa doğru ilerlerken ev karanlık ve sessiz. Kapının kapalı olduğundan emin olduktan sonra kendime bir fincan kakao yapıyorum ve masaya oturup herkes yapmam gereken şeylere çalışıyorum.

Yeni bir cep telefonu almam
lazım. Ev sahibini aramam
lazım.

Ehliyetimi değiştirmem gerekiyor.

Ayrıca işimi geri almaya çalışıp çalışmayacağıma da karar vermem gerekiyor. Sadece birkaç gün oldu, pozisyonu çoktan doldurmuş olacaklarından şüpheliyim. Ama işe geri dönmek istediğimden emin değilim. Kendimi yaşamaya zorladığım bir hayatın parçasıydı. Giyinip kuşanan bir çocuk gibi rol .

Dünyam alt üst olalı sadece birkaç gün olmuş olabilir *ama* bu süre içinde çok değiştim... ve eskiden olduğum kişiye geri dönebileceğimi sanmıyorum.

bakıyorum, buhar mutfağın loş ışığında kıvrılıyor. Burada oturup her şeyin ne kadar farklı olduğunu düşünmek gerçeküstü . Ne kadar farklı olduğumu.

Mesele sadece hayatımın üst olması değil. Tüm bunlar önce olduğum kişiyi artık tanıyamıyorum. İşimi, arkadaşlarımla paylaştığım evi, rutinimi. Sanki başka birinin hayatıymış gibi geliyor. Ya da belki de bana biçilen ama artık tam olarak uymayan bir rol.

Ona geri dönemem.

Bu düşünce kesinliğiyle beni şok ediyor. Artık numara yapmak yok. Bunca yıldır korumak için çok uğraştığım kendime geri dönmek yok. O kız - tüm kurallara uyan, radarın altında kalan, sorun yaratabilecek her şeyden kaçınan kız? O artık .

Ama eğer bu doğruysa, o zaman ben kimim şimdi?

Ellerimi fincana daha sıkı sarıyorum. Kâbus hâlâ üzerime yapıyor. Hâlâ maskeli adamın ağır nefes alışını duyabiliyor, beni sıkıca kavradığını hissedebiliyor, loş ışıktaki bıçağın parıltısını görebiliyorum. Zain'in sesi.

Zain ...

Gözlerimi sıkarak onu düşünmemeye çalışıyorum. Ama bu işleri daha da kötüleştiriyor. Onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Yaptıkları hakkında.

Yaptığımız şey hakkında.

Seks yaptıktan sonra, evlendiğim adamın farklı bir versiyonunu gördüğüm anlar, sadece kısa parlamalar oldu. İçinde çığ ve kırık bir şey vardı. Ve bu *benim* hissettiklerimi yansıtıyor.

Ondan nefret etmiyorum. Ondan etmem gerektiği gibi nefret etmiyorum. İstedğim şekilde.

Hapisten çıktığından beri bana yaptığı onca şeye, manipülasyon ve tehditlere rağmen, belki de... sadece belki de onun da benim kadar kayıp olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Ve bu düşünce beni şeyden çok korkutuyor.

Onu anlamak istemiyorum. Onu, beni cezalandırmak için zorla evlendiren bir adamdan öte *görmek* istemiyorum.

Ondan nefret etmeye devam etmek istiyorum. Yıllardır taşıdığım öfkeye tutunmak istiyorum. çok daha kolay olurdu. Onu hikayemdeki kötü adam olarak göstermeye devam etmek ve vicdanım rahat bir şekilde uzaklaşmak.

Ama bir şey gelmiyor. Çünkü biliyorum... Zain'in yıllar önce olanlarda daha büyük bir kurban olduğunu *biliyorum*.

Gerçek kötü adam olmadığını bildiğim halde nasıl nefret edebilirim?

O bir kurban. Yıllar önce olanların. Onu hapse atan çarpık adalet sisteminin.

Ama bu o kadar basit
değil. Ve doğru bile
değil.

Ben onun hikayesindeki kötü adamım.

Yeni bir farkındalık beni çok etkiledi.

Sadece *onun* hayatını mahvetmedim. Benimkini de mahvettim.

İkimiz de kırıldık. İkimiz de bu sonsuz suçlama ve öfke döngüsünün içinde sıkışıp kaldık.

Bardağı masaya geri koyuyorum ve sandalyede arkama yaslanıp bir elimle yüzümü ovuyorum.

Şimdiye kadarki etkileşimlerimizi tanımlayan öfke ve acılıktan çok daha fazlası olduğu gerçeğini kabul etmek istemiyorum.

Ama ben görmezden gelemem.

Kapının ardındaki koridordan gelen yumuşak bir gıcırtı beni ürkütüyor ve etrafıma bakıyorum. Kapı hala kapalı, ama evdeki sessizlik şimdi daha baskıcı geliyor ve beni uyanık olan tek kişinin ben olduğumu kabul etmeye zorluyor.

Kendi kafamdan çıkmam gerek.

Lavaboya doğru yürüyorum ve bardağımı duruluyorum. Parmaklarımın üzerinden akan ılık su beni topraklıyor, şimdi ve buraya, kontrol edebildiğim şeylere geri çekiyor.

Zain'in davranışlarını ya da aramızda olanları kontrol edemeyebilirim ama bundan sonra ne yapmayı seçeceğimi kontrol edebilirim.

Halletmem gereken şeylerin listesini zihnimde işaretliyorum. Telefon, ev sahibi, ehliyet. Hepsi kolayca halledilebilecek şeyler. Sorun olan geri kalanı.

Lavaboya kör bir şekilde bakıyorum, düşüncelerim beni düğümlüyor, bana kaçındığım her şeyi hatırlatıyor. Yüzleşmekten korktuğum her kararı.

Ama artık bundan kaçamıyorum.

Gerçek orada, yüzeyin hemen altında duruyor ve benim onu kabul etmemi bekliyor.

Şu anda hayatımdaki her şey Zain'e dönüyor. O, ne kadar direnmeye çalışsam da beni içine çekmeye devam eden bir fırtına gibi.

Koşmaya devam edemem.

Bu düşünce zihnimde yankılanıyor, diğer her şeyi bastırana kadar gittikçe daha yüksek .

Olanlardan kaçmaya devam *edemem*. Bir kez ve herkes için yüzleşmek zorundayım.

Tezgaha yaslanıyorum.

Şimdi ne yapacağım?

Daha önce olduğum kişiye geri dönmem mümkün değil. Bu çok açık. Kafasını kuma gömen, hayat temiz ve düzenliymiş gibi davranan versiyonum artık yok. Zain'in tüm acımasızlığı ve öfkesiyle hayatıma buldozerle girdiği ve beni yıllarca unutmaya çalıştığım geçmişimle yüzleşmeye zorladığı anda parçalandı.

Ama aynı zamanda bu *yeni* versiyonumla ne yapmam gerektiğini bulana kadar ilerleyemem. Benim kurduğum hayata uymayan. Hissettiği her şeyi nasıl bağdaştıracağını bilmeyen.

Artık kim olduğumu bilmiyorum.

Her şey yolundaymış, Scott'la ilişkisi normalmiş gibi davranan, çatışmalardan ve bağılıklardan kaçınan Ashley artık yok. Ama şu anda burada, karanlıkta tek başına duran ve nefret etmesi gereken bir adamı düşünen Ashley hâlâ şekilleniyor. Hâlâ tüm bunların neresinde olduğunu anlamaya çalışıyor.

Zain.

Aklıma gelen her düşünce ona geri dönüyor. Bana . Beni kendisiyle evlenmeye zorlayan soğukkanlı bir piç olmadığı zamanki sesine.

Tezgâhtan uzaklaşıp masaya doğru yürüyorum ve oturuyorum, böylece başımı ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovuşturabiliyorum. Ondan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum, ama yeni anılar suçluluk duygusu ve kafa karışıklığı arasında zorla ilerliyor.

Dokunuşu, öpüşü, vücudunun benimkine karşı verdiği his. Hepsi beni nefessiz bırakan bir his seliyle geri akıyor. Ve tüm bunların altında, onun yüzünü hatırlıyorum. Gözlerinde gördüğüm kırılganlığı.

O anda, beni yok etmek isteyen adamı görmedim.
En az benim kadar kırılmış birini gördüm.

Olmamış gibi davranamam. Bana dokunduğunda, beni öptüğünde bir şey hissetmediğimi iddia edemem. Öfke ya da suçluluk değildi. Kesinlikle aşk değildi, ama *bir şeydi* ve beni çok korkuttu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ZAIN

BEŞ GÜNDÜR HAPISTEN ÇIKTIM. NASIL BEŞ GÜNDÜR DIŞARIDAYIM?

Lanet olası günler mi? Beş yıl gibi geliyor.

Bu kadar kısa bu kadar çok şeyi berbat etmeyi nasıl başardım?

Banyonun tavanına bakarken aklıma takılan soru bu. Oda hapishanedeki hücrem kadar küçük değil ama kendimi açıkta hissetmeyeceğim kadar küçük.

Yatak çok yumuşak, çok açık, çok büyük. Daha önce içinde uyumayı denedim ama boşluk beni tamamen yuttu.

Bir hücrede on dört yıl geçirmek insana bir şeyler yapıyor. Nefes alacak bir odanın nasıl bir şey olduğunu unutturuyor. Odanın ortasında durduğunuzda dokunabileceğiniz kadar yakın olan dört duvar benim dünyam oldu. Parmak uçlarım duvarlara sürtünmeden uzanabildiğim bir odada olmak bana *yanlış geliyor*.

İşte buradayım, banyoda yere uzanmışım, tavana bakıyorum ve uyuyacakmışım gibi yapıyorum.

Hapishanede uyudum. İyi değil, derin değil, ama günleri geçirmeye yetecek kadar. Burası farklı. *Her şey* farklı.

Çok sessiz. Hapishane hayatının sürekli uğultusu gibi değil. Her zaman gürültü vardı. Hücrelerin dışındaki ayak sesleri, gardiyanlar turlarını atarken kapıların kilitlenip açılma vızıltıları, bağırışlar, parmaklıklara vurmalar.

Burada, sessizlik beni rahatsız ediyor.

Hapishanede yerimi biliyordum. Bir programım vardı. Bir rutinim. Zaman zaman acımasız olsa bile her şeyi basit tutan kurallar. Ama şimdi? Şimdi çok büyük, çok açık, çok farklı hissettiren bir dünyada kaybolmuş durumdayım. Bensiz yoluna devam ediyor ve benim orada bir yerim yok.

Burada kim olduğumu bilmiyorum.

Karo zeminde kayıyorum ve rahatlamaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. Çok , olan biten her şeyden dolayı çok gerginim. Hapishaneden bir planla, her sonsuz günü atlatmamı sağlayan net bir hedefle çıktım.

Ashley'e odaklan.

İntikama odaklan.

Benden aldığı şeyi ona ödet.

Her yıl. Her nefes. *Onun yüzünden* parmaklıklar ardında çürüyerek geçirdiğim her lanet saniye.

İçerideyken beni ayakta tutan tek şey buydu. Her şey elimden alındığında aklımı başımda tutan tek şey. O hücrede gözlerimi her kapattığımda, onu hayal ediyordum - koyu renk saçlı ve hiçbir özelliği olmayan belli belirsiz bir kız figürü. Her gece, dışarı çıkıp bana yaptığı her şeyi ona günü hayal ettim.

Ama şimdi? Artık onun hayatını tanınmaz bir hale getirdiğim için zaferin içi boş geliyor. Boş.

Yan dönüyorum ve bir kolumu gözlerimin üzerine koyarak kafamı doldurmaktan vazgeçmeyen düşünceleri engellemeye çalışıyorum.

Durum üzerindeki kontrolümü nasıl kaybettim?

Üstünlüğü ele geçirmem gerekiyordu. İpleri elinde tutan ben olmalıydım, onu kendi ayarımda dans ettirmeliydim. Yine de yaptığım her plan, her hesaplı hareket, beni *ona* mı yoksa kendime mi işkence ettiğimi bilmediğim bir noktaya getirdi.

Dişlerimi sıkıyor, ellerimin topuklarını gözlerime bastırarak yüzünün görüntüsünden kurtulmaya çalışıyorum. Bana bakış şeklini. Orada korku vardı elbette ama başka bir şey de vardı. Beklemediğim bir şey.

Onu polis sorgularımızın videolarını izlemeye zorladığımdan beri kafamı kurcalayan bir şey var.

Pişmanlık.

Sadece içinde olmak istemediği bir duruma zorlanan birinin pişmanlığı değil, bir yalanı yaşadığını fark eden birinin pişmanlığı.

O benim kafamda kurduğum gibi bir canavar değil.

Bu farkındalıktan nefret ediyorum. Parmaklıklar ardında geçirdiğim yıllardan, bitmek bilmeyen hayatta kalma mücadelesinden, bitmek bilmeyen öfke ve umutsuzluk döngüsünden nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorum.

İntikam alma düşüncesi beni hayatta tuttu. Kendime, Ashley'e benim çektiğim acıyı çektirebilirim, bunun soğuk, boş alanı dolduracağını söyledim.

Ama artık dışarıdayım, artık onunla yüz yüze geldim, çatlakları görüyorum. Uzun zamandır kendime anlattığım hikayedeki çatlakları görebiliyorum. Ve bu çatlaklar beni delirtiyor.

Çünkü bu anlamına geliyor.

Onun hakkında yanılmışım.

Bu da en iyi arkadaşlarımı gerçekten kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmam gerekirken ona odaklanarak yıllarımı boşa harcadığım anlamına geliyor.

Nefesimi yavaşça veriyorum, nefesimi zorluyorum, ciğerlerime girip çıkan havanın ritmine odaklanmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor ve kendimi oturur pozisyona itiyorum. Başım çarpıyor, vücudum günlerdir süren gerginlikten dolayı ağrıyor ama uyuyamıyorum.

Burada olmaz. Yatakta olmaz. Hiçbir yerde olmaz.

Biliyorum, çünkü beni sınırlayan, *tanımlayan* bir alanda o kadar uzun zaman geçirdim ki, bunun dışında nasıl işlev göreceğimi bilmiyorum. Birinin bana ne yapacağımı söylemesini bekleyerek hapisane zihniyetine geri dönmek istiyorum. Kuralların basit ve net bir şekilde önüme serilmesini.

Ama burada kural yok. Yapı yok. Rutin yok. Sadece sonsuz seçenekler ve verilecek kararlardan oluşan bir boşluk var. Ve ben bunların içinde boğuluyorum.

Banyonun açık kapısından yatağa bakıyorum. Oda bana ait değil. Hapishaneden önceki çocuğa ait.

Orada uyumaya çalıştım. Odanın olduğu kişiymişim gibi davranmaya çalıştım. Ama gerçek şu ki, ben oraya ait değilim.

uzay.

Bensiz yoluna devam eden bir dünyaya ait değilim.

Başımı makyaj masasına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Hücremin görüntüsü keskin ve canlı bir şekilde geri geliyor. Dar ranzalar, küçük lavabo, bir köşede duran tuvalet ve çalışma masası olarak kullanılan raf.

Hapsedildiğim bir dünyaydı elbette ama *bu benim* . İçinde nasıl gezineceğimi, nasıl hayatta kalacağımı biliyordum.

Burada mı? Bir bok bilmiyorum.

Ashley'e dokunduğumda, onu soyduğumda, tadına ve onu becerdiğimde, özgür olmayı biraz daha gerçek kılan, beni biraz daha normal hissettiren gerçek dışında hiçbir şey.

İntikam ya da ödeşmeyle ilgili değildi. Onu *istiyordum*. Onu incitmek için değil, ona acı çektirmek için değil.

I. Aranıyor. Onu.

Hayatımı mahveden kız.

Yıllardır bana musallat olan kız.

Dilime onun tadını aldığım anda, ona karşı duyduğum nefret başka bir şeye dönüştü. Ham ve ilkel bir şeye. Ve bu beni çok korkutuyor, çünkü ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Yaptığım şeyi geri alamam, onun da alamayacağı gibi. İkimiz de bizi bu noktaya getiren kararlarımızı geri alamayız. Ve burada, banyonun zemininde otururken, uzun zamandır peşinde olduğum intikamın sadece başka bir hapisane olduğunu fark . Kendim için inşa ettiğim bir hapisane.

Ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

KARLA VE JESSA-MAE SAAT YEDİ GIBI ORTAYA ÇIKTILAR. KAPILAR ÇARPILIR, DUŞLAR AKAR, ve ikisine de kahve yapmak için kalktım. Mutfağa ilk giren Jessa oldu. Kapı aralığında duraksıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Henüz uyanacağını düşünmemiştim."

Ona bir kupa uzattım. "Uyuyamadım." Beni uyandıran kabustan bahsetmiyorum. "Bugün işte misin?"

Başını sallıyor ve için bir sandalye çekiyor. "Bugün ikimiz de aynı vardiyadayız. Neden bizimle gelmiyorsun? Böylece bütün gün burada yalnız olmazsın."

"Hayır. Yapmam gereken birkaç şey var."

"Şerif yalnız kalmamanı söylemedi mi?"

"New York'un ortasındayız, gündüz vakti. Bana bir şey olacağını sanmıyorum." Gerçekte hissettiğimden çok emin konuşuyorum. Ama arkadaşlarımla bana bakıcılık yapmaları gerekiyormuş gibi hissetmelerini istemiyorum.

"Emin misin?"

"Neyden eminim?" Karla odaya girer.

"Eminim ikinizi de bütün gün iş yerinde kayıp bir köpek yavrusu gibi takip etmeme gerek yoktur." Tezgâhın üzerinde onu bekleyen kahve fincanına doğru başımı sallıyorum. "Sana bir içki hazırladım."

Karla bana bir gülümseme fırlatıyor ve onu . "Teşekkürler." Masada bize katıldı. "Bugün için planlarınız nedir?"

"Gidip yeni bir telefon alacağım, sonra da annemi arayıp Zain'den ehliyetimi geri alıp alamayacağını soracağım. Yenisi için başvurmaktansa bunu yapmayı tercih ederim. Neyse ki kredi kartımı telefon kılıfımda bırakmamışım. O çantamda."

Karla, "Belki de alışverişe çıkmadan önce bizim eve gelmemizi beklemelisin," diyor.

"Sorun yok. Bana hiçbir şey olmayacak." Sesim kararlı ama onları mı yoksa *kendimi* mi ikna etmeye çalıştığımdan emin değilim.

"Ya da işe gelip işini geri alabilirsin." Jessa elindeki bardağı yere bırakıyor. "Bir şey söylemeden önce, sadece birkaç gün oldu. Senin pozisyonunu henüz doldurmuş olmalarına imkân yok."

"İstemiyorum"

"Ne kadar uzun süre bırakırsanız, istifanızı iptal etme şansları o kadar azalır."

"Geri dönmek istemiyorum."

"Whitstone'da bir haftadan az zaman geçirdin ve şimdi çalıştığın her şeyi çöpe mi atıyorsun? İyi bir işin var. Bundan vazgeçmenin ne anlamı var?"

"Çünkü istediğim bu değil!" Bağırarak söylediğim sözler havada asılı kalırken, iki arkadaşım da aynı şok ifadesiyle bana bakıyor.

"İstediğim bu değil," diye tekrarlıyorum daha sakın bir sesle.

"Son birkaç gündür oldukça travmatik şeyler yaşadın," diyor Karla'nın sesi nazik. "Belki de herhangi bir karar vermek için acele etmemelisin. Önce her şeyi gözden geçirmek için kendine biraz zaman tanı."

"Gerek yok"

"Ash-"

"Hayır dedim. Üniversitede dört yılımı, gelişime açık olmayan boktan bir yönetim işine girmek için harcamadım."

Jessa, "Geçen hafta o *boktan* işte iyiydin," diye .

"Ve şimdi ." Bakışlarını tutuyorum. Bir hafta önce olsa geri adım atar, ona hak verir ve sessiz kalırdım. Ama geçen hafta bin yıl önceydi ve ben artık aynı kişi değilim.

Ayağa kalkıyor ve fincanını durulamak için yerden geçiyor, sonra süzgecin üzerine bırakıyor.

"Gitmeye hazır mısın, Karla? Geç kalacağız." Bana doğru baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa nerede olduğumuzu biliyorsun."

"İyi olacağım."

Karla iç çekti. "Yeni cep telefonunu aldığında beni ara ki numaran bende olsun. Ve *dikkatli ol*. Artık Whitstone'da olmaman tehlikede olmayacağın anlamına gelmez." Masanın öbür ucuna uzanıp parmaklarını sıkıyor. "Sadece senin için endişelendiğimizi , değil mi?"

"Biliyorum." Onlar giderken ben mutfakta kaldım.

Kapı bir iki saniye sonra çarpıyor ve sonra tekrar açılıyor. Jessa bir kasırga gibi kapıdan giriyor, beni ayağa kaldırıyor ve sarılıyor.

"Özür dilerim. Ama Karla haklı. Sadece endişeliyiz. Çok garip davranıyorsun."

"Üstesinden çalışıyorum." Ben de ona sarılıyorum.

"Yeni telefonunu aldığında beni de ara. Gün boyunca kontrol et. Ve uyanık kal. Garip bir şey görürseniz eve gelin ve kapıları kilitleyin. Eğer bunu yapamıyorsanız, halka açık ve kalabalık bir yerde kalın ve bizi arayın. Gelip seni alacağız."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Aceleyle uzaklaşıyor ve kapı tekrar çarpıyor. Günlerdir ilk defa tamamen yalnızım. Başımda dikilen kimse yok, konuşmam için beni zorlayan kimse yok, dikkatimi isteyen ya da beni karar vermeye zorlayan kimse yok. Sadece ben ve düşüncelerim.

Bardakları yıkamak ve kurulamak için acele etmiyorum, ellerim otomatik pilotta hareket ediyor. Zihnim başka bir yerde, Jessa'nın sözlerine takılmış durumda.

Çok garip davranıyorsun.

Tabii ki garip davranıyorum. Tüm bu olanlardan sonra başka nasıl davranabilirim ki?

Jessa ve Karla iyi niyetli, bunu *biliyorum*. Ama anlamıyorlar. Nasıl anlayabilirler ki? Son beş gündür yaşadığım kâbusun içine sürüklenmediler ve Zain gibi biriyle hiç kafa kafaya gelmediler.

Zain.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu düşünmeden edemiyorum. Sürekli aklımın bir köşesinde duruyor. Ve bu sadece onun öfkesi, acımasız davranışları ile ilgili düşünceler değil. *Her şeyi.* Gözlerindeki bakış, kontrol oyunlarını oynamadığı zaman sesinin yumuşaması, biz-

Bardağı biraz sertçe yere çarptım ve tezgahın üzerinde tıkırdadı.

Bunun için zamanım yok! Nasıl birlikte yattığımız, bunun neden olduğu ya da ne anlama geldiği üzerinde duracak vaktim yok. Önemli değil.

Bardakları kurulamayı bitirip odama dönüyorum, böylece duşa girmeden önce el çantamı alabiliyorum. Su üzerime yağıyor, sıcak ve rahatlatıcı, ve bir an için zihnimin boşalmasına izin veriyorum. Ama bu uzun sürmedi. Ve çok geçmeden, geçen haftanın olaylarını zihnimde canlandırıyorum.

Zain'in serbest bırakılması.

Jason'ın mezarında onunla buluşmak. Sözleşme.

Evlilik.

Ardından gelen kaos.

Her bir ayrıntı her zamankinden daha keskin, daha canlı geliyor, sanki zihnim hiçbirini unutmama izin vermiyor. Ama kafamda ne kadar evirip çevirirsem çevireyim, görmezden gelemeyeceğim bir gerçek var.

Gerçekte ne olduğunu bilmek istiyorum.

Bu sadece Zain'le ilgili değil. İstedikini iddia ettiği intikamla ya da oynadığı çarpık oyunla bile ilgili değil. Jason ve Louisa'yla ilgili. Kendime söylediğimi bilmediğim yalanlarla ilgili.

Arkadaşlarım artık uzaklaştığımı, bunu arkamda bırakıp hayatıma geri dönmem gerektiğini söylerlerdi. Ama niyeti ne olursa olsun, Zain zihnimin içinde yıllardır kilitli tuttuğum bir kapıyı açtı.

Jason ve Louisa'nın ölümlerinin ardındaki gerçeği bilmek istiyorum. Suçlunun Zain olduğunu düşündüğümde bile *nedenini* bilmek istedim. Ama bunu bir kenara ittim, derinlere gömdüm ve hiç olmamış gibi davranmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Artık bunu yapamam.

Durulandım ve duştan çıktım, yatak odasına doğru ilerlerken etrafıma bir havlu sardım. Aynadaki yansımam gözüme çarpıyor ve durup kendime bakıyorum. Aynada bana bakan kadını tanıyamıyorum. Aynı *görünüyor* ama değil. Gözlerinde farklı bir şey var. Daha sert ve daha kararlı bir şey.

Eskiden olduğum kişi değilim.

Giyinirken, o günkü oyun planımı belirliyorum.

Öncelikle, yeni bir telefona ihtiyacım var. Dış dünyayla bağlantım yeterince uzun süre kesildi ve sadece Zain'in cep telefonumu almasını kastetmiyorum. *Onunla* sonra ilgileneceğim. Şimdilik, yıllar boyunca elimden kayıp gitmesine izin verdiğim her şeyin kontrolünü geri almam gerekiyor.

Telefonu aldıktan sonra kütüphaneye gideceğim. Cinayetler iyi duyurulmuştu ve oradan başlayabilirim. Neyin rapor edildiğini, neyin rapor edilmediğini ve dava hakkında bilmediğim bir şey olmadığını görmem gerekiyor.

O zaman Şerif McFadden'ı arayacağım. Bana dava dosyalarına erişim izni tek kişi o. Belki görmeye hakkım olduğuna, neler anlamam gerektiğine ikna edebilirim.

Gerçeği bilmem gerek. Zain'den uzaklaşmış olmam, onun ulaşabildiği tüm bilgilere ulaşmanın bir yolunu bulamayacağım anlamına gelmiyor. Onun sorgusunu ve benim görüşmelerimi gördüm. *Neden* ebeveynim olmadan sorgulandığımı sormaya hakkım var. Görüşmenin ilk bölümünü neden hatırlayamadığımı anlamam gerekiyor. Hikayemi neden değiştirdiğimi bilmek istiyorum. O anıları geri getirmenin bir yolunu bulmalıyım.

Belki sorularımın en azından bir kısmına yanıt verecek bir şey ... *herhangi bir şey....*

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ZAIN

ÇOĞUNLUKLA UYKUSUZ GEÇEN BİR GECENİN ARDINDAN SAAT BEŞTE KALKTIM. HER TÜRLÜ İZİ TEMİZLİYORUM

Annem gelirse diye banyoda uyumak yerine hızlıca bir duş alıp giyiniyorum ve aşağı iniyorum. Annemle babamın henüz uyandığından şüpheliyim ama oturup bekleyemeyecek kadar huzursuzum. Günlük hapishane rutinimin bir parçası da egzersiz yapmaktır ve tahliye olduğumdan beri bunu yapmaya pek fırsatım olmadı, bu yüzden koşuya çıkıyorum.

Sokaklar sessiz. Çoğu insanın kalkıp işe gitmesi için henüz çok erken ve ben de bundan en iyi şekilde yararlanıyorum. Ayaklarımın kaldırıma vurması, gece boyunca dönüp duran düşünceler yerine bana odaklanabileceğim bir şey veriyor.

Dışarıda olmak iyi hissettiriyor, sabah güneşi yüzümü ısıtıyor. Derin bir nefes alıyorum, temiz hava ciğerlerimi dolduruyor ve bir an için hapishane avlusuna geri dönüyorum. Orada hava farklı kokuyordu, güneş açıkken bile bayat ve ağırdı. Ama bu... Bu on dört yılımı hayalini kurarak geçirdiğim türden bir özgürlük. Yine de burada, üstümde açık gökyüzü ve her yöne uzanan kasaba varken bile *kendimi* özgür hissetmiyorum. Pek sayılmaz.

İnsanların fark etmediği şey, özgürlüğün sadece ayak bileklerinizde zincirler ve bileklerinizde kelepçeler olmadan hapishaneden çıkmak olmadığıdır. İsteddiğiniz yere gidebilmekten, istediğinizi *yapabilmekten* daha fazlasıdır.

Bu, kim olduğunuzu ve ne yapmanız gerektiğini bilmekle ilgilidir.

Bu bir plana sahip olmakla ilgili... bir amaca... bir anlama...

bir *hayata*. Bir planım olduğunu sanıyordum. Bir amacım olduğunu sanıyordum.

Ama planım suya düştü. İntikam hiçbir şeyi düzeltmedi. Sadece işleri daha da kötüleştirdi.

Elimde *hiçbir şey* olmadığı hızla anlaşıyor.

Adliyeden çıktığım andan beri içimde biriken hayal kırıklığını yenmeye çalışarak kendimi daha sert, daha hızlı iterken kaldırım altımda kayboluyor.

Bu özgürlük mü?

Hayatımın geri kalanında, bozulmuş bir plandan başka bir şey olmadan ve bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadan uyanmak mı?

Evler bir bulanıklık içinde geçip gidiyor.

Hapishanede olduğum gibi şimdi de kapana kısılmış durumdayım. Sadece bu sefer duvarlar fiziksel değil. Hepsi kafamın içinde.

Hızımı yavaşlatarak, zor nefes alarak küçük bir parkın kenarında duruyorum. Çimenler sabah çiyiyle parlıyor ve doğan güneşin zayıf ışığı her şeyin huzurlu görünmesini sağlıyor. Hatta neredeyse mükemmel. İçimden bir kahkaha kaçıyor. Keşke benim hayatım da bunu yansıtsaydı. *Bu* mükemmel ve huzurlu olmaktan başka bir şey.

Bir ağaca yaslanıp nefesime odaklanıyorum, yavaş ve derin tutuyorum, kalp atış hızımın düşmesini bekliyorum ve etrafıma bakıyorum. Boş sokaklar çok normal görünüyor, kafamın içindeki kaostan etkilenmemişler.

Keşke zamanda geri gidebilseydim. Arkadaşlarımı kaybetmeden önce. Cinayetlerden önce. Her şey dağılmadan önce. Ama bu bir seçenek değil. Tek yol ileri gitmek ve hayatımın dönüştüğü karmaşadan ne kadar uzaklaşmak istesem de yapamam. Artık geri dönemeyecek kadar derindeyim.

Ağacı itiyorum ve yavaş bir koşuya geri dönüyorum. Kabul etmek istemesem de nereye gittiğimi biliyorum.

Hedefime yaklaştıkça sokaklar daralıyor gibi görünüyor. Köşeyi döndüğümde nabzım hızlanıyor - koşmaktan değil, içime dolan anı selinden.

Pencereler karanlık, sabahın ilk ışıklarını yansıtıyor ve bir an için dileğim gerçekleşmiş ve zamanda geri gitmiş gibi hissediyorum. Ama sonra ön kapının olması gereken boşluk ortaya çıkıyor.

Araba yolunun kenarında duruyorum, ona bakarken göğsüm sıkışıyor ve ilerlemek için kendimi zorluyorum. Planım olmadan, beni tekrar boğmakla tehdit eden anılarla aramda bir bariyer olarak duracak hiçbir şeyim yok. Derin bir nefes alarak ilerliyorum. İtfaiyeciler kapının üzerine bir çeşit plastik örtü koyarak evin içini gizlemişler. Onu yerinde tutan bandı sıyrıp atıyorum ve içeri giriyorum.

Ötedeki koridor loş, sabahın erken ışıkları pencereden zar zor süzülüyor. Gözlerim duvarları, zemini, ayaklarımın altındaki zeminin yandığı küçük alanı tarıyor. Alevler çok uzağa gitmemiş - itfaiyeciler bundan emin oldular - ama yine de ön kapıdan koridorun derinliklerine doğru giden kömürleşmiş bir yol var.

Giriş holünün ortasına geldiğimde etrafa bakıyorum. Yangın pek bir şey yok etmemiş olabilir ama hasar görünenden daha derin. Havada. Duvarlar arasında asılı duran sessizlikte.

Nefes boş evde yankılanıyor ve gözlerimi kapatıp beni ele geçirmeye çalışan anıları geri itiyorum.

Jason. Louisa. Her şeyin cehenneme döndüğü gece. Onları kaybettiğim gece.

Hayatımı kaybettiğim gece.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, kapıya dönerken yavaşça nefes veriyorum. Buradan çıkmam gerekiyor. Tam bir adım atacakken bir ses duyuyorum. Bir araba kapısının çarpması. Bir ayak sesi.

Dinlerken vücudum

kilitleniyor. "Zain?"

Babam içeri girdi. Sesinde bir endişe vardı. Dışarı çıktığımdan beri var olan aynı endişe. Bakışları koridoru taradıktan sonra bana yöneldi.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm. Hasarı mı kontrol ediyorsun?" "Evet. Ne kadar kötü olduğunu görmek istedim."

Bir adım daha yaklaştı. "Daha kötüsü de olabilirdi. Görünüşe göre itfaiyeciler tam zamanında gelmiş."

"Biliyorum."

Orada öylece duruyoruz, ayaklarımızın altındaki döşeme tahtalarının hafif gıcırtısı dışında ev sessiz.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye alçak sesle itiraf ediyorum.

Duvara yaslanır ve kollarını kavuşturur. "Cehennemi yaşadın, Zain. Diğer taraftan çıkmayı ve hayatına devam etmeyi bekleyemezsin. Bu işler böyle yürümez."

Parmaklarımı kıvırıyorum, tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. "İntikamın yardımcı olacağını düşündüm. Bunun bana bir şey vereceğini düşündüm."

Babam iç geçirdi. "İntikam hiçbir şeyi düzeltmez evlat. Sadece bir anlık tatmin sağlar. Ama işin bittiğinde sorunlar hâlâ orada duruyor."

"O zaman ne yapmam gerekiyor?"

Bakışları sabit, benimkini tutuyor. "Bu sadece senin çözebileceğin bir şey."

Sözleri asılı kaldı.

Bu sadece sizin bir şey.

Bu çok basit bir cümle, ama kimse size nasıl olduğunu söylemiyor. Sadece zorlamaya devam etmenizi, aramaya devam etmenizi ve bir yol bulmanızı söylüyorlar.

Ama hiçbir şey o kadar basit değildir. Hiçbir zaman da olmadı.

Uzun bir aradan sonra, "Birinin gelip kapıyı tamir etmesini sağladım," diyor.

"Teşekkürler." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Mutfağın bulunduğu koridora doğru bakıyorum, düşüncelerim Knight'ın gönderdiği dosyalara gidiyor. Dava dosyaları. Görüşmeler.

Orada bir şey olmalı. "Dava dosyaları bende."

Babam kaşını kaldırdı. "Dava dosyaları mı?"

"Jason ve Louisa için. Bir arkadaşım gönderdi. Onları incelemem gerek. Orijinalleriyle duruşmada kullanılanlar arasında farklar olduğunu söyledi. İçlerinde bir şeyler olabileceğini düşünüyoruz... bizi gerçek katile götürebilecek bir şeyler."

Beni dikkatle izliyor ama bir şey söylemiyor. "O gece gerçekten ne olduğunu bilmem gerekiyor."

"Birinin dosyalardaki bilgileri deęiřtirdięini mi dūřūnūyorsunuz?" "Deęiřtirdiklerini *biliyorum*."

"O zaman onları geç." *Sanki o kadar kolaymış gibi*. "Acele etme. Her ayrıntıya bakın. Yıllardır bununla yaşıyorsunuz. Belki başkalarının görmediği bir şey görürsün."

Boynumun arkasını ovuyorum ve başımı sallıyorum.

"O dosyalarda ne bulursanız bulun... bunun geçmişi geri getirmeyeceğini anlamamız gerekiyor. Ama onu anlamamıza yardımcı olabilir. Belki de umabileceğin en iyi şey budur."

YİRMİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

EV DEN ÇIKTIĞIMDA ŞEHİR ÇOKTAN HAREKETLENMİŞ OLUYOR. HAYAT DOLU.

Eskiden sevdiğim ritim. İnsanlar aceleyle geçiyor, konuşmalar trafiğin gürültüsüne karışıyor. Whitstone'un yavaş temposundan çok farklı. Ama bugün, yanlış hissediyorum... yanlış. Çok iyi bildiğim sokaklar daha keskin, her şeyin sınırları daha belirgin görünüyor, sanki dünya nefesini tutmuş bir şeylerin olmasını bekliyor.

Kalbimin biraz fazla hızlı çarpmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Yeni bir telefon alacağım. Hepsi bu kadar. Olağandışı bir şey yok. Garip bir şey yok.

Peki neden biri beni izliyormuş gibi hissediyorum?

Omzumun üzerinden bakıyorum ama tek gördüğüm kendi dünyalarında kaybolmuş, olmaları gereken yere koşuşturan insanlar. Kimse bana dikkat etmiyor.

Her şey kafanın içinde.

Midemin huzursuzca çalkalanmasını durdurmasa da kendime bunu söylemeye devam ediyorum. Adımlarımı hızlandırıyorum. En yakın telefon dükkânı sadece birkaç blok ötede. Gündüz vakti. Hiçbir şey olmayacak. Ama her birkaç adımda bir bunu hissediyorum.

Omurgamda bir karıncalanma. Birinin izlediği hissi.

Önemli bir şey değil.

Kalabalığı tekrar tarıyorum ama kimse çarpıyor. Kimse bana doğru bakmıyor.

Yine de bu his geçmiyor. Onu bastırıyorum ve yürümeye devam ediyorum. Bir blok, sonra bir başkası. Her adımda kendimi aşırı tepki verdiğime ikna etmeye çalışıyorum. Sadece paranoyaklaşıyorum. Çünkü olaylardan sonra bu beklenen bir şey.

Yine de bundan kurtulamıyorum ve mağazaya ulaştığımda neredeyse koşuyorum. İçeri adım attığımda, gürültüdeki değişiklik neredeyse bir rahatlama sağlıyor. Klimaların sessiz uğultusu ve mırıldanarak yapılan konuşmalar, dışarıdaki sokağın gürültüsünden dünyalar kadar uzak. Bir nefes alıyorum, sonra tezgâha doğru yürüyorum.

Satış görevlisi beni kibar bir gülümsemeyle karşıladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yeni bir telefona ihtiyacım var." Sesim şaşırtıcı derecede sabit.

Başını sallıyor, çoktan vitrinlerden birine doğru ilerliyor. "Ne tür bir şey arıyorsunuz?"

"Herhangi bir şey. Basit bir şey. Çılgın özelliklere ihtiyacı yok."

Kaşını kaldırıyor ama yorum yapmıyor. Bir iki saniye sonra üç telefon seçiyor ve bana getiriyor. Özellik ve fiyat açıklamalarına odaklanamıyorum. Ama sanırım doğru anlarda başımı sallıyorum. Zihnim hala dışarıda, gerçekten bir şeyler hayal edip etmediğimi merak ediyor.

Bir şey yok. Hepsi senin kafanda.

Ama ya öyle değilse?

Asistanın sesi sinirli bir şekilde bana doğru geliyor. "Peki, hangisi?"

Rastgele birini işaret ediyorum. Hangisini verdiği umurumda değil. Tek yapmam gereken arama yapmak. Nasıl kurulacağına dair talimatlar vererek paketliyor. Ödemeyi yaptıktan sonra çantayı alıp kapıya yöneliyorum. Dışarı adımımı atar atmaz, o çılgın duygu yine üzerime çöküyor.

İzlenme hissi. Takip edildim.

Bakışlarım etrafta geziniyor, yersiz görünen herhangi bir şey arıyor. Hiçbir şey göze çarpıyor. İnsanlar geçiyor, bazıları telefonla konuşuyor, bazıları başlarını öne eğmiş. Arabalar, otobüsler, kornalar çalıyor, sürücüler bağılıyor. Her şey olması gerektiği gibi.

Ama... belki de değildir.

Sokağın karşısındaki köşede biri mi var? Tam olarak seçilemeyecek kadar uzaktalar ama orada öylece duruyorlar. Bana doğru mu bakıyorlar?

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor.

Bu bir tesadüf mü? Hayal mi ?

Gözümü kırıpıyorum ve figür dönerek insanların arasına karışıyor.

Orada öylece duruyorum, nefesim olması gerekenden daha hızlı geliyor.

Önemli bir

şey değil.

Ama değil

mi?

Kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum, parmaklarım elimdeki çantayı bir tür çapa gibi sıkıyor... ya da biri alanımı işgal etmeye çalışırsa kullanabileceğim bir silah.

Zihnim bana oyun oynuyor, hepsi bu. Son beş günden arta kalan bir paranoya duygusu.

New York'tayım. Güpegündüz. Birinin beni takip etmesi için hiçbir sebep yok. Böyle paniklemem için bir sebep yok.

Etrafımdaki dünya her zamanki gibi devam ediyor. İnsanlar düşüncelerimden habersiz koşuşturarak yanımdan geçip gidiyor ve nabzım yavaş yavaş durulmaya başlıyor, yine de bakışlarım sokağın köşesine dönüp duruyor.

Başımı sallıyorum.

Odaklan, Ashley! Bugün yapman gereken şeyler var.

Bir sonraki durağım kütüphane. Araştırmaya başlamam gerek. Bunu ne kadar çabuk yapabilirsem, her şeyi o kadar çabuk anlamlandırabilirim. Ve tüm bu endişe ve paranoya o kadar çabuk sona erecek.

Emin olmak için omzumun üzerinden son bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra dönüp caddeye doğru ilerliyorum.

Kütüphaneye yürümek uzun sürmüyor ve yol boyunca her birkaç saniyede bir omzumun üzerinden kontrol etmekten kendimi alıkoymak için mücadele etmem gerekiyor. Bu şehir eskiden bir sığınak gibiydi, kimsenin beni ya da geçmişimi bilmediği, uyum sağlayabileceğim bir yerdi, ama şimdi her köşede bir tehdit varmış gibi geliyor.

Sonunda kütüphaneye ulaşip içeri girdiğimde, sessiz atmosfer hemen sinirlerimi yatıştırıyor. Masaya gidip bir bilgisayara erişim talep ediyorum, ardından zihnimi yapmam gereken şeye odaklanmaya zorlayarak referans bölümüne doğru ilerliyorum. Buraya bunun için geldim.

Cevaplar. İpuçları. Gerçeği yalanlardan ayırmama yardım edecek *herhangi bir şey*.

Bilgisayarların bulunduğu alan boş. En uzaktakine oturuyorum ve ekrana öyle bir açı veriyorum ki bir insanın için tam arkamda durması gerekiyor. Sonra parmaklarımı tuşlara dayayıp Jason ve Louisa'nın isimlerini yazıyorum. Arama sonuçları yüklenirken kalbim çarpıyor; eski makaleler, manşetler ve arşivlenmiş raporlar ekranda yanıp sönüyor.

Gözlerim dikkatimi çeken herhangi bir şey var mı diye tarayarak aralarında geziniyorum. Çoğu aynı geri döndürülmüş bilgiler. Zaten bildiğim detaylar, yaşadığım hikayenin parçaları. Ama araştırmaya devam ediyorum, yeni bir şeyler bulmaya kararlıyım.

Birkaç tıklama daha yapıyorum ve kendimi eski bir blog yazısında buluyorum. Başlık diğerlerinin arasından sıyrılıyor çünkü Zain'in gerçekten suçlu olup olmadığını sorguluyor.

Yeni bir şey paylaşacak mı, yoksa doğrulanmamış komplo teorileri ve söylentilerle dolu bir fikir yazısı mı?

Bağlantıya tıklıyorum ve sayfanın açılmasını bekliyorum.

ZAIN RYDER ÇİFTE CİNAYETTEN MAHKUM OLDU, AMA GERÇEKTEN SUÇLU MU?

Küçük Whitstone kasabasını sarsan bir davada, Zain Ryder dün Jason Trumont ve Louisa Conway'in vahşi cinayetlerinden suçlu bulundu. Mahkumiyet kararı büyük ölçüde Jason'ın on üç yaşındaki üvey kız kardeşi Ashley Trumont'un ifadesine dayanılarak verildi. Trumont ve Conway ile aynı evi paylaşan Ryder, duruşma boyunca masum olduğunu savundu.

Ancak şimdi suçlu kararı verildiğine göre, tüm kanıtların gerçekten dikkate alınıp alınmadığını sorgulayan söylentiler arttı. Adalet gerçekten yerini buldu mu?

Adının açıklanmasını istemeyen bir hukuk analisti bana, "Travma geçirmiş tek bir tanığın ifadesine bu kadar bağlı bir mahkumiyet kararı nadir görülür," dedi. "Ashley Trumont'un ifadesi ikna ediciydi ancak o yas tutan genç bir kız olduğunu kabul etmeliyiz. Üvey kardeşiyle olan duygusal bağı, yaptığı şeyin ortaya çıkmasının yarattığı travma ve durumun yarattığı stresle birleşince hatırlama yetisi kolayca gölgelenmiş olabilir."

Duruşmada Ashley, Zain Ryder'ı Jason'ın cesedinin başında, kanlar içinde ve cinayet silahını tutarken gördüğünü ifade etmiştir. Bu ifade nihayetinde jüriyi etkiledi. Ancak, soruşturmayla yakın kaynaklarla konuştuğumda, gözden kaçan ya da belki de suçlu bulma telaşıyla kasıtlı olarak görmezden gelinen başka kanıtlar olduğunu ima ettiler.

Şerif departmanından ismini vermek istemeyen bir kaynak, "Bazı adli kanıtlarda tutarsızlıklar vardı" dedi. "O gece evde başka birinin daha görüldüğüne dair ihbarlar aldık, ancak bu ihbar inşa edilen hikayeye uymuyordu, bu yüzden araştırılmadı. Ryder'a karşı açılan dava çok kolaydı. O mükemmel bir şüpheliydi."

Bu ek kişi hakkında hiçbir ayrıntı jüriye sunulmamıştır. Bunun yerine, savcılık davasını Ashley'nin Ryder'ı *tek* şüpheli olarak gösteren ifadesi üzerine kurdu. Ryder'ın masumiyet iddialarına rağmen, jüri Ashley'nin ifadesiyle uyuşmayan herhangi bir kanıttan etkilenmemiş görünüyordu.

Kamuoyu bölünmüş durumda. Whitstone'daki pek çok kişi, mahkumiyet kararının Jason ve Louisa'nın korkunç kaybına bir son verdiğine inanarak rahatlamış durumda. Ancak diğerleri davanın aceleye getirildiği ve Ryder'ın mahkumiyetinin daha kapsamlı bir soruşturma pahasına sağlanmış olabileceği yönündeki endişelerini dile getirdiler.

Bir Whitstone sakini, "Bu dava başından beri duygusaldı," dedi. "Genç bir kızın kardeşinin öldürüldüğünü öğrenmesi hayal bile edilemez. Ancak bu davanın çok hızlı ilerlediğini ve Ryder'ı gözaltına aldıktan sonra başka birini arama zahmetine bile girmediklerini görmezden gelemez. Doğru adamı mı yakaladılar? Bunu asla bilemeyeceğiz ama bu karar insanların bunu sorgulamasına engel olmayacak."

Ryder çifte müebbet hapis cezasıyla karşı karşıya kalırken, hukuk ekibi arasında temyiz fısıltıları dolaşmaya başladı bile. Whitstone şimdilik sadece

Umarım adalet gerçekten yerini bulmuştur, aksi takdirde gerçek katilin hala dışarıda olma ihtimali vardır.

Sandalyede arkama yaslanıyorum ve kelimeler geldikçe ekrana bakıyorum.

Kanıt görmezden mi gelindi? Evin yakınında başka biri mi var?

Etrafımdaki dünya sanki üzerime kapanıyor.

Onca yıl boyunca gördüklerimden o kadar emindim ki, ikisini de öldürenin Zain olduğuna ikna olmuşum. bilmek baş etmek için yeterince zordu, ancak bu makale daha da fazlası olduğunu gösteriyor.

Eğer daha fazla kanıt varsa, neden ? Neden kimseye söylemediler?

makaleyi tekrar okudum, gözlerim kelimede kaldı

tutarsızlıklar.

Doğru olabilir mi? Kararı değiştirebilecek bir şeyi gözden kaçırmış olabilirler mi?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ZAIN

BABAMI EVDE BIRAKIP, TUTTUĞU İŞÇİLERİN GELMESİNİ BEKLEDİM.

varıyorum ve koşarak evlerine döndüğüm yolu tekrar takip ediyorum. İçeri girmeye zahmet etmedim, doğruca arabama yöneldim ve şehrin öbür ucundaki polis karakoluna gittim. Girişten çok uzak olmayan bir park yeri bulmak sadece bir dakika sürüyor ve arabayı park edip içeri giriyorum. McFadden resepsiyonda yardımcılarından biriyle konuşuyordu. Ben yaklaşırken kafasını kaldırdı.

"Ryder."

"Konuşacak vaktin var mı?"

Bana uzun uzun baktı, sonra başını salladı. "Geçin."

İ takip et onu aşağı ve koridor ve içine onun Ofis.

"Hangi durum için buradasınız?"

"İkisi de."

Elini sallayarak masasına döndü ve . ." "Dün ne oldu? Holson sana bir şey söyledi mi?"

"Sana dün gece söyledim. Ramsey'in davanın baş dedektifi olduğu ve sadece emirleri uyguladığı dışında söyleyecek pek bir yoktu."

" bu kadar mı? Başka bir şey yok mu?"

McFadden başını salladı. "Korkarım ki hayır."

İç çektim. Holson'ın bu işin içinde olduğundan o kadar emindim ki.

"Bak Zain," diye öne doğru eğildi. "Ramsey davadaki baş dedektifti. Kıdemli olduğu için Holson da onu takip etti. Sen tutuklandıktan sonra Holson şüpheleri olduğunu itiraf etti ama Ramsey bu işe daha fazla zaman ayırmak istemedi."

"Holson davada açıklar olduğunu biliyordu ama bu konuda hiçbir şey yapmadı mı?"

"Ben öyle demedim. Holson, Ramsey'i birkaç şey olduğunu kabul etti ama bunlar nihai raporlara girmede. Olay yeri yakınlarında sizin tarifinize uymayan birini gören bir tanık vardı. Ancak Ramsey bir kişinin yeterli olmadığını ve Holson'ın Conway ailesiyle olan bağlantılarının kararını gölgelemesine izin verdiğini söyledi."

"Holson, Louisa'nın yaşam tercihlerinden hoşlanmıyordu. Ailesi Louisa'ya çok yakındı. Sanırım bir süre iki aile de birlikte olacaklarını düşündü." Cinayetlerle bir ilgisi olduğunu düşünmemin nedenlerinden biri de buydu. *Beni* işlemekle tutku suçu, onun için de kolaylıkla doğru olabilirdi.

"Belki ve Conway'lerle olan bağlantısı hiç gündeme gelmedi, ki bence bu garipti. Gerçekten de bu yüzden asla soruşturmanın bir parçası olmamalıydı. Ama Whitstone polis departmanı o zamanlar şimdikinden bile daha küçüktü."

"Peki ya Ramsey? O şimdi nerede?"

"Emekli oldu ve radarın dışında. Onu arıyorduk ama izini bulmak kolay değil. Görünüşe göre yıllar önce izini kaybettirmiş. Holson, Ramsey'nin dava dosyalarında yer alanlardan daha fazlasını bildiğini düşünüyor ama onu konuşturmak imkansız olabilir."

Ayağa fırlıyorum ve ofisin genişliğini adımlıyorum. "Ne olmuş yani? Ramsey öylece çekip gidecek mi?"

"Onu bulacağız. Sadece sabırlı olmanız gerekecek. Bu işler zaman alır."

Volta atmayı bıraktım ve dönüp ona baktım. "Eğer Ramsey yıllardır ortalarda görünmüyorsa, o zaman bir hayalettir. Tek bildiğimiz, ölmüş olabileceği. Eğer ölmediyse ve ihtiyacım olan cevaplar ondaysa, onun bulunmasını istiyorum."

"Beklemek istememeni anlıyorum Zain, ama bunu aceleyle getir. Onu bulmak için çalışıyoruz, ama eğer olmak istemiyorsa

bulundu, bu bir gecede gerçekleşmeyecek."

"Tam on dört yıldır bekliyorum. *Hayatımdan* bahsediyoruz. Ya görülen başka birinden daha fazlası varsa? Ya bu kusurlu bir tanık ifadesinden daha fazlasıysa? Ya-"

"Anlıyorum, Zain. *Anlıyorum*. Ama sırf sen istiyorsun diye tüm cevapların yerli yerine oturmasını bekleyerek ilerleyemezsin. Bu *zaman* alır."

Başımı sallıyorum ama zorlamıyorum. Kazanamayacağım ve zaten elimde kayıp dedektifi bulmamı kolaylaştıracak başka yollar da var. Bunun yerine oturuyorum ve konuyu biraz değiştiriyorum.

"Peki ya yangın? Bununla ilgili bir şey var mı?"

"Bunu kundaklama olarak değerlendiriyoruz. Sanırım niyetleri evi ama siz onları rahatsız ettiniz."

"Ashley'e saldıranla aynı kişi olabilir mi?" McFadden omuz silkiyor. "Belki... belki de değil."

"Nasıl olmaz?" Kendimi tutamadım. "nce pencereden bir tuğla yıyorum, sonra biri onun peşinden geliyor. Ondan sonra da ev ateşe . Belki de birileri yarım kalmış işleri çalışıyordur. Eğer yleyse, en büyüğü . Dışarı ıkmamam gerekiyordu ama işte ."

Bir elini çenesinde gezdiriyor, kafasındaki dişliler açıkça dönüyor. "Birinin Jason ve Louisa'ya olanları örtbas etmeye çalıştığını mı ima ediyorsun?"

"yle olduklarını *biliyorum*. Birileri bu davanın bir *an* nce kapanmasını ve benim parmaklıklar ardında olmamı istiyordu. İstediklerini aldılar ve şimdi dışarıda olduğum için panikliyorlar. Yangın, Ashley'e saldırı. Bu gözdağı vermekle ilgili değil, bir şeyi saklamakla ilgili."

McFadden parmaklarını masanın üstüne vurur. "Eğer haklıysanız, bu işin arkasında kim varsa izlerini kaybettirmek için yıllarını harcadı. Bir şeyleri ortaya çıkarmamızı kolaylaştırmayacaklardır."

"Bunun peşini bırakmayacağım. Beni kilit altında tutarak güvende olduklarını sandılar. İzlerini kaybettirmek için zamanları olmuş olabilir ama her zaman bir şeyler vardır. Sadece ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Ashley bunun neresinde? Cinayetler işlendiğinde sadece bir ocuktı. Onun bu işe karıştığını düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Masasının karşısındaki sandalyeye geri çöküyorum. "Uzun bir süre, beni hapse attırmada isteyerek rol oynadığından emin oldum." Başımı sallıyorum. "Ama hayır. Bence o gece orada bulunması gerçek katil için işleri daha da *kolaylaştırdı*."

"Ve şimdi onunla evlisin."

"Bu da onu en az kadar hedef haline getiriyor. O geceyle ilgili bastırıldığı şeyler ." Dik oturuyorum. "Sanırım o gece bir şey gördü."

"Bastırılmış mı? Ne demek istiyorsun?"

"Anılar. Her şeyi hatırlamasını engelleyen bir şey var."

Kaşlarını çatıyor. "İlginç. Eğer bu doğruysa, o zaman o da bir hedef olabilir. Bu işin arkasında kim varsa ona karşı doğrudan bir tehdit olma potansiyeline sahip. Bu da demek oluyor ki bu artık sadece herkesi senin masum olduğunu kabul etmeye zorlamakla ilgili değil. Eğer haklıysan, sırrını korumak için tekrar öldürmeye razı olabilecek biriyle karşı karşıyayız demektir."

"adım atmayacağım." Sesim sert çıkıyor.

"Senden bunu istemiyorum. Senden dikkatli olmanı istiyorum. Önlem almanı. Ashley New York'a gitti mi?" Başımı sallamamı bekliyor, sonra konuşmaya devam ediyor. "Muhtemelen onun için en iyi yer orası. Orada arkadaşları var. Yalnız değil."

"Tabii o gece bir şey görmediyse. Hatırlasa da da, bu işin arkasında kim varsa, o anıların gömülü kalmasını sağlamak isteyecektir."

"Ne yaparsan yap, *dikkatli ol*."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Ramsey'i araştırmaya devam et. Onu bulursan bana söyle."

Ben kapıya yönelirken McFadden koltuğundan kalktı. Tam kolu çevirirken sesi beni durdurdu.

"Bir şey daha var."

Duraklıyorum, arkamı dönmüyorum.

"Bunun arkasında her kim varsa. Seni izliyorlar. Saklamaya çalıştıkları şeye çok yaklaşırsanız, anlarlar."

Yavaşça dönüp onunla yüzleşiyorum. "Arkama yaslanıp bir hamle daha yapmalarını beklemeyeceğim."

"O halde duygularınızın kararlarınızı gölgelemesine izin vermeyin."

"Bu konuda endişelenmeyin. Sahip olduğum tüm duygular hapishanede içimden sökülüp atıldı."

"Eğer bir şey bulursanız ya da onunla konuşursanız ve bir şeyler hatırlarsa bana haber verin."

Başımı salladım ve ofisten çıktım. Arabama bindiğimde cep telefonumu çıkarıyorum. Bana yardım edebilecek tek kişiyi aramam gerekiyor ama önce Peter'ı aramak istiyorum.

Ashley ile bağlantı kurmam gerek. Benden haber almak istemeyecektir ama önemli değil. Söyleyeceklerimi duymaya ihtiyacı ve Peter bunu gerçekleştirecek en iyi adam.

BÖLÜM YIRMI İKİ

ASHLEY

MAKALENİN KELİMELERİ GÖZLERİMİN ÖNÜNDE UÇUŞUYOR.

Kanıtlar göz ardı edildi. Olay yerinde başka birini gören tanıklar. Adli tıpla tutarsızlıklar.

Tüm bunları nasıl görmezden gelebildiler? Zain'in tarifine uymayan birini gördüklerini söyleyen tanıklar? Bu daha fazla araştırma yapmaları için yeterli olmalıydı. Bu hiç mantıklı değil.

Makaleyi yazıcıya gönderdim ve ekrana baktım. Bulunacak daha çok şey olmalı. Tuhaflıklara atıfta bulunan tek bir makale olamaz. Tekrar yazmaya başladım. Bu kez isimlere odaklanıyorum: Ramsey ve Holson, davayla ilgilenen dedektifler. Eğer bulunacak başka bir şey varsa, isimleri mutlaka bağlantılı olacaktır.

Birkaç makale çıktı. Çoğu prosedürel, yeni ya da çığır açıcı bir şey yok. Ancak bir haberin derinliklerinde, baş dedektifin hızlı bir mahkumiyet için bastırdığına dair bir söylentiden kısaca bahsediliyor. Holson'un adı başka bir makalede geçiyor, soruşturmayı sorguladığından ama reddedildiğinden bahsediliyor.

Onların da çıktısını alıyorum. Her yeni makale, basit olduğunu düşündüğüm bir hikayenin başka bir katmanını soyup çıkarıyormuş gibi hissettiriyor. Siyah ve beyaz olması gereken bir davadaki çatlakları ortaya çıkarıyorlar.

Duvardaki saate bakıyorum. Eve gitmeyi düşünmeliyim. İzleniyormuşum gibi tuhaf bir duyguya kapılmaktan kurtulamadım ve hâlâ paranoyak olduğumu düşünsem de bütün günümü kütüphanede geçirmek istemiyorum.

Yazdırdığım sayfaları katlayarak yeni telefonumla birlikte çantama koyuyorum. Sonra tüm web tarayıcı sekmelerini kapatıp çıkış yapıyorum ve çıkışa doğru ilerliyorum. Eve yürümek çok uzak değil, ama dışarı adımımı atar atmaz o huzursuzluk hissi tekrar tenimi sarıyor. Tıpkı daha önce olduğu gibi, kimse benimle ilgilenmiyor. Sadece şehir - yoğun, gürültülü ve kaotik. Ama birinin beni izlediği hissinden kurtulamıyorum.

Sokağıma ulaştığımda, diken üstündeydim. Kapının kilidini açıp içeri ve arkamdan hızla kapatıyorum. Ev sessiz. Karla ve Jessa-Mae birkaç saat daha evde olmayacaklar ve mutfığa gitmeden önce burada başka kimsenin olmadığından emin olmak için tüm odaları hızlıca kontrol etmekten kendimi alamıyorum.

Çantayı masanın üzerine bırakıyorum ve kutuyu çıkarıyorum. Telefonu kurmak iyi bir dikkat dağıtıcı olacak. Ortaya çıkardığım her şeyi düşünürken odaklanabileceğim basit bir şey. Şarj aletini açıyorum, fişe takıyorum ve bırakıyorum. Makaleleri masanın üzerine yığıyorum ve sonra kendime bir fincan çay yapıyorum.

İşim bittiğinde, kurulum işlemini başlatmak için yeterli şarj var. Yeterince basit ve şeyi yapılandırmak sadece birkaç dakika sürüyor, ancak hazır olduğunda, Karla ve Jessa- Mae'nin numaralarını ekliyorum, ardından bir grup metnine mesaj gönderiyorum.

Selam, ben Ashley. Bu benim yeni numaram.

Gönder tuşuna telefonu kapattım. Biri mola verdiğiinde cevap verecektir. O zamana kadar yapacak başka bir şey bulacağım. Çayımdan yavaşça bir yudum alıyorum. Aklım hâlâ bilgi kırıntılarını bir araya getirmeye ve bulduğum her şeyi anlamlandırmaya çalışıyor.

Birilerinin önemli kanıtları kasıtlı olarak göz ardı etmiş olabileceği, sırf *kolay* bir tutuklama olduğu için Zain'i mahkum etmekte acele etmiş olabilecekleri düşüncesi midemi bulandırıyor.

Hayatımın en kötü anına yakalanmış, korkmuş genç bir kızdım sadece. Ama Zain beni o zamanlar olanlarla ilgili ne kadar az şey anladığımla yüzleşmeye zorladı.

Yazıları kendimden uzağa itiyorum, kendimi onlara bakmaktan alıkoymaya çalışıyorum.

Eğer Zain gerçekten düşürüldüyse, bu ne anlama geliyor? Onun için mi? Benim için mi? Telefonum çalıyor ve düşüncelerimi bölüyor.

Karla: Yeni numara kaydedildi! Günün nasıl geçiyor?

Ben: İyi. Kütüphaneye gittim.

Ne için?

Sana sonra anlatırım.

Bir araba kapısı çarpıyor ve ben sığıyorum, başım pencereye doğru dönüyor, yarı yarıya orada duran birini görmeyi bekliyorum.

Kimse yok. Tabii ki yok. Ama izlenme hissi geri geldi.

Sadece paranoyaklaşıyorum. Herkes gergin hisseder.

Telefonum yine çalıyor.

Jessa-Mae: Mesajını yeni aldım. Her şeyi hallettiğine sevindim. İyi misin?

Ben: Evet, ben iyiyim.

İyi değilim. Bir şeyin kenarında duruyorum ve sanki yer kayacakmış gibi hissediyorum.

Çayımdan bir yudum daha alıyorum. Makaleler hala orada duruyor, bekliyor... Neden erteliyorum ki? İçlerinde ne olduğunu biliyorum. Ama kez içine daldığımda geri dönüşü olmayacağını da biliyorum.

Başımı sallıyorum.

Bu kadar yeter. Sadece yap şunu.

Derin bir nefes alarak ilk basılı sayfayı elime alıyorum. Kelimeler odaklanmadan önce bir saniyeliğine bulanıklaşıyor.

Kilit tanıklar olay yerinin yakınında Ryder'ın tarifine uymayan bir kişi tarif eder. Yetkililer, Ryder'ı baş şüpheli olarak konumlandıran ilk anlatıyı tercih ederek, destekleyici kanıt eksikliği nedeniyle bu anlatıyı reddetti.

Yutkunuyorum. Orada Zain olmayan başka birinin olduğunu söyleyen bir tanık ifadesini nasıl göz ardı edebilirler? Tam burada, siyah beyaz basılmış. Evin yakınlarında ona benzemeyen başka biri görülmüş ve onlar ne yapmış? Görmezden mi ?

Bir sonraki makaleye geçiyorum.

Soruşturmada yer alan dedektiflerden biri olan Holson'un, Ryder'ın hızlı bir şekilde mahkum edilmesi konusunda, özellikle de bazı tanık ifadelerinin takip edilmemesi konusunda şüpheleri olduğu bildirildi. Davaya yakın kaynaklar Holson'un amirinin kararlarına uyma konusunda baskı hissettiğini ve bunun da süregelen tutarsızlıklara rağmen davanın kapanmasına yol açtığını öne sürüyor.

Holson bir şeylerin yanlış gittiğini biliyor olmalıydı ama belli ki yeterince zorlamamış. Tüm dava Zain'in suçlu olduğu varsayımı üzerine inşa edilmişti... *benim* hatam olan bir şey... ve göre herkes hızlı bir mahkumiyet için o kadar hevesliydi ki, uymayan her şeyi görmezden geldiler.

Zain'in tuzağa düşürülmüş olabileceği fikri... Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Bir kâbusun içine hapsolmuş, kimsenin daha derine bakmaya tenezzül etmediğini biliyordu.

Başka bir makaleyi daha yaklaşıtıyorum.

Ryder'ın duruşması sırasında adli kanıtlardaki tutarsızlıklar gündeme getirilmiş, ancak savcılık tarafından büyük ölçüde reddedilmiştir. Ölüm zamanındaki tutarsızlıklar ve kurbanlar üzerinde bulunan fiziksel kanıtlar

Ryder'ı mahkum etmek için acele edilirken önemli ayrıntıların göz ardı edilip edilmediği sorgulanmaktadır.

Yavaşça nefes veriyorum.

Ölüm zamanı. Fiziksel kanıtlar. Bunu nasıl görmezden *geldiler*? Okudukça, davanın görüldüğü kadar sağlam olmadığı daha da netleşiyor.

Dışarıdan gelen bir ses tekrar irkilmeme neden oluyor ve gözlerim pencereye doğru kayıyor. Bir grup insan yüksek sesle konuşarak yanımdan geçiyor ama hiçbiri durmuyor ya da eve doğru bakmıyor. Kendime gelmeye çalışarak enseme ovuyorum.

Ya birilerinin gömmeye çalıştığı şey buysa? Zain'in hapisten hiç çıkmaması gerekiyordu. İfadem onu iki kez müebbet hapse mahkum etti. Şimdi çıktı. Bana saldırı girişimi kazara mıydı? Zain için mi oradaydılar?

Ayağa fırladım ve odayı arşınladım.

Eğer olay yerinde başka biri varsa ve Jason ile Louisa'yı Zain öldürmediyse... o zaman kim ? Ve neden Zain'in suçu üstlenmesini ?

Biriyle konuşmaya ihtiyacım var. Düşündüğüm şeyleri yüksek sesle söylemeliyim.

Ya bu gerçekten haksız bir mahkumiyetten daha büyük bir şeyse? Araştırmaya devam edersem başka neleri ortaya çıkaracağım?

Yoksa çok mu ?

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ZAIN

"SEN DELİ MİSİN?"

Peter'ın feryadı üzerine telefonu kulağımdan uzak tutuyorum.

"Onca zamanı seni hapisten *çıkarmak* için çalışarak geçirmedim ki, taciz ve şantaj suçlamalarıyla tekrar içeri giresin!"

"Aşırı tepki veriyorsun."

"Aşırı tepki mi veriyorum? *Gerçekten* mi? Bana röportajdan sonra Ashley'nin evinizde saldırıya uğradığını ve onu *yem* olarak kullandığınızı düşünerek dışarı çıktığını söylüyorsunuz. *Şimdi* de gidip onu geri dönmeye ikna etmek mi istiyorsun? Hapiste geçirdiğin onca yıl aklını mı çürüttü? Tüm bunlardan sonra hangi gezegende sana yaklaşabilir ki?"

"Bir sözleşme imzaladı-"

"O sözleşmenin saçmalık olduğunu çok iyi biliyorsun. Bunu öğrenmek için tek yapması gereken yarım yamalak bir avukata götürmek."

"Bitirmeme izin verirsiniz?"

Yüzde yüz emin değilim ama avukatımın homurtularına benziyor.

"Onu on dört aylığına bana bağlayan bir sözleşme imzaladı. Bir avukata gideceğinden şüpheliyim ama sözleşmeyi geçersiz kılmayı teklif edebilirim. Eminim evliliğin iptali için bir gerekçe bulabiliriz."

"Sanırım tüketmeme yoluna gidebiliriz. En kolayı bu olurdu."

Başımı koltuğa yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Hayır, bunu kullanamayız." Uzun bir sessizlik oluyor ve tek gözümü açıp aramanın kesilip kesilmediğini kontrol ediyorum. "Peter?"

"Ne demek zimmete para geçiremeyiz? Evliliğin ticari bir işlem olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi." İç çektim. "Ta ki öyle olmayana kadar." "Sen ne yaptın?"

"Bunun cevabının çok açık olduğunu düşünüyorum." Hissettiğimden çok daha küstahça konuşuyorum.

"Belki de evlendiğiniz dönemde ruhsal bir çöküntü yaşadığınız için evliliğinizi iptal ettirebiliriz." Ses tonunda bir ısırk var.

"Belki de. Her iki durumda da onunla konuşmam gerek. Bunun gerçekleşmesi için ona imzalattırdığım sözleşmeyi kullanmamız gerekiyorsa, o zaman kullanacağım. En azından, dün olanların tek seferlik olmayabileceği konusunda onu uyarmalıyım. Tehlikede olabilir. Bunun olmasını engelleyebilecekken, benim vicdanım yüzünden zarar görmesini istemiyorum."

Evet, kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Hayatını mahvetmekten, onu incitmekten, yıllar boyunca kendisi için inşa her şeyi mahvetmekten çok mutluydum. Ama bu onunla tanışmadan önceydi. Onunla vakit geçirmeden önceydi. Onu becermeden önceydi.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence sen delisin."

"Anlaşıldı. Ama yine de onunla konuşacağım."

"Alternatif bir önerim var. Seni tekrar hapse girmekten kurtarabilecek bir öneri. Neden gidip onunla konuşmuyorum? Kapıyı suratıma çarpma ihtimali daha az olur."

"Onun geri gelmesine ihtiyacım var. Bastırdığı anılara erişmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Ve bunu öneren ben olursam onun onayını alma şansım biraz daha yüksek."

. Bunu biliyorum. Ama yine de... "Seninle geliyorum."

"Zain."

"Ben de seninle geliyorum. Sen içeri girip onunla konuşurken ben arabada kalacağım. Ama bir yere varamazsan, bir şans vermek için orada olacağım."

İç çekişi ağırdır. "İyi. Ne zaman?"

"Yarın. Babam Jason'ın evinde yeni bir kapı taktırıyor, sonra da mutfak kapısının camını değiştirirlerken orada olmak için benim evime gidecek."

"Nerede ?"

"Merak etme, New York'a sensiz gitmeyeceğim. Ailemin dönüyorum. Annemle bastırılmış anılar hakkında konuşmak istiyorum."

Uzun bir sessizlik daha oluyor ve ben onun bir şeyleri bir araya getirdiğini *duyabiliyorum*. Onun içindeki avukat bu, konuşmadan önce her zaman her açıdan düşünür... en azından ben onun damarına basmadığım sürece.

"Bu tehlikeli bir bölge, Zain." Sesi ciddiye.

"Biliyorum. Ama Ashley'e sunmadan önce tüm bilgileri istiyorum."

"Peki ya hayır derse?"

"O zaman onu ikna etmek için başka bir yol bulmam gerekecek."

"Ateşle oynuyorsun." Planladığım şeye boyun eğmiş gibi görünüyor.
"Ama sen her zaman inatçı bir piç oldun."

"Beni bu kadar uzun süre hayatta tutan şey buydu."

Küçük bir kahkaha atar. "Peki. O zaman yarın. Seni alırım ve New York'a gideriz. Sadece... bu arada aptalca bir şey yapma."

"Yapmayacağım." Telefonu , telefonu yolcu koltuğuna bırakıyorum ve arabadaki sessizliğin beni sarmasına izin veriyorum.

Ne halt ediyorum ben? İntikam almak istemiştim. Şimdi tek istediğim gerçek.

Kontak anahtarını çeviriyorum, motor gümbür gümbür çalışıyor ve park yerinden çıkıyorum. Ailemin evine yaklaştıkça bedenim daha da geriliyor. Her şey bu şekilde olduğu için, ailemle bu konuda konuşma şansım hiç olmadı. Tutuklandım ve kilit altında tutuldum. Kefaletle serbest bırakılmam reddedildi, çünkü savcılık hakimi kaçma riskim olduğuna ikna etmişti. Onları duruşmada görmek istemedim ve beni hapishanede ziyaret etmelerine izin vermedim.

Sadece bu da değildi. Duygusal bir enkaz gibiydim. Önce kafam karıştı, korktum, yıkıldım ve sonra yalnız kaldığımda

hücremde, tüm bu duygularım soğudu. Öfkeli, şiddet yanlısı ve tehlikeli oldum.

Beni öyle görmelerini istemedim. Neye dönüştüğümü görmelerini istemedim. Serbest bırakıldığımdan beri davranışlarımdan dolayı kafalarının karıştığını biliyorum. Genç bir oğulla ilgili anılarını benim olduğum adamla bağdaştırmakta zorlandıklarını biliyorum.

Ama tüm bunları bir kenara bırakmalıyım. Cevaplara ihtiyacım var. Annemin yardımına ihtiyacım var. Jason ve Louisa'nın ölümlerini takip eden günlerle ilgili hatırladıklarını bana anlatmasına ihtiyacım var.

Çünkü burada değildim. Kilit altında sorgulanıyordum.

duymayı umduğumu bilmiyorum, ama olanları bir araya getirmeye yardımcı olabilecek bir şey, *herhangi bir* şey bilme şansı varsa, o zaman sormak zorundayım.

Eve vardığımda arabayı park ediyorum, iniyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Ben daha kapıyı çalamadan kapı açılıyor ve annem orada duruyor.

"Burada ne yapıyorsun tatlım? Babanla olduğunu sanıyordum."

"Seninle konuşmam gerek."

"Ne hakkında?" Beni içeri almak için kenara çekildi. "Jason hakkında. O gece hakkında."

Kaşlarını çatıyor, sonra beni oturma odasına doğru yönlendiriyor.

"Neden gidip oturmuyorsun? Bize kahve yapayım, sonra konuşuruz."

Oturma odasına giriyorum ve koltuklardan birine oturuyorum. Parmaklarım huzursuzca vuruyor.

Birkaç dakika sonra elinde iki fincanla oturma odasına geri geldi. Birini bana verip kanepeye oturdu.

"Ne bilmek istiyorsun?" Sesi yumuşak ve sormak üzere olduğum şeyin zor olacağını bildiğine dair bir farkındalık var.

Derin bir nefes alıyorum. Bu konuşma kolay olmayacak. "Jason ve Louisa'nın ölümünden hemen sonraki günleri hatırlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

Elimde tuttuğum kahve fincanına bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. " bir şeydi? Burada yani. Polisle.

soruşturma. Her şeyi."

"Karmakarışık. Polis her yerdeydi. Ne zaman evden çıksak, gazeteciler bize bağırarak sorular soruyordu. Bir kâbusun içinde yaşıyormuşuz gibi hissediyorduk."

"Biriyle konuştuğunu hatırlıyor musun? Dedektiflerle? Holson ve Ramsey?"

İsimleri duyunca yüz hatları hafifçe karardı. "Ramsey sorumluydu. Holson birkaç kez geldi ama sorgulamanın çoğunu Ramsey yaptı. Kararlı biriydi. Cevaplar istiyordu ve bunları nasıl elde edeceği konusunda çok da endişeli değildi."

"Hiç doğru olmayan ifadeler vermeniz için size baskı yaptığını hissettiniz mi?"

"Hayır. Ama sabırsız görünüyordu. Sanki davanın bir an önce sonuçlanmasını istiyor gibiydi. Jason'la hiç tartışıp tartışmadığınızı, aranızda bir gerginlik olup olmadığını sorup durdu. Ona gerçeği söyledim. Onu kardeşin gibi sevdiğini söyledim."

"Peki ya Holson?"

"Ramsey'in yöntemlerinden pek olmadığı hissine kapıldım. Soruşturmayı yürütme biçimlerinde bir terslik vardı. Ama ne ki? Onlar polisti ve annen olarak senin masum olduğunu söylememi dinlemek istemiyorlardı."

"Başka bir şey hatırlıyor musun? Garip bir şey? Biri ziyaret etti mi ya da bir şey kayboldu mu?"

Ellerine bakıyor, düşünürken gözlerinin arası hafifçe kırışıyor. "Birkaç kişi geldi," diyor yavaşça. "Komşular, arkadaşlar, gazeteciler, tabii ki. Ama... bilirsiniz, bir adam vardı. Dedektif değildi ama bir sürü soru sordu. Gazeteci olabileceğini düşündüm. Diğerleri gibi değildi ve neden masum olduğunu düşündüğümü öğrenmekle ilgileniyor gibiydi, ben de onunla konuştum. Ama haberlerde hiçbir şey görmedim."

"Ne tür sorular?"

"Sen ve Jason hakkında, Louisa ile olan ilişkiniz hakkında sorular sordu. Başka biriyle ilişkisi olma ihtimali olup olmadığını sordu."

Daha dik oturuyorum. "Adını hatırlıyor musun?"

"Hayır. Özür dilerim. Çok kötü bir zamandı. Sadece bir kez geldi."

Bir adam, dedektif değil, sorular soruyor. Hiçbir şey olmayabilir. Daha büyük bir resmin kayıp halkası olabilir.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

ZAMAN YAVAŞLAMAYA BAŞLADI VE EVİN SESSİZLİĞİ

beni etkiliyor. Çıktısını aldığım makaleleri kaç kez okuyup tekrar okuduğumun sayısını unuttum. Ama içlerinde bulabileceğim yeni bir şey yok. Hatta bir çekmecede fosforlu kalem buldum, böylece öne çıkan kısımları işaretleyip daha sonra bulmayı kolaylaştırabilirim. Onları neden kolay bulmam gerektiğini ya da onlarla ne yapacağımı bilmiyorum ama *bir şeyler* yapmalıyım.

Bir sonraki mantıklı adım Zain'le iletişime geçmek olurdu. Belli ki bir süredir cevaplar bulmaya çalışıyordu ve sanırım bana karşı intikam planı da bunun bir parçasıydı. Ama onunla konuşmaya hazır değilim. Başka bir kavgaya dönüşmeden şu anda konuşabileceğimi sanmıyorum.

Ve en son savaştığımızda...

Ayağa fırladım. Bunu düşünmeyeceğim. Yapacak bir şey bulmalıyım, zihnimi meşgul edecek bir şey.

Belki temizlik yardımcı olur. Bu normal, değil mi? İnsanlar kafalarını dağıtmak istediklerinde temizlik yaparlar. Ve şu anda hayatımda biraz normale ihtiyacım var.

Temizlik malzemelerini sakladığımız dolabı açıyorum ve elektrik süpürgesini çıkarıyorum.

Oturma odasında, masanın üzerinde duran makalelerden uzakta başlıyorum ve hareket ettikçe elektrik süpürgesinin uğultusu sessizliği bastırıyor

halının üzerinde. Günlerdir ilk kez zihnim yarışmıyor. Sadece ben, makine ve makinenin halıdaki tozu emerken çıkardığı ses var.

Keşke hayatımın karmaşasını temizlemek bu kadar kolay olsaydı.

Süpürme işi bittikten sonra banyoma ve pırıl pırıl olana kadar siliyor, ve fıralıyorum. Güneş batmaya başladığında, ulaşabildiğim her yüzeyi temizlemiş oluyorum. Mutfak dolaplarını yeniden düzenledim, bulaşıkları istifledim ve kaldırdım ve hatta baharat rafını yeniden düzenledim.

Ev taze ve temiz kokuyor ve temizliğin bana verdiği kontrol hissi sinirlerimi yatıştırdı. Artık nefes almak daha kolay. Her sese atlamıyorum ve önceki paranoyalarımaya bakıp kendi kendime glebiliyorum.

Kapı açılmadan bir saniye önce anahtar şingirtisi beni uyarıyor. Karla ve Jessa aynı anda konuşarak kapıdan içeri giriyorlar ve bir anda ev yeniden canlanıyor.

"Hey!" Jessa-May sesleniyor. "Pizza getirdik. Umarım asındır."

Odaya girerler ve Karla iki pizza kutusunu sehpanın üzerine bırakır. "Bugün işte neler olduğuna inanamayacaksın."

Garip bir rahatlama hissi kaplıyor içimi. Onlar buradayken ev daha az yasaklayıcı ve daha *normal* geliyor. Ayağa kalkıyorum ve tabakları almak için mutfaağı gidiyorum.

"Ne oldu?"

"Aman Tanrım!" Jessa-Mae kanepeye yığıldı. "Harper'ı tanıyorsun, değil mi?"

"yle mi?"

"Birkaç hafta önce, kaza geçirdikten sonra hastaneye kaldırılan rock yıldızını tanıdığına dair fısıltılar olduğunu hatırlıyor musun? Bugün Dr. Marshall'a kontrole geldi."

"Oh, onu hatırlıyorum. Grup arkadaşları da binada olduğu için herkes heyecanlıydı, değil mi?"

"İşte o. Tam Harper geçerken randevudan ıktı." Kutuların birini açmak için öne doğru eğilir ve bir dilim pizza alır. "İçinden bir çift külot çıkardı.

cebinden çıkarıp ona verdi ve otel odasında bıraktığını söyledi."

"Ne?"

"Evet. Sherry her şeyi görmüş. Adam onları verdikten sonra çekip gittiğini söyledi. Sherry onu kovalamış ve ona vurmuş, sonra da patlamışlar. Koruması herkesi uzak tutarken adam onu duvara sıkıştırmış. Sherry birbirlerine ne dediklerini duymamış ama neredeyse öpüştüklerini ve sonra Harper'ın kurtulup kaçtığını söyledi."

"O iyi mi?"

"Olaydan hemen sonra eve gitti. Onu görmedim ama Sherry hasta görüldüğünü söyledi."

"Hiç şaşırmadım. Birbirlerini nasıl tanıdıklarını merak ediyorum."

Karla ve Jessa bakışlarını değiştirir. "Olayı duyduktan sonra ikisini de aradım. Harper'ın birkaç yıl önce onunla nişanlandığı ortaya çıktı."

"Harper bir *rock yıldızıyla* mı nişanlıydı?" Buna inanmakta zorlanıyorum. Onu tanıdığım süre boyunca, sarışın hemşire her zaman tatlı ve sessiz biri olmuştu. "Bekle... Dr. Marshall'la çıkıyor, değil mi?"

"Bundan şüpheliyim. Eğer iç çamaşırlarını alan kötü çocukla takıldıysa," diyor Karla bir ağız dolusu pizza yerken.

"Bu çılgınlık. Umarım iyidir." Kendi pizza dilimimi aldım ve ayaklarımı sokarak arkama yaslandım.

"Eminim öyle olacaktır. Ama... bir *rock yıldızı*, Ash. O zamanlardan kalma hikayelerini hayal edebiliyor musun?"

"Ve onunla ayrılması için ne yanlış gitti. Adamı gördüm. seksi," diye ekliyor Jessa.

"Rock yıldızı ve kötü çocuk iyi bir kombinasyon değil sanırım."

"Yürüyen kırmızı bayraklar her zaman çekicidir." Jessa tek kaşını kaldırır.

Kızarmamak için kendimi zor tutuyorum. Zain'le yattığımı o bilmiyor ama Karla . Ona doğru bakmayı reddediyorum, çünkü yüzümün bunu ele vereceğini ve Jessa'nın fark edeceğini biliyorum.

"Ben şahsen onların hayranı değilim," diyorum.

Homurdanıyor. "Bu yüzden Scott'la çıkıyordun."

"Takılıyorduk, çıkmıyorduk."

"Biriyle üç yıl boyunca özel olarak birlikte olamazsın Ash. Bu işler böyle yürümez." Pizzasını bana doğru salladı. "Artık eve döndüğüne göre ona ulaşacak mısın?"

Bir dakika düşündüm, sonra başımı salladım. "Bu ona haksızlık . Yaptığımız şeyin ötesinde beklentileri olduğunu . Ben her şeyin olduğu halinden memnundum. O daha fazlasını istiyor."

"O iyi bir adam."

"Biliyorum. Ama son birkaç gün kendimle ilgili bazı şeylerin farkına varmamı sağladı."

"Ne gibi?"

"Sanki yıllardır aynı şeyleri yapıyormuşum gibi. Her şey için en kolay yol neyse onu seçtim. Artık bunu yapmak istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum."

"Kötü tavırlı, siyah saçlı bir psikopatı da içeriyor mu?" Karla bana sırtıyor.

"Hayır, ama gerçekte ne dair cevaplar almayı da içeriyor." Ayağa kalktım ve makaleleri almak için mutfağa gittim. "Jason ve Louisa'nın cinayetlerinin soruşturulması sırasında bazı garip şeyler oluyordu. Soru işaretleri uyandıran bazı makaleler buldum."

Arkadaşlarım bana aynı ifadelerle bakıyorlar. Ne düşündüklerini anlamak için dahi olmama gerek yok.

"Ne tür sorular?" Sessizliği bozan Karla oldu.

Tekrar oturdum ve basılı makaleleri sehpanın üzerine yaydım.

"Bunlar, tüm ana akım sitelerin bahsetmediği şeylerden bahsedener. Olay yerinde başka birini gören tanıklardan ve adli tıp raporlarının nasıl tutarsız olduğundan bahsediyorlar. Ama bunların hiçbiri duruşmada gündeme gelmedi."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Karla soruyor. "Zain'in artık masum olduğuna inandığını söylememiş miydin?"

"Evet. Öyle olduğuna eminim. Ve eğer onları Zain öldürmediyse, o zaman başka biri öldürdü. O her kimse, yıllardır saklanıyordu. Polis teşkilatından biri kim olduğunu biliyor muydu? Kimse daha derine inmesin diye Zain'i mahkum etmeye mi çalışıyorlardı? Yoksa bu sadece kolay bir galibiyet miydi? Elllerinde tüm kutucukları işaretleyen bir şüpheli vardı, o halde neden daha fazla araştırma zahmetine girsinler ki?"

Jessa pizzasını yere bırakıyor. "Sence işin içinde başka birinin olduğunu biliyorlar mıydı ve onu gömdüler mi?"

"Bilmiyorum ama bu makaleler kesinlikle davanın düzgün bir şekilde soruşturulmadığını gösteriyor. Baş dedektifin davayı bir an önce sonuçlandırmaya çalıştığından bahsediliyor. Zain'in cesetlerle birlikte odada olduğuna tanık olmam onu mükemmel bir günah keçisi yaptı."

Karla makalelerden birine uzanıyor. "Bulduğunuz şeyle ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Ama eminim daha fazlası var. Ya dün bana saldıran kişi gerçek ortaya çıkmadan önce Zain'e ulaşmaya çalışıyorsa? Ya da ya önemli bir şeyi hatırlamamı engellemeye çalışıyorlarsa?"

Jessa, Karla ile bakışlarını değiştiriyor. "Gerçekten bunun olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Tereddüt ediyorum, bütün gün hissettiğim huzursuzluğu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. "Bunu yüksek sesle söylediğini duymak kulağa çılgınca geliyor ama evet. Neden bilmiyorum ama sanki biri bütün gün beni izlemiş gibi hissediyorum."

"Eğer birileri sizin daha derine bakmanızı engellemeye , dünkü saldırıyla yetinmeyebilirler."

Karla'ya bakıyorum, sonra Jessa'ya.

"Geri adım atmayacağım. Bunu çözmek zorundayım. Jason, Louisa ve benim için."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ZAIN

SAATLERDİR DAVA DOSYALARINA BAKIYORUM.

On dört yıldır bir anlam ifade etmeyen bir şeyi anlamlandırmaya çalışarak aynı raporları tekrar tekrar yayınlamak.

Sandalyede arkama yaslandım, gözlerim hâlâ ekrandaydı. Polis her şeyi benim üzerime yıkmakla o kadar meşguldü ki başka birini düşünemiyordu bile. Ramsey daha duruşma başlamadan beni hapse atmıştı. Ama annemin bahsettiği şu adam. O kesinlikle soruşturmanın bir parçası değildi.

Bu dosyalarda bir şeyler olmalı. Gözden kaçırdığım küçük bir şey olsa bileGözden kaçmış bir tanık, dipnotlardaki bir isim, umursamadıkları hiç takip etmedikleri bir şey.

Tanık ifadelerini tekrar açıyorum, bu sefer daha yavaş bir şekilde isim listesinde geziniyorum. Bu listeyi pek çok kez , ama bu gece yerinde olmayan bir şey var mı diye bakıyorum.

Hiçbir şey çarpmadı.

Olay yeri raporlarını, adli tıp raporlarını, görüşme notlarını inceliyorum. Aynı isimler tekrarlanıp duruyor, aynı detaylar duruyor. Ama daha fazlası olmalı.

Adli tıp raporunu tekrar gözden geçirirken acele etmiyorum. Gözlerim her ayrıntıyı, her lanet notu tarıyor, ama okumaya çalışmak gibi

Duman. Rapor kan örneklerine, DNA örneklerine ve olayların zaman çizelgesine odaklanmaktadır.

Sonra bir şey gözüme çarptı.

Tanımlanamayan kısmi baskı, ön kapının sol tarafı.

Ekrana bakarak donup kalıyorum.

Bunu nasıl kaçırdım? Tanımlanamayan baskı mı?

Raporun geri kalanını çıkarıp inceledim. Takip eden bir soruşturma yok. Başka not yok. Sadece raporun altına gömülmüş tek bir satır.

Hiç takip etmediler. Sistemdeki herhangi bir şeyle eşleşip eşleşmediğini görmek için bile göndermediler.

Elimi masaya çarparak kahvemini dökülmesine neden oldum.

Bu benim adıma temize çıkarabilirdi. Orada başka birinin olduğuna dair fiziksel kanıtları vardı ve bunu araştırmadılar.

Annemin adamı düşünerek tanık ifadelerine geri dönüyorum. Bu parmak izi ona ait olabilir mi? Ya sadece meraktan ya da bir makale yazmak için soru sormuyorsa? Ya kimsenin onu aramadığından emin olmak istediye?

Sırada polis sorguları var. Her dosyayı karıştırıyorum, parmak iziyle bağlantılı bir şey... *herhangi bir* şey... bulmayı umuyorum. Ama kesinlikle hiçbir şey yok.

Ramsey umursamadı. Holson şüpheleri olduğunu kabul etti ama masum bir adamı parmaklıklar ardına koymaktan çok kariyeriyle ilgileniyordu. Ve şimdi, gölgeleri kovalamak zorunda kaldım.

Elimi yüzüme sürüyorum. Çok yorgunum. Uyumam . Ama uyuyamıyorum. Zihnimi kapatamıyorum. O adamın kim olduğunu ve polisin bulduğu parmak izini neden görmezden geldiğini öğrenene kadar dinlenemem.

Lanet olası cevaplara ihtiyacım var.

Telefonuma uzanıp arayanlar listesine girdim ve bir numaraya bastım.

Rook telefonu önce telefon zar zor çalıyor.

"Zain."

"Knight'ın benim için birini bulmasını istiyorum. Annem cinayetlerden sonra sorular soran bir adamdan bahsetti. Ona bir isim vermemiş ama soruşturmanın bir parçası olmadığına ısrar ediyor."

Hafif bir duraklama olur, sonra Rook cevap verir, sesi . "Pekâlâ. Bana bildiğin her şeyi anlat."

"Onu sadece bir kez gördü, Jason ve Louisa öldürüldükten sonra. Etrafı soruşturuyordu, halka açık olmayan bazı ayrıntıları biliyordu. Polis değildi. Rozet ya da herhangi bir kimlik göstermemiş."

"Devam etmek için fazla şey yok."

"Biliyorum ama elimde başka bir şey daha var. Ön kapıda bulunan tanımlanamayan bir parmak izinden bahsediliyor. Devamı yok."

"Sence parmak izleri ve bu adam bağlantılı olabilir mi?"

"Bilmiyorum ama araştırmaya değer, değil mi? Polis beni yakalamıştı, bu yüzden başka bir şeyi araştırmayı umursadıklarını sanıyorum."

Rook tereddüt etmez. "Knight'ı arayacağım. Parmak izini sistemden geçirmediğinden emin misin?"

"Sadece kısmi bir baskıydı. Bunu yayınladıklarına dair bir kayıt yok."

"O zaman bir hayalet arıyoruz. Ama benim çizimdeki hayaletler bazen iz bırakır. Ne bulabileceğime bakacağım."

"Teşekkürler."

"İrtibatta olacağım."

Telefonumu masanın üzerine bırakıyorum ve önümdeki ekrana bakmaya devam ediyorum. Knight işinde en iyisi ama o bile arkasında kimsenin kontrol etmeye zahmet etmediği bir dizi parmak izinden başka bir şey bırakmayan bir adamı bulabilir mi merak ediyorum.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp ayağa kalkıyorum. Belki de koşuya çıkmalı ve içimde yükselen adrenalinin bir kısmını yakmalıyım. Cevaplara ihtiyacım var ama başka bir şeye de ihtiyacım var.

Kontrol.

O zamanlar polislerin yapmadıklarını kontrol edemem ve geriye dönüp hayatımı mahveden davayı değiştiremem. Ama bu anı kontrol edebilirim. Bundan sonra ne yapacağımı kontrol edebilirim. Bu ipucunu takip edebilir ve bu adamı bulmaya çalışabilirim.

Öyle ya da böyle, gerçeği öğreneceğim. Cep telefonum gelen bir mesajla çalışıyor.

Kale: Knight . Bir Şey bulduğunda sizinle irtibata geÇecek.

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. İkimiz de gerekenden fazlasını söylemeye ihtiyaĐ duyan tiplerden deĐiliz. Onun yerine kahve fincanıma uzanıyorum. Bir yudum aldıĐımda soĐuktu ve acı tadı dudaklarımı bűktű. Tekrar yerine koyup bir sonraki hamlemi dűŐűnűyorum. Őylece oturup cevapların kucaĐıma dűŐmesini bekleyemem. Daha fazlası olmalı.

Cep telefonumun ekranındaki saate bakıyorum. GeĐ olmuş ama Đok da geĐ deĐil. Uyumaya ĐalıŐmadan Őnce birkaç saatim var, tabii bu műmkűnse. Belki de koŐuya Đıkmalıyım. Kafamı toparlarım.

Knight Őu anda davada. Őyle ya da bűyle, o zamanlar gerĐekte ne olduĐunu ŐĐreneĐeĐiz. GerĐeĐi Őrtbas etmeleri iĐin onlara bir Őans daha vermeyeĐeĐim.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ASHLEY

BAŞKA BİR GECE. BAŞKA BİR KABUS. AMA BU SEFERKİ FARKLI bir gece önce. Sanki bir oyun sahnesini seyirciler bir koltuktan izliyor gibiyim... ve aynı zamanda onu yaşıyorum.

Bana doğru gelen bıçaklı adam yerine; Jason'ın kanlı yüzü ya da Zain'in soğuk gözleri yerine; kardeşimin cinayetinden tutuklanan bendim. Ellerim bağlı, bileklerim kelepçelerin derime batmasından dolayı acıyor ve çığlık atarak sesimi duyurmaya çalışıyorum.

Odanın ortasında duruyorum - Jason ve Louisa'nın öldürüldüğü odanın aynısı - ve Zain yerine *bana* bakıyorlar.

Ben!

Benim yaptığımı düşünüyorlar. Hava kan ve dehşet kokuyor ve tek ses beni dinlemeleri için yalvaran sesim. Ama kimse dinlemiyor. Sanki beni duyamıyorlar.

Polis memurlarının hemen arkasında bir adam duruyor ve sanki tüm bunlar onun için hastalıklı bir oyunmuş gibi bana sırıtıyor. Kahkahası odanın içinde yankılanıyor, ürpertici ve çarpık. Ellerimi serbest bırakarak onu gösteriyorum ve o olduğunu, onu gördüğümü haykırıyorum. Ama kimse dinlemiyor, kimse bakmıyor, kimse onu görmüyor. Benden başka kimse.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "O tam orada. Onu göremiyor musun?"

Beni görmezden geliyorlar, beni uzaklaştırıyorlar, tutuşları sert, yüzleri soğuk. Odada kalmak için mücadele ediyorum ama nafile. Adamın bakışlarıyla her karşılaştığımda daha da sırtıyor, gözleri benimle alay ediyor. Ağzı hareket ediyor, bir şeyler fısıldıyor ama onu duyamıyorum.

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi dağıtıyor ve başımı çevirdiğimde Zain'in Jason'ın yanında diz çökmüş, başını eğmiş, omuzları titrerken görüyorum. Altındaki zemine kan bulaşmış, Jason'ın bedeninin etrafında birikiyor. Zain bir an için başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Çok kaybolmuş, çok *kırılmış* görünüyor. Parmaklarını yumruk yapmış, yüzü bembeyaz, keder dolu karanlık gözlerle bana bakıyor.

"Neden? Neden ben olduğumu söyledin?" Sesi sert, öfke ve umutsuzluk karışımıyla dolu.

Konuşmaya, bilmediğimi haykırmaya çalışıyorum. O olmadığını bilmediğimi. Orada başka biri olduğunu bilmediğimi ama sesimin gittiğini. Kelimeleri bulamıyorum. Açıklayamıyorum. Boğazım öyle sıkıştı ki zor nefes alıyorum.

"Yapmadığım bir şey yüzünden bir hapishane hücresinde çürümeme izin verdin." Zain'in karanlık ve suçlayıcı gözleri içine bakıyor. Sesi bir bıçak gibi kesiyor.

"Bilmiyordum," çalışıyorum.

Odanın köşesindeki adam tekrar gülüyor, bu sefer daha yüksek sesle, çaresizliğimle alay ederek.

Beni kapıya doğru çeken ellere karşı daha fazla mücadele ediyorum.

"Lütfen! Dinlemek zorundasın."

Memurların yüzleri ifadesiz ve boş. Ben kaderime sürüklenen bir başka suçluyum.

Zain, Jason'ın cesedinin üzerine çömeldiği yerden kıpırdamıyor. Kederi hissediliyor, yüzü acı ve ihanet karışımı bir ifadeye bürünmüş. Jason'ın kanına bulanmış elleri bana doğru uzanırken titriyor.

"Neden? Neden Ashley? Bunun engelleyebilirdin. Gerçeği söyleyebilirdin."

Sesi kulaklarımda çınlıyor, suçluyor, *lanetliyor*. Tekrar konuşmaya çalışıyorum ama boğazım daha da daralıyor. Adamın kahkahası daha yüksek sesle yankılanıyor, daha çarpık hale geliyor, etrafındaki gölgeler

değişiyor, sanki canlıymış ve beni tüketmeye hazırmış gibi bana doğru uzanıyor.

Kapıdan içeri sürükleniyorum, karanlık etrafımı sarıyor.

Metalin çarparak kapanma sesi karanlıkta yankılanıyor ve kaybolup beni bir hücre kapısının önünde bırakıyor. İçeride kapana kısılmışım, dışarı bakıyorum, parmaklıkların hemen dışında duran adamı izliyorum, hala gülüyor. Gülümsemesi doğal olmayan bir şekilde genişliyor, bir dizi anahtarı elinde tutuyor, ulaşamayacağım bir yerde sallıyor... benimle alay ediyor.

"Kimse seni kurtarmaya gelmiyor." Sesi derin, uğursuz bir fısıltı gibi omurgamda geziniyor.

"Bunun olmasına sen izin verdin." Zain'in sesi havada süzülerek bana doğru geliyor. "Onu gördün ve sessiz kaldın."

Gözlerimi açıyorum, kalbim küt küt atıyor, kahkahasının yankısı hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

Nerede olduğumu hatırlamam bir dakikamı alıyor. New York'ta. Arkadaşlarımla paylaştığım evde. Yatak odamın güvenliğinde. Yatağımdayım, cinayet mahallinde değil.

Kabus ikinci bir deri gibi üzerime yapışıyor. Titriyorum, dişlerim takırdıyor ve ellerimi yüzüme bastırarak doğruluyorum. Paniğe karşı savaşmak bu sefer daha zor, ondan kurtulmak daha zor.

Zain'in yaşadığı kâbusun çarpık bir versiyonunu yaşıyordum; yapmadığım bir şey yüzünden hapse atılmıştım ve kimse gerçeği dinlemek istemiyordu.

Ve bu beni korkutuyor.

Ben ne ? Ona ne yaptım?

Yorganı iterek ayağa kalkıyorum. Odam çok küçük, çok boğucu geliyor, sanki ben hareketsiz kaldıkça duvarlar daha da yaklaşıyor. Pencereye doğru yürüyüp, temiz havayı içime için camı açıyorum. Sokağın tanıdık manzarası rahatlatıyor, kapana kısılmadığımı hatırlatıyor.

Kabustaki kız ben değilim. O sadece bir rüyaydı.

Sözcükleri defalarca tekrarlıyorum, içime işlemelerini umuyorum. İçimi kemiren korkuyu bastıracaklarını umuyorum. Ama yapmazlar. Ben

Hala titriyor, hala o adamın çarpık kahkahasını duyuyor, hala Zain'in bana bakan gözlerini görüyordum.

Ya bu sadece bir kabus değilse? Ya zihnim bana bir şey anlatmaya çalışıyorsa? Hatırlamadığım bir şey?

Pencereden uzaklaşıyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. çıldırmak için çok erken. Günü atlatmam gerekiyor ve bu sarmalı sürdürürsem bunu yapamam. Korkunun beni kontrol etmesine izin vermek bir seçenek değil.

Bir fincan çay yapacağım, sonra duş alıp giyineceğim. Normal şeyler yapmak dün işime yaradı. Bunu tekrar yaparsam, belki beynim sonunda New York'a döndüğümü, normal rutinlerime geri döndüğümü kabul eder.

Kararımı verdim, bornozumu aldım ve sürükleyerek giydim. Mutfığa giden yolu yarılamıştım ki kapı çalındı. Tüm vücudum kilitlendi. Jessa-Mae ve Karla hâlâ uyuyorlardı ve ziyaretçi beklediklerinden şüpheliyim. Sabahın yedisinde olmaz.

Belki de bir teslimattır.

Kapıya doğru yürüdüm ve gözetleme deliğinden baktım. Scott'ın orada durduğunu beni hazırlıksız yakaladı.

Onun burada ne işi var?

Cevap vermemeyi, kapıyı açmamayı düşünüyorum. Evde yokmuşum gibi davranabilirim. Ama beni yakalayana kadar gelmeye devam edecektir. Ayrıca ona bir açıklama borçluyum.

Sinirlerimi yatıştırmak için son bir derin nefes alarak kapının kilidini açıyorum.

"Ash, burada olmanı umuyordum. Konuşabilir miyiz?"

Başımı salladım, içeri girmesi için kenara çekildim. Kapı kapanır kapanmaz bana doğru döndü.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim şaşırtıcı derecede sabit.

"İşe gidiyordum, bu yüzden erken yola çıkmaya ve uyanık olup olmadığına bakmaya karar verdim. Senin için endişeleniyordum. Döndüğünü duyduğumda, sadece... seni kontrol etmem gerekiyordu."

Gülümsemeye zorladım. "Ben iyiyim." Beni oturma odasına kadar takip etmesi için elimle işaret ediyorum.

Oturduktan sonra uzun bir duraklama oldu. O ellerine bakıyor, ben de cübbemin koluyla oynuyorum.

"Ash, ben... gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum. Her şeyi kafamda toparlamaya çalışıyordum, her bitiş şeklini. Hem de telefonda?"

Başka tarafa bakıyorum, suçluluk duygusu içimi kaplıyor. "Biliyorum. Özür dilerim. Başka ne yapacağımı bilemedim ve bunu uzatmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Neyi sürüklemek? Bunun hakkında konuşamadık bile. Hiçbir açıklama yapmadan öylece bitirdiniz."

Bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorluyorum. "Whitstone'a geri dönmek hayatımı gözden geçirmemi sağladı. Sahip olduğumuz şey... rahattı. Güvenliydi."

Kaşlarını çatıyor. "Güvenli mi? Ne demek bu? Biz iyiydik. Hiçbir şeyin yanlış olduğunu söylemedin. Şimdi bana sadece *rahat* olduğumuzu mu söylüyorsun? Bu hiç mantıklı değil."

"Çünkü uzaktayken bunu ben de göremedim. Ama ikimize de adil davranmıyordum. Her şeyi olduğu gibi tutabileceğimi düşündüm çünkü bu kolaydı... ama bu yeterli değil, Scott. Artık yetmiyor."

Gözlerini kırıştırıyor, sanki sözlerimi anlamaya çalışıyormuş gibi başını hafifçe sallıyor. "Ne olmuş yani? İlişkinizi bitirmeye mi karar verdiniz? Üç yıl sonra mı?"

"Bu sana karşı adil değildi. Senin benim için hissettiklerini ben senin için hissetmediğimi fark ettim. Rol yapmak sadece seni daha fazla incitecekti."

"Benimle konuşmalıydın. Bana bir şans bile vermedin! Yıllardır birlikteyiz ve sen bana gerçek bir konuşma nezaketini bile göstermedin." Sesi çatlıyor, incinmişliği her zamanki sakın tavrını kırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Biliyorum ve özür dilerim. Öyle olmadığı halde her şey yolundaymış gibi davranmaya devam edemezdim."

Çenesini sıkar. "Seni *seviyorum* Ash. Senin için savaşıcağım. Bu son olamaz."

" de bu." Sesim titriyor ve beni ele geçirmekle tehdit eden duygularımı kontrol altına almak için duraklıyorum. "Aynı şekilde hissetmeyen biri için savaşmak zorunda olmamalısın."

"İyi bir şeyimiz olduğunu düşünmüştüm. Birlikte bir hayat kuruyorduk."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama bu bir alışkanlıktı. Benim için yeterli değil, senin için de yeterli olmazdı. Eninde sonunda bunun farkına varacaksın."

"Bunca zaman sonra, aniden mutlu olmadığına mı karar verdin?"

"Ani olmadı. Sadece kendime itiraf edemedim. Sana değer veriyorum, *gerçekten*. Ama hak ettiğin şekilde değil."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerindeki acı beni dünyanın en kötü insanı gibi hissettiriyor. Ama bunun beni etkilemesine izin veremem. Suçluluk duygusunun beni ona geri göndermesine izin veremem.

"Seni incitmek istemedim," diye fısıldıyorum. "Her şeyini ortaya koyan birini hak ediyorsun. Seni, senin onları sevdiğin gibi sevebilecek birini."

"*Seni* seviyorum Ash."

Cevap veremedi kapı çaldı.

"Ben bakarım." Scott bir şey söyleyemeden ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyorum, bu kesinti için rahatlamıştım.

Kapıyı açtığımda, diğer tarafta kimin durduğuna hazırlıklı değilim.

Peter Longeaton, Zain'in avukatı.

"Bayan Ryder." Sesi sertti. "Konuşmamız gerek."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ZAIN

HUZURSUZLUK VE UYKUSUZLUK BENİ YATAĞIMDAN BİR SAATTE KALDIRIYOR.

Hareket etme, bir şeyler yapma ihtiyacı, *herhangi bir şey*. Hapishaneden çıkalı bir hafta olmadı ama vücudum hala günlük rutini hatırlıyor.

Erken kalk, hapishane bahçesinde çalış, sonra duş al.

Jason ve Louisa'ya yer açmak için evi ilk satın aldığımda niyetim odalardan birini evde spor salonuna dönüştürmektir. Açıkçası, bu iş boka sardı, ben de bunu zihnimdaki yapılacaklar listesine ekledim.

İntikamdan çok hayatta kalmakla ilgili bir liste.

Şimdilik elimdekilerle idare ediyorum. Şınav, mekik, squat.

-Hücre hapsindeyken aklımı başımda tutan temel egzersizler. Maksimum güvenlikteki ilk yılımda birden fazla kez olan bir şey. Zihnimin odaklanmasını sağlamaya yetiyor ve Ashley beri artan gerginliği biraz olsun azaltıyor.

Rutin boyunca otomatik olarak hareket ediyorum. Önce şınav, kafamda tekrarları sayıyorum. Sonra squat, bacaklarımdaki tanıdık çekimi hissediyorum. Bunları, göbeğim yanana kadar mekikler takip ediyor.

Mesele zindelik değil, bu sadece mutlu bir yan etki. Kontrolle ilgili. Bu huzursuzluğu, öfkeyi ve biriken diğer tüm pislikleri sıkı bir şekilde kilit altında tutmakla ilgili.

Sırtımdan aşağı ter akıyor ama nabzım sabit ve egzersizlerin ritmi kafamın içindeki gürültüyü bastırmaya yardımcı oluyor.

Birkaç seti tamamladığımda vücudum ağrıyor ama gerginlik azalmış oluyor. Tekrar kontrolün bende olduğunu hissetmem için yeterli. En azından şimdilik. Daha sonra duşa giriyorum ve sıcak suyun cildimi haşlamasına izin veriyorum, ısı kaslarımdaki son gerginliği de gevşetiyor.

Sorun şu ki, artık çalışmayı bıraktım ve zihnimi meşgul edecek başka bir şey olmadan suyun altında duruyorum, düşünceler geri geliyor ve taze bir avın üzerindeki akbabalar gibi kafamın içinde dönüp duruyor.

Ramsey. Holson. Annemin bahsettiği adam. Tanımlanamayan parmak izi.

O zamanlar ne haltlar döndüğünü öğrenmem lazım.

Kurulanırken saate baktım. Peter birazdan burada olur, böylece New York'a gidebiliriz. Giyindim ve mutfağa geçtim. Evin bu kadar sessiz olması garip. Bana doğru gelmiyor. Hapishane hayatının gürültüsüne çok alışkıyım. En azından orada, ne bekleyeceğimi biliyordum.

Bir kahve yapıyorum, tezgâha yaslanıyorum ve yeni planımı gözden geçiriyorum.

New York'a git.

Ashley'i Whitstone'a dönmeye ikna et. Ona kimin saldırdığını bul.

Umarım olanlara cevap bulmanın bir yolu bulunur.

İnansa da da Ashley'nin bulmacanın önemli bir parçasını elinde tuttuğuna eminim. Geri gelmesine *ihtiyacım var*.

Kahvemden bir yudum alıp mutfağa bakıyorum. Temiz tezgahlar, boş alanlar. Böyle bir ev yuva gibi hissettirmeli, ama hissettirmiyor. Daha çok bir sahne dekoru gibi, hiçbir şeyin olarak yaşanmış hissettirmediği bir yer. En azından benim için öyle değil.

Hapishane hayatı tahmin edilebilirdi. Zaman zaman acımasız ama tahmin edilebilir. Rutin, her zaman nerede olduğumu ve ne yapmam gerektiğini bilme hissi. Burada durum farklı. Çok fazla

boşluk. Çok fazla özgürlük. Ve evet, bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum.

Kahvemden bir yudum daha aldığım sırada telefonum çalıyor.

"Selam."

"Dışarıdayım." Peter'ın sesi netti.

"Yoldayım."

Ceketimi kaptığım gibi kapıdan çıktım. Peter'ın arabası merdivenlerin dibine park etmişti. Yolcu koltuğuna kayarken beni izliyor, gözleri keskin.

"Buna hazır mısınız?"

"Evet. Hadi şu işi halledelim."

Evden uzaklaşıyoruz ve birkaç dakika boyunca araba yolculuğu sessiz geçiyor. Peter bana baktı.

"Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?" "Başka bir seçenek göremiyorum."

"Ortaya çıkmadan memnun olmayacaktır, özellikle de sabahın bu erken saatinde."

"Bu konuda mutlu olmak zorunda değil. Gerçeğe ihtiyacım var ve onun da buna ulaşması gerek. İşte bu . Oraya ne kadar çabuk ulaşırsak, cevapları da o kadar çabuk alabiliriz." Saçmaladığımı söyleyen küçük sesi duymazdan geliyorum. Onun ne bildiğini öğrenmek, onu tekrar görmek istememin nedeninin sadece bir parçası.

"Onu zorlayarak bir yere varamazsınız."

"Ben zorlamıyorum. Onunla konuşacak olan sensin, unutma."

"Biliyorum, ama yine de ..."

"Polis ya çuvalladı ya da kasıtlı olarak kanıt sakladı. Ashley'nin bazı anılarının yanlış olduğunu zaten biliyoruz. İfadesine bakın. Önce bir şey söyledi, sonra başka bir şey. Bunun neden olduğunu bilmem gerek."

Peter iç geçirir. "Anlıyorum ama o bir insan Zain. Bir robot değil. Oraya öylece girip taleplerde bulunamazsın."

Ona yan gözle bakıyorum. "Yapamaz mıyım? Daha önce işe yaramıştı. Neden tekrar işe yaramayacağını anlamıyorum."

"En başta çekip gitmesinin nedeni de bu değil miydi?" "Bu sefer farklı."

"Öyle mi? Onunla konuşacağım, ama eğer reddederse-"

"O zaman fikrini değiştirim." Evinin önünde kamp kuracağım ve bana yardım etmeyi kabul edene kadar gitmeyi reddedeceğim.

Homurdanıyor. "Keşke senin güvenine sahip olsaydım."

Yolun geri kalanını sessizlik içinde gidiyoruz ve arabada oturduğum süre uzadıkça gerginlik omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor. Bunun geri dönüşü yok. Ashley'nin Whitstone'a geri dönmesi gerekiyor.

Peter arabayı bir evin önüne çektiğinde, sonunda cep telefonumdaki doom kaydırma işleminden başımı kaldırıp bakıyorum.

Yaşadığı yer burası. Bir evde. gelen tüm özgürlüklerle. Ben ise 14 yılımı bir hapisane hücrelerinde geçirdim. Onun hayatının gittiği yerle benimki arasında dünya kadar fark var.

Yıllarımı ancak kadar büyük bir alanda, aynı gri duvarlara bakarak, aynı seslerini ve bağırان gardiyanları duyarak geçirdim. Benim manzaram çelik parmaklıklar ve betondur. Onunki muhtemelen insanların dünyayı geçip gittiği sessiz bir sokak. Kafamı toparlamak çok zor.

Aynı trajedinin parçası olan iki insan nasıl oldu da bu kadar farklı hayatlar yaşamaya başladı?

Hayatına devam etmek ve bir şeyler yapmak için bir şansı var. Benimse intikam takıntımından başka aklımı başımda tutacak bir şeyim yok.

Serbest bırakıldığımdan beri ilk kez, farklılıklarımız hakkındaki düşüncelerime genellikle eşlik eden tanıdık öfke ortaya çıkmıyor. Bunun yerine, sadece *üzgün* hissediyorum.

Peter emniyet kemerini çözdü ve bana baktı. "Burada kal." "Bir yere gitmeyi planlamıyordum."

Yolun karşısına geçip kapı ziline basarken onu takip ediyorum, bir elimin parmakları huzursuzca dizime vuruyor. Temiz kaldırımlara, çiçeklerle dolu pencere kutularına, kaldırım boyunca sıralanmış ağaçlara bakarak mahalleye göz gezdiriyorum. Her şey çok... mükemmel görünüyor.

Çok normal.

Kapı açılıyor ve siyah saçlara hızlı bir bakış atıyorum. Ashley mi yoksa ev arkadaşlarından biri mi bilmiyorum. On saniye kadar sonra kapı daha geniş açılıyor ve Peter içeri giriyor.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

KALBİM KÜT ATİYOR.

Zain'in avukatının burada ne işi var?

"Ne istiyorsun? Duymak istediğim hiçbir şey söylemiyorsun."

"Sizi temin ederim, önemli olmasaydı burada olmazdım." "Ash, kim o?" Scott'ın sesi arkamdan geliyor.

"Misafirin olduğunu fark etmemiştim," diyor Peter yumuşak bir sesle, sesi resmi ve kırılmış.

Sesinde Scott'ın varlığına şaşırdığını gösteren hiçbir şey yok ve yanaklarımın neden ısındığını bilmiyorum. Yanlış bir şey yapmıyorum ama nasıl görünmesi gerektiğini biliyorum. Saat neredeyse yedi buçuk ve bir adam... *eski erkek arkadaşım*... pijamalarım ve bornozumdan başka bir şeyim yokken arkamda duruyor.

"Lütfen gidin. Size söyleyecek bir şeyim yok."

Ben daha kapatamadan avuçları çarpıyor ve bir adım öne çıkıyor. "Saldırganın hâlâ serbest olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, gerçekten beni dinlemen gerektiğini düşünüyorum."

Bu beni duraksattı. "O bulundu mu?" "Saldırgan mı? Ash, kim bu adam?"

İç çekiyorum, gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, sonra yana kayıyorum. "İçeri gel o zaman. Çabuk ol. Bugün yapmam gereken işler var."

Başını hafifçe eğiyor ve içeri giriyor. Kapıyı kapatıyorum. "Dümdüz git, mutfağa doğru."

"Ashley." Scott koluma dokundu. "Bu kim?"

Bir an tereddüt ettim. Bunları nasıl açıklayabilirim ki? "Adı Peter Longeaton. Bir avukat."

"Avukat mı? Neden bir avukata ihtiyacın var?" "O *benim* avukatım değil. O-"

"Bayan Ryder ile görüşmem gereken yasal bir mesele var."

"Bayan Ryder?" Scott ismin üzerine atlar. "Sanırım yanlış kişiye geldiniz. Ashley'nin soyadı Truman."

"Aslında *Trumont*, ya da öyleydi." Peter mutfağa girdiğinde yüzünü bana dönüyor. "Ve hiç hata yok, kesinlikle doğru kişiyi buldum."

Scott gözlerini kırıştırıyor, şaşkınlığı açıkça belli oluyor. "Ash, bu? Peki saldırgan derken neyi kastetti?"

Ağzımı açıyorum ama kelimeler kolay çıkmıyor. "Bu... karmaşık."

"Belki de özel bir yerde konuşmalıyız?" Peter öyle diyor. "Hiç sanmıyorum."

"olsun. Zain güvenliğiniz hakkında sizinle konuşmamı istedi."

"Güvenliğim mi? Beni yine istediği şeyi yapmam için manipüle etmeye çalışma şekli bu mu?"

Peter görebildiğim kadarıyla herhangi bir tepki vermiyor. "Tabii ki hayır. Hâlâ tehlikede olabileceğinize inanıyor. Sana yapılan saldırıdan sonra birisi kardeşinin öldüğü evi ateşe vermeye çalıştı."

"Bekle. Saldırı mı? Ateş mi? Neden bu?" Scott beni kendine doğru çekti.

"Whitstone'da bir olay oldu ama ben *iyiyim*."

"Olay mı? Ash, iki gündür evdesin. Neden beni aramadın? Neden bana tehlikede olduğunu söylemedin?"

"Çünkü önemli değil!" Bunu düşünmek istemiyorum. Bu konuda *konusmak* istemiyorum.

"Bayan Ry-"

"Bana öyle deme." Avukatla yüzleşmek için döndüm.

"Bayan Trumont... *Ashley*, isteksizliğinizi anlıyorum ama Zain bunu zorlaştırmak istemiyor. Sizi güvende tutmak istiyor ve

Neler olduğunu anlamak için sizin işbirliğinize ihtiyacı var."

"Ben onun sorumluluğunda *ya da* mülkiyetinde değilim. Ve ne yapacağımı dikte etmesine izin vermeyeceğim."

"İmzaladığınız sözleşme aksini söylüyor." Verdiği yanıtın yumuşaklığı çenemi düşürüyor.

"Ne sözleşmesi? *Ashley*, bana neler olduğunu anlat!"

Scott'a cevap veremeden Karla ve Jessa-Mae mutfak kapısında beliriyor.

"Bu bağırış çağırış da ne?" Jessa gözlerini ben, Peter ve Scott arasında gezdirerek soruyor.

Peter onlara döner. "Hanımlar, erken saatte geldiğim için özür dilerim." "*Siz* kimsiniz?" Karla kibarmış gibi bile davranmıyor.

"Bir avukat," diyor Scott ona, ses tonunu keskinleştiren bir hayal kırıklığıyla.

"O da tam ." Peter'a sert bir bakış attım. Görmezden geliyor.

"Bu durum başınızdan savabileceğiniz ve görmezden gelebileceğiniz bir şey değil." "Ben iyiyim. Ben buradayım. Her şey bitti." Bitmedi. Bitmediğini biliyorum. Eğer

Öyle olsaydı, lanet cinayetleri araştırıyor ve kabuslar görüyor olmazdım.

"Avukat olduğumu belirtmeliyim. Biri bana yalan söylediğinde anlarım. Bu iş daha bitmedi. Zain daha fazlası olduğuna inanıyor ve eğer uzak durursanız, bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsiniz. Birileri kendilerine geri dönebilecek hiçbir şey olmadığından emin olmak istiyor."

"Zain?" Jessa doğruldu. "Sen *Zain Ryder'in* avukatı mısın?"

Onun adını duyduğuna pişman olarak irkiliyorum.

"Zain bazı şeyleri hatırlamayabileceğine inanıyor." Peter onun sorusunu duymazdan geliyor, dikkati sadece bana odaklanmış durumda. "O zamanlar gerçekten neler olduğunu anlamak için çok önemli olabilecek şeyler."

"Yeterince hatırlıyorum!" Hatırlamıyorum. Kaçırdığım şeyler olduğunu biliyorum. Ama Zain'in *ya da* avukatının istediklerini yapmam için beni zorlamasına izin vermeye hazır değilim. "Geri dönmeyeceğim."

Peter cevap veremeden kapı bir kez daha çalınır. Bu kesinti herkesin birbirine bakmasına neden oldu. Peter'a bakıyorum. Yüz ifadesi değişmedi.

Bir kapı sesi daha.

"Ben ." Karla'yı iterek geçtim ve koridor boyunca yavaşça yürüdüm.

Kalbim küt küt atıyor. Kapıyı açtığımda kapının diğer tarafında kimin duracağına dair iyi bir fikrim var. Ama yine de tereddüt ediyorum, parmaklarım kapıyı açmadan önce yarım saniye boyunca kapı tokmağının etrafında kıvrılıyor.

Zain tam da beklediğim gibi orada duruyor. Koyu renk gözleri benimkileri buluyor, yoğun ve tereddütsüz. Hareket etmiyor, bir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor ve hava bir anda gerginleşiyor.

Onun varlığı kapı aralığını dolduruyor, hayattan daha büyük ve bir an için dünyanın geri kalanı kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyor. Sadece ben ve o... itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir düşüncelerimi, kabuslarımı ve hayatımı tüketen adam.

"Beni içeri alacak mısın?" Sesi alçak.

Cevap vermiyorum. Kapıyı suratına çarpmak istiyorum. Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Ona bağışlamak istiyorum. Ondan af dilemek istiyorum. Ona gitmesini ve bir daha geri gelmemesini söylemek istiyorum.

Bunların hiçbirini yapmadım. Bunun yerine bir adım geri çekilip içeri girmesine izin verdim çünkü Whitstone'dan ayrılıp New York'a dönme kararını verdiğim andan itibaren tartışmadan gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Bu yüzleşmenin geleceğini biliyordum.

"Konuşmamız gerek." Bakışları üzerimde, koridorda geziniyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Böyle bir şey yapmamıza *gerek* yok." Sesimin bu kadar kararlı çıkması beni memnun etti.

Çenesindeki bir kas geriliyor. "Bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum ama neler olup bittiğini anlamayı kendine borçlusun."

"Kendime ne borçlu olup olmayacağımı söylemenize ihtiyacım yok."

Arkamda Peter, Scott ve mutfaktaki arkadaşlarımın boğuk seslerini duyabiliyorum. Ama şu anda odaklanabildiğim tek şey Zain ve onun varlığının soluduğum havayı nasıl değiştirdiği.

"Hâlâ tehlikede olabilirsin." Yaklaşıyor. "İster inan ister , burada ikimizden de daha fazlası var.

anlar." Sesi yumuşuyor ama aynı yoğunlukta kalıyor. "Bana yardım etmek için bir şey yapmak istememeni anlıyorum, ama bunu kendin için yapmayı düşün."

"Beni yem olarak kullandın, Zain. *Yem!* Bundan sonra hangi gezegende sana yardım edebilirim ki? Bana yalan söyledin, beni tehdit ettin, manipüle ettin-"

Tek bir kelimeyle sözümü kesti. "Ashley."

Kelimenin kendisi değil ama söyleyiş şekli beni durduruyor. Sesinde çığ bir şey var, beni bu karmaşaya zorladığından beri biriktirdiğim tüm öfke ve savunmayı kesen bir şey.

Bir an için ikimiz de konuşmuyoruz. Orada öylece duruyoruz, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, sessizlik aramızda uzayıp gidiyor.

"Bakın, benden nefret etmekte sonuna kadar haklısınız," diyor sonunda. "Ama dışarıda her kim varsa... izlerini örtmeye çalışıyorlar. Benim serbest bırakılmamı beklemiyorlardı ve senin Whitstone'a geri dönmeni de beklemiyorlardı. Sen yarım kalmış bir işsin, Ashley. Bunu temizlemek isteyeceklerdir."

"mi?" Ne demek istediğini biliyorum. Keşke bilmeseydim. "Seni oyun tahtasından kaldıracağım."

"Bana şantaj yapmamış olsaydın hiçbir oyun tahtasında olmazdım." Sesimi neden alçak tuttuğumu bilmiyorum. Çatılardan olmalıydım, ama yine de ...

"Öyle değil mi? Yoksa seni benden önce buldukları için şimdi ölmüş olur muydun? Sanırım hapishaneden özgür bir adam olarak çıktığım andan itibaren saat işliyordu."

Kalbim durdu. Nefes almayı bırakıyorum. O haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

Eminim kabusların sebeplerinden biri de budur.

Ama ona teslim olmak istemiyorum. Kazandığını düşünmesini istemiyorum.

"Ash?" Scott mutfaktan çıktı. Gözleri benden Zain'e kayıyor. "Neler oluyor?"

Koridordaki tansiyon yükselir. Zain'in ifadesi donuklaşıyor, gözleri kısılıyor, sonra başını çevirip Scott'a bakıyor. Nefes alıyorum, tüm bunları açıklamak için bir yol bulmaya çalışırken zihnim yarışıyor. Ama yeterince hızlı değilim.

"Ben onun kocasıyım. Sen kimsin ve sabahın bu saatinde karımın evinde ne halt ediyorsun?"

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

ZAIN

KELIMELER SOĞUK VE KESKİN BİR ŞEKİLDE AĞZIMDAN DÖKÜLDÜ, GÖZLERİM ADAMA KILITLENDİ

bize doğru geliyor. Erkek arkadaşı olmalı. Onu terk etmeye zorladığım.

"Neden bahsediyorsun sen? *Karından* mı?" Adamın yüzünde duygular oynuyor. Şaşkınlık, İnançsızlık. Öfke. Hepsi orada, gün gibi ortada. "Ashley, neler oluyor?"

Dikkatimi tekrar Ashley'e veriyorum. Yüzü solgun, gözleri kocaman. Olduğu yerde donup kalmış, aramızda sıkışıp kalmış. Durum karışık, karmaşık, benden kaynaklanıyor ama şimdi geri adım atamam.

"Ona söylemedin mi?"

"Bunun ne yeri ne de zamanı." Sesi gergin.

Erkek arkadaşı -*eski* erkek arkadaşı- öne çıktı ve Ashley ile benim arama girmeye çalıştı. "Sanırım gitmen gerekiyor."

Hareket etmiyorum. "Bunu yapamam. Beni kadar olmaz."

"Seninle hiçbir yere gitmiyor." Yaklaşıyor. *Çok* yaklaştı. Tam benim alanıma giriyor ve tehlikeli bir ortamda geçen yılların bilemediği içgüdüleri devreye giriyor.

"Geri çekilmen gerek." Sesim alçak, keskin ve uyarı dolu.

"Yoksa ne olur?"

Dudağım kıvrılıyor, ama ben bir şey yapamadan ya da söyleyemeden Peter orada oluyor.

Elini omzuma koydu.

"Bunun kimseye faydası yok. Scott, Ashley'nin ne yapmaya karar vereceği sana bağlı değil. Bu onun seçimi." Bana kaşlarını çattı ve mesajı açtı. *Sana arabada beklemeni söyledim.*

Ama içeride neler olduğunu bilmeden orada daha fazla oturamazdım. "Ashley, konuşmamız gerek. Bu çok önemli."

Başını iki yana sallıyor. "Ne söyleyeceksen burada söyleyebilirsin."

Seçeneklerimi tartıyorum. Çok inatçı ve bana çok kızgın. İyi bir nedeni olmadan benimle hiçbir yere gitmeyecek. Tüm bunları güvenecek kadar iyi tanımadığım insanların önünde dile getirmemeyi tercih ederim ama gereken buysa ...

"İyi. Tehlikedesin. Bence daha fazla şey görmüş olabilirsin ve onu gömdün. Bence tüm bunların arkasında kim varsa bunu için senin peşine düşecek."

Gözleri kısıldı. "Bana yaşattıklarından sonra buraya gelip tehlikeden bahsetmeye cüret ediyorsun."

"Neden ?" Scott araya giriyor.

Dikkatimi Ashley'den ayırmadan onu görmezden geliyorum. "Kızgın olduğunu biliyorum ama-"

"Kızgın mı? Kızgınlık bunu anlatmaya yetmez. Bana *şantaj* yaptın, beni *manipüle* ettin, beni yem olarak *kullandın*! Ve şimdi buraya gelip birlikte çalışmaktan bahsetme cüretini mi gösteriyorsun?"

"Seni yem olarak kullanmadım."

Gülüyor, sesi mizahsız ve tiz. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hatalar yaptığımı biliyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ama bu daha büyük-"

"Neyden sonra, Zain? İntikamından mı? *Egondan* mı?"

Arkadaşlarından biri öne çıkar. "Belki de hepimiz sakinleşmeliyiz ve-"

"Hayır!"

azından konuştuğu tek kişi ben değilim.

"Sakin olmaktan bıktım. Herkesin bana ne yapmam gerektiğini söylemesine izin vermekten bıktım." Bana döndü, gözleri parlıyordu.

"Çık dışarı!"

Şimdi!"

"Beni kadar olmaz."

"Duymak istediğim hiçbir şey söyleyemezsin." Hışımın koridora çıktı. Etrafımdaki protestoları görmezden gelerek onu takip ediyorum.

Mutfağa girdiğimde bakışlarım masanın üzerine düşüyor. Masanın üzerine serpiştirilmiş kâğıtlar, hepsi fosforlu kalemle kaplı.

"Bu nedir?" Çarşaflardan birine uzandım.

Onu kapmak için ileri atılıyor ama yeterince hızlı değil. Vurgulanan kısımları tarıyorum, diğer elimi onu savuşturmak için uzatıyorum.

"Görgü tanıkları olay yerinin yakınında Ryder'ın tarifine uymayan bir kişi tarif ediyor..."

"Dedektif Holson'un hızlı mahkumiyet konusunda şüpheleri olduğu bildirildi..."

"Adli kanıtlardaki tutarsızlıklar büyük ölçüde göz ardı edildi..."

"Zaten araştırıyordun." Yukarı baktım.

Kızarır ve başka tarafa bakar. "Bu seni ."

"Bu benim lanet olası işim. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Burada herkesin fark ettiğinden daha fazlası var."

"Bir şeyleri araştırıyor olmam size güvendiğim ya da yardımınızı istediğim anlamına gelmez."

Peter boğazını temizler. "Belki de hepimiz biraz ara vermeliyiz."

Ashley ve ben hep bir ağızdan, "Sen karışma," dedik, gözlerimiz hararetli bir bakışla kilitlenmişti.

"Ash," diyor arkadaşlarından biri. "Belki de onu dinlemelisin?" "Hayır,"

diye araya giriyor Scott. "Bu adam ortaya , onun olduğunu iddia ediyor sonra da onu ölümle tehdit ediyor. Polisi aramalıyız."

Hepsini görmezden geliyorum ve yanağına dokunmak için uzanıyorum, gözlerini görebilmek için yüzünü geri çekiyorum. "Bu

hikâyede daha fazlası olduğunu biliyorsun." Kendimi yumuşak konuşmaya zorluyorum. "Bu makaleler bunu kanıtlıyor. Ama bulduğum şey daha da derinlere iniyor. Bilmediğin şeyler var." "Ve sana gerekiyor,

öyle mi? Çünkü sen

istediğinizi elde etmek için bana *hiç* yalan söylemediniz."

"Bana güvenmeni beklemiyorum Firecracker, ama kanıtlara güvenebilirsin. Kendi içgüdülerine güven."

Bir an için gözlerinde kararsızlık gördüğüme eminim. Ama sonra çenesi düştü.

". Yardımını istemiyorum ve seni bir daha görmek istemiyorum. Şimdi değil. Asla."

Tamam, Yani Görünüşe göre olmak mantıksal ve Anlayış çalışmıyor. Siktir et.

"Beni buradan kendin çıkaramazsan, gitmiyorum." Ona bir sırtıma fırlatıyorum.

Gözleri parlıyor.

"Buna hakkınız yok."

"Bölüm 3, madde 4. *Tüm özerkliği Zain Ryder'a devrediyorum. İmza tarihinden itibaren on dört ay boyunca, kendisi üzerinde tam kontrole sahip-*"

Bana tokat attı. Kağıdı düşürüyorum ve bana tekrar vurmadan önce bileğini yakalıyorum.

"Şimdi daha iyi misin?" "Senden nefret ediyorum."

"Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, ama yine de anlamın gerek-"
" *Anladın mı?* Anlamamı istiyorsun. Güzel. Hadi konuşalım.

Anlayış, Zain. Hayatının paramparça olmasının nasıl bir şey olduğunu *anlıyor* musun? Biri senden *bu* kadar nefret ettiği için bir evliliğe zorlanmak?"

"Ashley." Bu kez tiradını durdurmaya çalışan diğer arkadaşıydı. Ashley elini kaldırdı.

"Hayır, anlayış hakkında söyleyeceklerini duymak istiyorum." Gözleri bana ateş püskürüyor. "Yem olarak kullanılmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyor musun? Hayatının bunun ötesinde biri için değersiz olduğunu hissetmek? Biriyle seks yapıp bir anlayışa ulaştığını düşünürken, bunun sadece bir amaç için araç olduğunun anlaşılması?"

Parmaklarımı kıvırıyorum, tırnaklarım avucumu ısıyor. "Cinayetle suçlanmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyor musun? Hayatında ne yapmak istediğini planlarken her şeyini kaybetmek? Her gün kalkıp istediğin her şeyi yapabilmekten, sekize onluk bir hücrede yaşamaya geçmek? Korku içinde yaşadığını mı düşünüyorsun, Ashley? Sen

Yanlış kişiyi kızdırdığınız için her dakikanın son dakikanız olabileceğini bilerek yaşamanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Yani evet, anlıyorum." Yüzü kızarıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Seni inciten, kendini insandan daha az hissettiren şeyler yaptığımı biliyorum-"

"şeyler mi?" Gülüşü acı. "*Bir şeyler* mi yaptın? Buna böyle mi diyorsun?"

"Bunu düzeltmeye çalışıyorum. Bu senin yaptığından çok daha fazlası!" Bağırışım odanın içinde yankılanıyor.

"Düzelten mi?" Scott yine araya giriyor ve onu sonsuza dek susturma düşüncesi aklımdan geçiyor. "Böyle bir şeyi nasıl doğru yapabilirsin ki?"

Onu görmezden gelmek için bilinçli bir karar veriyorum ve kendimi sakinleşmeye, öfkeyi bırakıp önemli olana odaklanmaya zorluyorum. "İkimizin de yaptığı şeyler hakkında kavga etmek bizi hiçbir yere götürmüyor. Yardımına ihtiyacım var Ashley."

"Benim yardımım." Sesi düz. "Neden sana yardım edeyim ki?"

"Benim için değil. Jason için. Louisa için. Bilmeyi hak ettiğimiz gerçek için."

"Sakin beni istediğin şeyi yapmam için suçlamaya kalkma. Elinde ne tür kanıtlar olduğu umurumda değil. Özürlerin de umurumda *değil*, yaptığın herhangi bir şey için özür dilemiş olman da. Evimden gitmeni istiyorum."

"Ashley," diye konuşuyor Peter, sesi sakin. "şu anda Zain'e güvenmemek için her türlü nedene sahip olduğunu biliyorum, ama belki de onun ne bulduğunu duymalısın."

"Hayır."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Zaten araştırıyorsun." Masanın üzerindeki kâğıtları işaret ediyorum. "Bu hikâyede daha fazlası olduğunu biliyorsun. Bana olan kızgınlığının düşüncelerini gölgelemesine izin verme."

"Araştırmaya devam etmek için sana burada ihtiyacım yok."

"Belki değil, ama senin benim sahip olduğum bilgiye ihtiyacın var, benim de senin sahip olduğun bilgiye. Hoşuna gitsin ya da , ikimiz de hedef olabiliriz. Birlikte çalışmak ayrı çalışmaktan daha güvenli."

İçsel mücadelesi yüzüne yansıyor. Cevaplara duyduğu arzu, bana duyduğu nefretle savaşıyor.

Sonunda konuştuğunda, sesi zorlukla kontrol altına alınmış duygularla gergin. "Beş dakikan var. Bulduğun şeyin seninle daha fazla zaman geçirme riskine değdiğine beni ikna etmek için *beş dakika*. Ondan sonra, eğer tatmin olmazsam, gideceksin. Temelli olarak. Anlaştık mı?"

Başımı sallıyorum. İhtiyacım olan tek şey beş dakika. "Anlaştık."

OTUZUNCU BÖLÜM

ASHLEY

"SENİN ZAMANIN ŞİMDİ BAŞLIYOR." UĞRAŞMAK ZORUNDA KALDIĞI ŞEYLERİ SIRALAMASI ama bunu görmesine izin vermeyeceğim. Bunu kullanacaktır.

Zain'in başı masanın üzerine serpiştirilmiş kâğıtlara doğru kayıyor.

"Elinizdeki makaleler. Onları yazdırmaya ne sebep oldu?"

"Her şeyi anlamlandırmak istedim."

Başını sallıyor. "Evet... Buldukları kısmi parmak izinden bahseden oldu mu?"

Kalbim küt atıyor. "Ne? Hayır. Bu mümkün değil. Onlar-"

"Onu gömdüler. Takip yok, soruşturma yok. Sanki hiç var olmamış gibi halının altına ."

"Elbette bu yasal değil," diyor Scott ve Zain'e inanmadığı çok açık.

Zain ona dönüyor ve saldırganlık vücudundan dalga dalga yayılıyor.

"Elimde lanet olası raporlar var. Görmek ister misin?"

"Zain," Peter'ın sesi yumuşak.

Zain'in dikkati bana dönüyor. "Annem bana cinayetlerden ve tutuklanmamdan sonra sorular soran bir adamdan bahsetti. Bir şeyler biliyormuş. Halka açıklanmayan şeyler."

"Ne tür şeyler?"

"Olay yeri detayları. Polislerin gizli tuttuğu türden şeyler." Gözleri kısıldı. "Sadece orada olan birinin bilebileceği türden şeyler."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, beni daha önce uyandıran rüya aklıma geliyor. "Orada başka biri olabilir miydi?"

"Belki de. Ama bu işin arkasında kim varsa yarım kalan işleri tamamlamaya karar vermeden önce bunu çözmemiz gerekiyor."

"Gevşek uçlar mı? Bu bir tehdit mi?" Scott tekrar araya girer.

"Bu lanet bir uyarı, seni aptal. Yoksa birinin onu daha önce yakalamaya çalıştığı kısmı kaçırdın mı?"

"Onu seninle kalmaya zorlamamış olsaydın, kaçırılmayacaktı."

"Kesin şunu!" girmek için bir adım öne çıktım. " de. Sadece durun!"

Oda sessizliğe gömülür.

"Zain, sana inansam bile, sana yardım edebileceğimi düşündüren nedir?"

Hatırladığım her şeyi size anlattım."

Yaklaşıyor. "Hatırlıyor musun? Polis sorgusunun ilk bölümünü hatırlamıyorsan, başka şeyleri bastırmış olabilirsin."

"Bu anıları ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmak istiyorsunuz." Bu bir soru değil.

"Bu bizim tek olabilir. Bulmacanın bir parçası eksik ve bence o parça senin kafanın içinde kilitli."

"Ash," Jessa-Mae'nin sesi yumuşaktı. "Bunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsın."

Önce arkadaşlarıma, sonra Scott'a baktım. Hepsinin yüzünde aynı endişe okunuyor. Zain'e döndüğümde gözleri sert ve yoğun, ama orada da başka bir şey var. Midemde büyüyen çukuru yansıtan bir çaresizlik.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Çenesinde bir kas oynuyor ama isteğimi hemen geri çevirmiyor.

"Bana anlattığın her şeyi düşünmem gerekiyor." "Bu gece döneceğim."

"Bu gece mi?" Scott itiraz eder. "Asla olmaz. Ona istediğini yaptırmaya çalışıyorsun."

"Bu gece." Zain görmezden geliyor onu. "Ben olmak geri at sekiz için cevabınız."

"Peki ya Whitstone'a geri dönmek istemediğine karar verirse?" Jessa-Mae soruyor.

Zain'in bakışları benden ayrılmıyor. "O zaman ikimiz de boku yedik."

"Sekiz. O zaman sana bir cevabım olacak."

Başını sallıyor, dönüyor ve başka bir şey söylemeden çıkıp gidiyor. Peter bana baktı, sonra onu takip etti.

Ön kapı arkalarından kapandıktan sonra oda bir kaosa dönüşür. Scott, Jessa-Mae ve Karla aynı anda konuşuyor, sesleri endişe, öfke ve inançsızlık karışımı. Ama ben onları dinlemiyorum.

Zain'in bana anlattığı her şey aklımı başımdan alıyor.

Bir parmak izi. Sorular soran gizemli bir adam. Anılarımın bilgi saklıyor olabileceği ihtimali.

Yıllardır bir yalanı yaşıyordum. Gördüklerimin gerçek olduğuna inandım. Ama şimdi, hikayenin hatırladığımdan çok daha fazlası olduğunu keşfediyorum. Ve hatırladığım şey, mutlaka olan şey değil.

Bu gömülü anıları deşme fikri dehşet vericidir, ancak gerçeği asla bilememe düşüncesi daha da kötüdür.

Zain'in sözlerinin ağırlığı içime çökerken etrafımdaki gürültü de azalıyor. Destek almak için bir sandalyenin arkasına uzandığımda kalbim çarpıyor, ellerim .

"Ash?" Scott'ın sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Göz kırpıyorum ve ona bakıyorum. Endişe ve hayal kırıklığı karışımı bir duyguyla beni izliyor.

"Cidden bunu yapmayı düşünüyor olamazsın." Sesi hiç duymadığım kadar keskin. "Seni manipüle ediyor. Ona hiçbir şey *borçlu* değilsin."

Ona yanıldığını, bunu Zain için değil kendim için yapmam gerektiğini söylemek istiyorum. Ama bunun doğru olduğundan emin değilim. Hepimizin kavrayabileceğinden çok daha büyük bir şeyin içindeymişim gibi hissediyorum ve gerçekten ne bilmem gerekiyor, ama hepsi bu değil. Bir şey gördüm.

Zain'in gözlerinde hızla sakladığı bir şey vardı ama oradaydı... sadece bir saniyeliğine.

Acı. Umutsuzluk. *Korku*.

Belki de haklıdır. Belki de kayıp parça bende.

"Henüz ne yapacağımı bilmiyorum. Ama düşünmek için zamana ihtiyacım var." "Neyi düşünmek için? Tehlikeli biri. Hapisten çıkalı bir yıl oldu.

Bir hafta oldu ve seni şimdiden tehlikeye sürükledi. Masum olduğuna emin misin? Ondan uzak durmalısınız."

"Anlamıyorsun."

Whitstone'da yaşananlar, kâbuslar, düşüncelerimin karmakarışık olması... Açıklaması çok zor.

Karla bana doğru yürüdü. "Bunu şimdi çözmene gerek yok. Önümüzde koca bir gün var."

"Evet, belki de hepimiz bir saniyeliğine geri adım atmalıyız." Jessa Scott'a sert bir bakış fırlatıyor, sonra bana dönüyor. "Hafızanla ilgili bu şey de ne?"

"Sanırım bazı şeyleri unuttum. Her zaman kâbuslar görürdüm ama gördüklerime bağladım." Jessa'nın gözleriyle buluşuyorum. "Şimdi Zain'in haklı olup olmadığını ve benim bir şeyleri bastırıp bastırmadığımı merak ediyorum. Önemli bir şey ve rüyalarımda ortaya çıkmaya çalışıyor."

Karla kolumu nazikçe sıkıyor. "Yeterince cehennem yaşadın, bununla başa çıkmanın en iyi yolunun bu olduğuna emin misin?"

"Bilmiyorum."

"Ondan uzak durmalısın." Scott'ın sesi serttir. "Her ne söylüyorsa, saçmalık. Bu tamamen onunla ilgili. Senin güvenliğinle ilgilenmiyor. İstedikini elde etmek için seni kullanıyor. O eski bir mahkûm. Tehlikeli biri."

Bunu inkar edemeyiz. Zain tehlikeli biri. İntikam takıntısı, gerçeği bulma arzusu dehşet verici. Ama haklı olduğuna dair en ufak bir ihtimal bile varsa, anılarımda bir anahtar varsa, o zaman nasıl öylece çekip gidebilirim?

"O kadar basit değil. Anlamıyorsunuz. Öldürülen kişi kardeşin değil. Masum bir adamı hapse atan da sen değilsin."

"Yani onun taleplerine boyun mu eğeceksin? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır!" Kendimi şaşırtarak patladım. "Benim için en iyi olan kararı vereceğim."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ZAIN

KİMIN DAHA ÇOK ŞAŞIRDIĞINI BILMIYORUM.

Ben ya da Peter. Ama kafamın içindeki küçük bir ses onu istediğimi yapmaya zorlamamam konusunda beni uyarıyor. Onu zorlamak artık işe yaramayacak. Bunu biliyorum. Onu zorlamanın sadece ayaklarını yere daha sağlam basmasını sağlayacağını ve istediğimi yapma ihtimalini azaltacağını *öğrendim*.

Ashley, planımı geçirmek için ilk yola çıktığımda düşündüğüm gibi kolay lokma değil. O çok *daha fazla*...

Başımı zihinsel olarak sallıyorum.

Bu düşünmen gereken bir şey değil. Aklınızı oyunda tutun. Adının iyice temizlendiğinden emin olmak istiyorsun. Seni hapisten çıkaranın sadece teknik bir ayrıntı olmadığını kanıtlamak istiyorsun. En iyi arkadaşını öldürmediğini herkesin bilmesini istiyorsun. Ashley'nin bunda bir rolü var... sadece başlangıçta düşündüğünüz şekilde değil.

Seninle Whitstone'a gelmesine ihtiyacın var. O gece gördüğü her şeyi hatırlamaya çalışmasını istiyorsun.

Onun nasıl hissettiğini, tadının nasıl olduğunu, sesinin nasıl çıktığını düşünmenize gerek yok.

Bunu düşünmemekle ilgili kısmı hatırlıyor musun?

Pencereden dışarı bakabilmek için başımı çeviriyorum, düşüncelerimi onların yoldan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Peter sonraki adımlar hakkında bir şeyler söylüyor, ben de pek dinlemeden başımı sallıyorum.

Ashley beklediğimden çok daha güçlü ve çok inatçı. Hâlâ intikam peşinde olduğuma ve onu kırmak istediğime inandığından hiç şüphem yok. Ama artık biliyorum ki, tanıklığı beni hapse attırmada büyük bir rol oynamış olsa da, aslında bu onun hatası değildi. O bir kalıba sokuldu, yönlendirildi, belli bir şekilde düşünmeye ikna edildi... bir sonuca ulaşmak için kullanıldı.

Şimdi ihtiyacım olan şey onun işbirliği. Bunun neden önemli olduğunu, neden benimle geri dönmenin cevapları almanın en iyi yolu olduğunu görmeli. Ama çok zorlarsam, ne kadar mantıklı olursa olsun, topuklarını kazıyacak ve 'siktir git' diyecektir.

Sabır. Bunun gerektirdiği şey bu. En başta olmam gereken şey buydu. Ancak, serbest bırakıldıktan sonra acele etmek yerine, hapishane dışındaki dünyanın nasıl işlediğini düşünmeden ileri atıldım.

Sabırlı olabilirim. On dört yıldır sabırlıyım. Kendimi tuttum, doğru anı bekledim. Ama o hapishane duvarlarının dışına adımımı attığım anda tek düşüncem intikamdı. Bunun beni tüketmesine izin verdim ve bu yüzden her şeyi berbat ettim.

İşbirliği ve sabır. Artık ilerlemenin tek yolu bu. Diğer tüm seçenekleri tükettim.

Peter'ın sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor.

"Annenin biriyle konuştuğunu bana hiç söylemedin." Ona bir bakış attım. "Daha dün öğrendim."

"Ve bunun avukatınızın bilmesi gereken bir şey olduğunu düşünmediniz mi?"

"Hayır mı? Beni serbest bırakmak için bunu argümanınızın bir parçası olarak kullanmanız gerekmiyor."

"Belki de bir yer bulup bana söylemediğin başka neler biliyor olabileceğin hakkında konuşmalıyız."

"Beni tekrar temsil etmen gerekebilir diye mi endişeleniyorsun?"

"Kendini öldürtebileceğinden endişelendim." Peter, her zamanki avukat.

Metodik, odaklanmış, bir sonraki potansiyel sorun için hazırlanıyor.

Davamın görülmesi için mücadele ettiği son birkaç yıldır hayatımdaki tek istikrarlı ve sabit kişi oydu. Her şeyimi ona borçluyum.

"Sessiz bir yer bul ve sana keşfettiğim her şeyi anlatayım."

Gösterge panelindeki ekrana uzanıyor ve etrafa dokunuyor. "Buradan birkaç blok ötede tutabileceğim özel bir ofis var. Sessiz, yol dışında."

Başımı sallıyorum ve birkaç dakika içinde daha önce kullandığı bir ortak çalışma alanına doğru gidiyoruz. Sağduyulu, özel, rahatsız edilmeden veya kulak misafiri olmadan konuşabileceğimiz türden bir yer.

İçeri girip yerleştikten sonra Peter ana resepsiyona gidip içecekleri getiriyor ve karşıma oturuyor.

"Peki, bana ne bulduğunu söyle."

Hiç vakit kaybetmeden Knight'ın bana gönderdiği dosyalarda bulduğum her şeyi ayrıntılarıyla anlattım. Biraz zaman alıyor ve unuttuğum şeyler olduğundan eminim, ama sonunda konuşmayı bıraktığımda Peter koltuğunda geriye yaslanıyor.

"Öncelikle, tüm bu bilgileri nereden aldığınızı sormayacağım. hiçbir şeyde olmayan şeyleri gündeme getirdiniz. Kısmi parmak izi beni ilgilendiriyor. Bu hiçbir adli tıp raporunda yoktu. Ashley'nin reşit olmayan biri olarak yanında bir yetişkin olmadan sorgulanması mahkemede kullanılamazdı, bu yüzden seni serbest bırakmak için bu argümanı davamda kullanamazdım. Ama bunu hatırlamaması ilginç. Doğru şeyi yaptığına ikna olmuştu. Ama insanlar doğru olmayan pek çok şeyi inandırılabilir."

I homurdanmak içinde Cevap. Ashley değildi. yalan-at En azından, kasıtlı olarak değil. Bu çok açık. Ama benim aklımdaki soru, bu iki görüşme arasında ne olduğu, onu yaptıklarını söylemeye iten şeyin ne olduğu? Ona kim ulaştı, nasıl ulaştı ve neden hatırlamıyor? "Eğer bir şeyler hatırlamayı başarırsa, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yine de on dört yılını hapiste geçirdin. En iyi ihtimalle sana cevaplar verecektir. En kötü ihtimalle, seni daha fazla soruyla baş başa bırakır." Peter devam ediyor. "Ama hiçbir şey hatırlamama ihtimaline de hazırlıklı olmalısın."

"Hatırlayacaktır." "Ama-

"

"Yapmayacağını düşünmeyi göze alamam. Hatırlamasına *ihtiyacım* var."

Bir saniye bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Pekâlâ. O zaman annenin tanıştığı şu gizemli adama odaklanalım. Bana bundan biraz daha bahset."

"Anlatacak pek bir şey yok. Sorular sormak için geldi. Onu gazeteci sanmış."

Peter kaşlarını çattı. "Gazeteci mi?"

"O da öyle söyledi. Beni, Jason'ı ve Louisa'yı sordu. Louisa'nın başka biriyle görüştüğünü ima etti." "Ve onun adını öğrenemedi mi?"

"Hayır. Onu bir daha hiç görmedi."

"İlginç. Eğer bu adam kamuya açıklanmayan detayları biliyorsa, bir şekilde bu işin içinde olmalı. Eğer soruşturmanın bir parçası değilse ve gazeteci de değilse, o zaman kimdi bu adam?"

"Parmak izinin ona olup olmadığını merak ettim. Eğer onu bulabilirsem ya da kim olduğunu öğrenebilirsem..."

"Ya yapamazsan?"

Buna verecek bir cevabım yok.

"Bazı bağlantılarıma ulaşip dosyaya erişip erişemeyeceklerini ve baskı üzerinde bir arama yapıp yapamayacaklarını sorabilirim. Ama bu uzak bir ihtimal, Zain."

"Biliyorum. Ama tek gerçek ipucu bu."

Peter başını sallar ve yüz ifadesi odaklanır. "Pekâlâ. Araştırmaya başlayacağım, bakalım bir şey bulabilecek miyim. Ashley yardım etmekle ilgilenmediğine karar verirse, elimizdeki tek şey bu olabilir."

Ağır bir iç geçirdim.

Ashley. Kayıp anılarının bu işin anahtarı olduğuna eminim. Whitstone'a geri dönmeye istekli olmasını *istiyorum*.

BÖLÜM OTUZ İKİ

ASHLEY

DUYURUMDAN SONRA GERİDE KALAN SESSİZLİK HAVADA ASILI DURUYOR. BEN Mutfağın ortasında durmuş, kendimi tutmaya çalışıyordum. Zain cevap istiyor. Karar vermek için belki on saatim var, ama başım dönüyor ve ne yapmam gerektiğini nasıl bilmiyorum.

Scott'ın kapının yanında durduğunu ve çözmeye kararlı olduğu bir bulmacaymışım gibi beni izlediğini fark ediyorum. Karla hâlâ yanımda duruyor, Jessa-Mae ise ocağın yanında.

"Yapacak mısın? Onunla gidecek misin?" Scott sessizliği bozar, kelimeler sert bir taleptir.

"Henüz bilmiyorum." Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Henüz karar vermedim."

Scott'ın gözleri kısılr ve çenesi gerilir. "Neden bunu düşünmen gerekiyor ki? Ortaya çıkıyor, Whitstone'a geri dönmen gerektiğini söylüyor ve sen de ona siktir olup söylemiyorsun. Ona bunu düşüneceğini söylüyorsun. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

Sesinin ısrırganlığı mı yoksa küfretmesi mi beni daha çok şaşırtıyor bilmiyorum. Daha önce hiç bu kadar agresif konuştuğunu duymamıştım. Bundan hoşlanmadım.

"O kadar basit değil."

"O kadar basit değil mi?" Sesi yükseliyor ve odadaki gerilim artıyor. Karla bana yaklaşıyor. "O adam senin hayatını mahvetti ve sen ona geri dönmeyi düşünüyorsun."

"Onunla *birlikte* olmak için geri dönmeyeceğim," diye bağıriyorum, hayal kırıklığım kabarıyor. "Cevaplara ihtiyacım var. Anlamıyorsunuz. Yıllarca kardeşime ne olduğu hakkındaki gerçeği bildiğimi sandım. Ama !"

"Ne yaptığını bile göremiyorsun, değil mi? Seni manipüle ediyor."

Karla rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, aramıza bakıyor ama bir şey söylemiyor.

"Onun ne yaptığını senden daha iyi biliyorum. Ama o gece olanlarla ilgili gerçeği bilmem gerekiyor."

"Bu cevapları bulmak için *ona* ihtiyacın yok. Onları sana öylece teslim edeceğini mi sanıyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum, parmaklarımı şakağıma bastırıyorum. "Bilmiyorum. Ama denemek zorundayım."

Scott kapı çerçevesine yaslandığı yerden uzaklaşır ve yaklaşır.

"O piç için hiçbir şey yapmak *zorunda değilsin*. Sen *seçiyorsun* ve bu seni mahvedecek."

"Bu Zain'i seçmekle ilgili değil. Gerçeği bulmakla ilgili."

Gülüyor, sesi keskin ve acı. "Kendine bunu mu söylüyorsun? Çünkü kesinlikle onu seçiyorsun gibi görünüyor... kardeşini öldüren adamı... bana tercih ediyorsun. *Bizim üzerimize*."

"*Biz* diye bir şey yok. Bunu sana söylemiştim. Artık yok."

Yüz hatları daha da sertleşiyor. "İlişkimizi bitirmek için bana gerçek bir sebep bile vermedin. Sanki hiçbir önemim yokmuş gibi bana bir mesaj bıraktın. Seni bize bir şans daha vermeye ikna etmem için bana bir şans bile vermedin."

"Beni ikna *edemezsin*, bunu neden anlamıyorsun? Seni incitmek istemiyorum, Scott. Ama sana zaten söyledim... Mutlu değildim. Sana aşık değilim... Bana aşık olduğunu söylediğin gibi değil."

İrkildi. "Ne olmuş yani? Acıdığın için mi benimle kaldın? Suçluluk duygusuyla mı?" "Hayır! Öyle değildi. Seni önemsiyordum, tabii ki . Ama ben

kendime karşı dürüst değildim. Ya da sana karşı."

"Whitstone'a geri döndükten ve Zain'le tanıştıktan sonra bu sonuca varman çok komik."

"Senin hakkında hissettiklerimin Zain'le hiçbir ilgisi yok." Ama garip bir şekilde vardı. Beni Scott'la kaldığım gerçeğiyle yüzleşmeye zorladı çünkü o güvenliydi, hiçbir talepte bulunmuyordu ve ilişki basitti... Ya da ben öyle olduğunu sanıyordum.

"Birlikte bir hayat kuracağımızı sanıyordum." "Özür dilerim."

Sesini yine öfke dolduruyor. "Seni mahvedecek Ash."

"Her şeyin arkasındaki sebep o değil. Ama ne olduğunu bilmem gerek Scott. Bilmek zorundayım."

Scott bana bakıyor, göğsü gerçekten söylemek istediği şeyi tutma çabasıyla yükselip alçalıyor. Sonunda bir adım geri çekildi.

"Tamam." Sesi soğuk. "Ama hayatını paramparça ettiğinde bana sürünerek gelme."

Dönüp kapıya doğru yürüyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Bir hata yapıyorsun Ashley. Ve buna pişman olacaksın."

Tek kelime daha etmeden, kapı arkasından sertçe çarparak çıkar. Karla ve Jessa-Mae oldukları yerde donup kalırlar.

"İyi misin?" Sessizliği bozan Karla oldu.

Başımı sallıyorum ama boğazım düğümleniyor. "Evet." Gerçek şu ki iyi olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen kelimeyi çıkarmayı başarıyorum.

Zorlamıyorlar, bunun için minnettarım.

"Vardiyam saat 10'da başlıyor. Tabii seninle evde kalmamızı istemiyorsan?" Jessa öyle diyor.

"Hasta olduğumu söylememi ister misin?" Karla teklif ediyor ve ben başımı sallıyorum. "Emin misin?"

"İşe git. Ben iyi olacağım."

Gerçek şu ki, bir sonraki adımımı düşünebilmek için sessizliğe ihtiyacım var.

Karla ve Jessa-Mae gittikten sonra bir fincan çay yapıp oturma odasına geçiyorum. Kanepeye çöküp dizlerimi göğsüme çekiyorum ve kollarımı bacaklarıma doluyorum. Scott'ın sözleri hala kafamın içinde zıplıyor, yüksek sesle ve keskin bir şekilde, beni zaten boğan sorular ve korkularla karışıyor.

Bir hata yapıyorsun.

Pişman .

Belki de haklıdır. Belki de Whitstone'a geri dönmek bir hatadır. Ama ihtiyacım olan tüm cevapları almamın tek yolu bu. Artık karanlıkta yaşayamam. Sürekli kâbuslar görerek, kafamın içinde kilitli kalmış cevapsız sorularla ilerleyemem.

Düşüncelerimden arınmak için gözlerimi kapatıyorum ama tek görebildiğim Zain'in yüzü. Daha önce bana nasıl baktığı. Gözlerindeki yoğunluğun nasıl hızlandığı.

Nefret ediyorum.

Ona çekilmekten nefret .

Onunla yattığım için nefret ediyorum.

Bana hissettirdiklerini düşünmeden edememekten nefret ediyorum.

Bana sahipmiş gibi dokunması ve benim ona izin vermem hakkında.

Bu düşünceleri bir kenara itip ne yapacağımı düşünüyorum.

Whitstone'a geri döneceksem, bu benim şartlarımla olmalı.

Gülüyorum. *Eğer*. Hiç geri dönmeyeceğim bir an oldu mu?

Ama artık öyleyim, Zain'in benim üzerimde kontrolü olduğuna inanmasına izin vermeyeceğim. Bunu en başından açıkça belirteceğim. Cevaplar için oradayım. Hepsi bu kadar.

Sınırlar koymam gerekecek. Bana daha önce davrandığı gibi davranmasına müsamaha göstermeyeceğimi ona açıkça gösteren kurallar.

Ancak, garip bir ses Zain'in eline geçen her fırsatta bu sınırları zorlayacağını fısıldıyor.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ZAIN

SAAT TAM SEKİZDE EVİNİN . ASHLEY TEK KELİME ETMEDİ.

Kapıyı açtı. Kenara çekildi ve beni içeri aldı. Yanından geçip ve kapı arkamdan usulca tıklanıyor. Etrafında arkadaşlarının ve eski erkek arkadaşının olmasını bekliyordum ama yalnızdı.

Ben konuşmuyorum. O da konuşmuyor. Aramızdaki hava yüklü, neredeyse elektrikli. İkimiz de bekliyoruz, *izliyoruz*, sanki tehlikeli bir şeyin etrafında dönüyormuşuz ve ikimiz de ilk hamleyi yapmak istemiyormuşuz gibi. Ama benim sabrım bir hapishane hücresinde gelişti. Onu bekleyebilirim.

Sonunda sessizliği bozdu. "Whitstone'a geri döneceğim." Sesi sakın, ama içinde bir gerginlik var.

Tepki vermiyorum. İşinin bitmediğinden oldukça eminim. "Ama ben annemde kalıyorum."

"Hayır."

Gözleri kısıldı. "Ne demek *hayır*?"

"Benimle kalıyorsun." Ses tonumu sabit tutuyorum, gözlerim onunkileri tutuyor.

"Cehennem gibi."

"Biz evliyiz Ashley. Benimle kalmaman soru işaretlerine yol açacaktır." Sesimi sakın tutuyorum.

Umurunda değil. "Umurumda *değil!* Bu gerçek bir evlilik değil."

"Evet. İmzaladığın evlilik cüzdanı da aksini söylüyor." Götlük yapıyorum. Bunun farkındayım. Ama benden başka bir yerde kalması bir seçenek değil.

"Orada kalmayacağım. Birinin beni bıçakla tehdit ettiği yere geri dönmeyeceğim."

"Burası en güvenli yer."

"*Güvende mi?* Saldırıya uğradım, Zain. *Saldırıya uğradım!* Orada kendimi güvende hissetmeyeceğim."

"Bu nasıl hissettiğinizle ilgili değil. Gerçeğe ulaşmanın en iyi yoludur."

Parmakları avuçlarının içinde kıvrılıyor. "O evde kalmayacağım." Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından söylüyor.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Hiçbir şey gibi davranmıyorum Ashley. Ama yapılacak en mantıklı şeyin bu olduğunu biliyorsun. Birbirimizden ayrılmamalıyız. Eğer birileri bizi izliyorsa, bizi birlikte görmek şehrin farklı yerlerinde yaşamamızdan daha etkili olacaktır."

Bana dik dik bakıyor ve sessizlik , kalın, ağır. Boğazındaki nabız hızlanıyor ve kirpikleri aşağı inerek bakışlarını örtüyor.

"Orada kalmayacağım. Her kararımı kontrol edemezsin. Artık beni saçma sapan yalanlarıyla tehdit edemezsin."

"Seni kontrol etmeye ya da tehdit etmeye çalışmıyorum." Sesim yumuşak. "Bundan hoşlanmak zorunda değilsin ama mantıklı olan tek kararın bu olduğunu biliyorsun."

Başını sallıyor, hayal kırıklığı açıkça belli oluyor. "İyi!" Kelime kesik ve keskin. "Ama şartlarım var."

"Anlat bana." Bu raundu kazandım. Şimdi onun taleplerinden herhangi birini kabul edip edemeyeceğimi görme zamanı. Bu kararlar yaşamasını kolaylaştırmak için.

"Artık yalan yok. Bulduğunuz her şey hakkında tam şeffaflık."

"Yaptığım her şeyi bileceksin."

"Ben senin tutsağın değilim. Evden çıkıp ıkamayacağıma sen karar veremezsin."

"Tamam, ama nereye gittiğini bilmem gerek. Kendi güvenliğin için."

"Kendime ait bir alanım var. Kendi odam. *Senin* anahtarın yok. Ben izin vermedikçe dışarıda kalacaksın."

"Anlaştık."

Bana bakıyor ve neredeyse tartışmamı beklediğinden eminim.

"Bu kadar mı?"

"Şimdilik."

"O zaman şartlarını kabul ediyorum." Başımı salladım. "Eşyalarını topla, şimdi gidiyoruz."

"Ne? Hayır! Bu gece gitmiyorum."

"Gidiyoruz."

"Neden? Sabah gitsek olmaz mı?" "Çünkü şimdi gitmemiz gerekiyor."

Bana deliymişim gibi bakıyor. Belki de öyleyimdir. Ama anlamıyor. Nasıl anlayabilir ki? Aklınızı başınızda tutan tek şey bir düzen olduğunda bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Her saniyenin bir plana uyması gerektiğinde. Bazı isteklerini kabul ettim ve şimdi tekrar yola koyulmalıyım.

"Bu çok saçma. Geç oldu. Yarın gidebiliriz."

"Hayır. Yapamayız." Ona bir adım daha yaklaştım. "Bu gece gidiyoruz. Planımız bu."

"Plan mı? *Plan* mı? *Ne* planı?"

Cevap vermeyince ellerini havaya kaldırdı ve iç geçirdi. "Tamam. İyi! Ama bundan memnun olmadığının kayıtlara geçmesini istiyorum."

"Öyle olmanı beklemiyordum." Gece boyunca bir otel odasında kalma fikriyle yüzleşemeyeceğimi, yerleşebilmek için tanıdık bir yerde olmam gerektiğini açıklayabilirim... en azından yerleşebildiğim kadarıyla. Ama muhtemelen beni hapse attırdığı için onu suçlu hissettirmeye çalıştığımı düşünecektir. Ve aramızdaki şeyler, alevlere daha fazla çakmak gazı eklemekten de yeterince dengesiz.

Bana bir saniye daha ters ters bakıyor, sonra topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor.

Bekliyorum, sessizlik etrafıma yerleşiyor. Gerilim hâlâ orada, kaynıyor ama artık görmezden gelmek daha kolay. Sonsuzluk gibi gelen ama muhtemelen sadece on dakika kadar süren bir sürenin ardından geri geliyor,

bir bavul taşıyor. Yanımdan geçip kapıya doğru yürürken gözlerimle karşılaşmıyor.

"Arkadaşlarına haber ver. Peşimizden gelmelerini ya da seni kaçırdığım için beni polise ihbar etmelerini istemeyiz."

Durdu ve döndü. Bana bakmadan yanımdan geçip mutfağa gitti. Bir dakika sonra geri döndü. Bavulunu bıraktığı yere geri dönüp parmaklarını sapına doluyor ve onu evden dışarı sürüklerken omurgası kaskatı kesiliyor.

İyi. Eğer böyle olmasını istiyorsa. Sohbet etmek zorunda olmamak benim için sorun değil.

Gecenin karanlığında onu takip ediyorum ve duraklıyor, böylece ben de onun önüne geçip onu arabaya kadar götürebiliyorum. Peter içeride oturmuş bizi bekliyordu. Ashley için arka yolcu kapısını açıyorum ve o da tırmanıp koltuğa oturuyor. Kapıyı çarpıyorum ve bavulunu bagaja koyabilmek için arkaya gidiyorum. Ön yolcu koltuğuna oturduğumda Peter dönüp bana baktı.

"İyi mi?"

"İyi." Akşamın kelimesi bu gibi görünüyor.

Arabayı çalıştırıyor, motor çalışıyor. Aynadan Ashley'e bakıyorum. Kollarını kavuşturmuş, pencereden dışarı bakıyor. Duruşu öfke ve meydan okumayı haykırıyor ama tek kelime etmiyor.

Karanlık sokaklarda ilerlerken araba sessiz. Şehir arkamızda gözden kaybolana kadar Ashley konuşmadı.

"Avukat olduğumu sanıyordum, şoför değil." Sözleri çok sert, Peter'a yönelik.

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Ek iş yapıyorum." Tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. Başımı hafifçe sallıyorum.

Yavaş ve ölçülü bir nefes alıyor, omuzları hafifçe gevşiyor. Çenesinde hâlâ bir gerginlik var, dudaklarını birbirine bastırmış, sanki söylemek istediği her şeyi geri çekiyormuş gibi.

Peter parmaklarını vuruyor, bakışları yol ile ayna arasında gidip geliyor. O da onu izliyor. Aptal değil. Ashley'nin onu zorladığım durumdan memnun olmadığını ve bir şeylerin kırılma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyor.

Ama olmayacak. En azından bu gece.

Whitstone'a doğru çıkışı gösteren tabelayı geçiyoruz ve Ashley'nin ön camdaki yansımadan hafifçe pozisyon değiştirdiğini yakalıyorum.

Yolu tanıyor. Muhtemelen kasabaya varmamıza otuz dakikadan az kaldığının farkındadır.

Artık geri dönüş yok. Fikrini değiştirmek yok. Kaçmak yok.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

ARABA ELEKTRİKLI KAPILARDAN SÜZÜLEREK GEÇİYOR, MOTORU GÜMBÜR GÜMBÜR
Eve doğru giden dairesel yolu takip ederken tek ses bu. Farlar karanlık dış cepheyi tarıyor, taş duvarların üzerine gölgeler düşürüyor, hatırladığımdan daha soğuk, daha heybetli görünmesini sağlıyor.

Buraya son geldiğimden beri sadece birkaç gün mü geçti?

Zain benim için kapıyı açtığında iniyorum ve valizimi alabilmem için bagajı açmasını bekliyorum. O Peter'la konuşmak için şoför tarafına doğru yürürken, ben de yüzümü eve dönüyorum.

Yolun yarısında neredeyse onlara geri dönmelerini ve beni New York'a geri götürmelerini söyleyecektim. Orada her şey çok mantıklı görünüyordu. Geri dönmek, cevapları bulmak, kapanışı yapmak. Ama şimdi buradayım... Göğsüme baskı yapan bir ağırlık var, Pandora'nın kutusunun kapağını açmak ve tüm kötü şeyleri dışarı çıkarmak üzere olduğuma dair en ufak bir korku belirtisi var.

Ama ben kararımı verdim. Artık geri dönüş yok. Hayatıma devam etmek istiyorsam olmaz.

Peter'la konuşurken Zain'in sesi arkamdan derin, sessiz bir mırıltı gibi geliyor. Ne dediğini duyamayacağım kadar alçak, ama orada olduğunun farkında olmama yetecek kadar. Yaklaşık bir dakika sonra, sanki arabanın tepesine çarpıyormuş gibi hafif bir gümbürtü . Ardından bir çıtırtı geldi.

Lastikler çakıl taşına basıyor, farlar parlıyor ve sonra araba bizi yalnız bırakarak gözden kayboluyor.

Ben... yalnız... Zain ile.

Gece durgun, sessiz, sanki hava bile nefesini tutmuş ne olacağını bekliyor.

Zain yanımdan geçip ön kapıya doğru ilerliyor. Olduğum yerde kalıyorum, kapının kilidini açıp içeride kaybolmasını izliyorum. Birkaç saniye sonra ışıklar yanıyor. Derin bir nefes alarak onu takip ediyorum. Bavulumun tekerlekleri çakılların üzerinde takırdıyor. Her adım bir geri sayım gibi geliyor. Sanki celladın yolunda yürüyormuşum gibi.

Giriş holü hatırladığım kadar güzel ve soğuk. Gözlerim karşı taraftaki kapıya kayıyor ama ona fırlattığım vazonun kalıntıları çoktan gitmiş.

Zain bir tarafta, alarm panelinin önünde duruyor. İşini bitirdikten sonra paneli kapatıyor ve bana dönüyor.

"Beni takip edin." Sesi net, düzgün ve duygusuz.

Onu takip edip etmediğimi kontrol etme zahmetine girmeden merdivenlerden yukarı doğru yürüyor. Arkasından yürürken kalbim güm güm atıyor. O kadar yüksek ki duymamasına şaşıyorum. Sahip olduğum her içgüdü bana arkamı dönüp gitmem, buradan olabildiğince uzaklaşmam için bağılıyor.

Ama

yapamam.

Yapamam

.

Çünkü korkunun altında başka bir şey var, beni ileriye götüren bir şey.

Bir kapının önünde duruyoruz ve Zain kapıyı iterek açıyor ve bir yatak odası ortaya çıkıyor. Alan geniş, temiz ve *kişiliksiz*. Doğrudan bir dergiden alınmış gibi görünüyor. Mobilyalar pahalı ama oda konfor için değil, teşhir için tasarlanmış gibi. Önemli olduğundan değil. Sadece uyuyabileceğim bir yer, bir alan. Burada o kadar uzun kalacağımı sanmıyorum. Bir hafta mı? İki hafta mı? Eminim o zamana kadar aradığımız cevapları bulmuş oluruz ve yollarımızı tekrar ayırabiliriz.

"Şurada bir banyo var." Bir kapıya doğru işaret ediyor. Ses tonu rahat, ama alttan alta bir şeyler var. Tam olarak anlamlandıramadığım bir şeylerin ipucu. Ona bakmama ve duyduklarım ile ilgili bir ipucu bulmak için yüzünü incelememe neden oluyor. Ama yüz hatları sakın ve boş.

Odanın ortasına geçip etrafa bakıyorum. Her Şey çok mkemmek, çok bakımlı. Bu odayı hiç kullanan oldu mu? Steril hissettiriyor. Soğuk.

"Kapıyı içeriden kilitleyebilirsin." Kapı aralığında durmuş, mkemmelleŐtirdiğİ o okunmaz ifadesiyle beni izliyor. Orada yle kontrollü, öyle kontrollü durması biraz rahatsız edici. Kafasının içinde neler olup bittiğİni merak ediyorum. O da benim kadar gergin mi?

"YerleŐmeniz için sizi yalnız bırakayım. Acıktıysanız mutfakta yemek var. İçecekler de. Bir Şeye ihtiyacınız olursa ben aşağıda olacağım."

Ve aynen böyle, gitti. Kapı arkasından usulca kapandı ve ben yine yalnız kaldım.

Bu odada, bu evde yalnız.

Odanın ortasında durduğum yerden kımıldamıyorum, kapıya bakıyorum, kalbimin yavaşlamasını istiyorum. Ama yavaşlamıyor ve bir an için nefes almakta zorlanıyorum.

Odaklan. Sen iyisin. Bu senin kararındı.

Kendimi hareket etmeye zorluyorum, bavulumu yatağın ayak ucuna sürüklüyorum ve sonra . EŞyalarımı yerleŐtirmeli, yiyecek bir Şeyler bulmalıyım ama hareket etmek istemiyorum. Odadan çıkmak istemiyorum. Zain'i tekrar görmek istemiyorum.

Kendimi yatağā geri atarak tavana bakıyorum. Oda çok büyük, çok boş geliyor. Kalp atışlarımı sakinleŐtirmek, düşüncelerimi yavaşlatmak için mücadele ediyorum ama sonunda son birkaç saatin yorgunluğ beni yakalıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Uyku abuk gelir, ama rüyalar da yle.

Gölgeler duvarlarda geziniyor, havaya ciğەرlerimi acıtan bir soğukluk katıyor. Korku buz gibi parmaklarıyla etrafımı sarıyor. Bir Şey benim için geliyor, aldığım her nefeste daha da yaklaşıyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama bacaklarım ağırlaŐıyor, gölgeler bana ulaŐırken bedenim olduğ yerde donup kalıyor.

Sonra onu gördüm.

Zain.

Koridorun sonunda duruyor, yüzü gölgelerin yarı gizli, beni izliyor. Ona seslenmeye çalışıyorum ama kelimeler

Boğazım. Kalbim çarpıyor, paniğim artıyor ve gölgeler gülüyor.

Gözümü kırdım ve artık koridorda değildim. Kardeşimi bulduğum odaya geri döndüm. Cesedi orada yatıyor, kanlar içinde, gözleri açık ve bakıyor... *suçlayıcı*. Ona ulaşmaya çalışıyorum ama kollarım gölgeler tarafından yanıma sıkıştırılıyor.

Kapana kısıldım. Çaresizim. Karanlık bir figürün onu defalarca bıçaklamasını izlemek zorunda kaldım.

Ama sonra bıçağı ben tutuyorum. Başımın üstüne kaldıran bendim. Göğsüne saplayan bendim. Her vuruşta kanı yüzüme sıçırıyordu.

Durmaya çalışıyorum. Bırakmaya çalışıyorum. Ama parmaklarım emirlerime itaat etmiyor. Kan ellerimi, kollarımı kaplıyor, sıcak ve kaygan, parmaklarımdan aşağı damlayarak ayaklarımın dibinde birikiyor.

Sonra her şey kopuyor. Gölgele dalgalanıyor, beni boğuyor, beni altına çekiyor ve sonunda, *sonunda* çığlık atabiliyorum.

Vücudum terden sıırılsıklam, parmaklarım çarşafı kazıyarak ayağı kalkıyorum. Uyandığımı, artık kâbusun içinde sıkışıp kalmadığımı fark bir saniye sürüyor. Ama dehşet pençesini bırakmak istemiyor. Kalbim hâlâ atıyor, nefesim sık soluklarla geliyor.

Parmaklarımı açıyorum ve başucumdaki ışığı yakmak için uzanıyorum. ... ve işte o zaman onu gördüm.

Zain yatağın yanında duruyor, gözleri üzerimde. "Kötü bir rüya mı gördün?"

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ZAIN

ASHLEY'E ODASINI GÖSTERDİKTEN SONRA AŞAĞIYA INIP

mutfak. Yapmamız gereken şeyi beni bir daha görmeden yapmanın bir yolunu bulabilseydi, bunu yapacağının fazlasıyla farkındayım. Gerçekte, muhtemelen bir yolu vardı. Annesiyle kalabilir ve bloke olmuş anılarına ulaşması için biriyle görüşebilirdi. Orada bana gerçekten ihtiyacı yok. Sadece keşfettiği bilgileri paylaşmaya ihtiyacı var, ama *neden* her şey için birlikte olmamız gerektiğinde ısrar ettiğim üzerinde çok fazla durmuyorum.

Buzdolabını açıp bir şişe su çıkarıyorum ve kapağını kapatıyorum ama içmiyorum. Bunun yerine şişeyi tezgâhın üzerine koyup karanlık mutfağa bakıyorum. Arka kapıdaki cam daha sağlam, daha güçlendirilmiş bir camla değiştirilmiş. Yine de hala kilitli olduğundan emin olmalıyım. Kimsenin içeri girmeye çalışmasını istemiyorum.

Arka kapının kilidini kontrol etmek içimde bir şeyleri tetikliyor ve sonraki bir saatimi hapishaneye geri dönmüş gibi etrafta dolaşarak, bana ait olan ama öyle hissettirmeyen bir alanda devriye gezerek geçiriyorum. Etrafta dolaşırken bir kulağım evde oluyor, döşeme tahtalarının gıcırtısını, duvarlardaki ince değişimleri dinliyorum. Çıkardığı sesleri öğreniyor ve ezberliyorum. Bu bir içgüdü, hapishaneden kalma bir hayatta kalma mekanizması.

Farklı sesleri dinleyin, öğrenin ve anlayın. Bu şekilde her zaman hazırlıklı olursunuz.

Mekânın her köşesi çok açık, çok korunmasız hissettiriyor. Ben daha dar alanlara, kontrollü bir ortama alışığım. Burada her şey çözülmeyi bekliyormuş gibi geliyor.

Sekize onluk bir hücrede daha rahatken kendimi nasıl özgür hissedeceğim?

Bir saat daha geçiyor. Bir yerlerde bir saatin tik takları var ve adımlarım beni onu aramak için oturma odasına götürüyor. Duvar, şöminenin üstünde.

Kanepenin kenarına oturuyorum, gerginlik içimde uğulduyor. Rahatlayamıyorum, kendimi kapatamıyorum. Zihnimin arkasında bir kaşıntı var. Bir şeyler yolunda gitmiyor.

Koltukta kayıyorum, kaslarım sebepsiz yere geriliyor, içgüdülerim bir kibrit çakılmış gibi alevleniyor.

Ve sonra olur..

Keskin, delici ve ham dehşet dolu bir çılgılık evi keser.

Ses bana çarpıyor, her siniri canlandırıyor. Daha hareket etmeye başlamadan ayağa kalkıyorum. Merdivenleri işer çıkıyorum, bedenim zihnimden daha hızlı tepki veriyor. Saniyeler içinde kapısına ulaştım ve kapıyı çalmadan iterek açtım.

Yatakta doğrulup oturuyor, göğsü nefes nefese kalmış gibi kabarıyor. Geniş ve vahşi gözleri odaklanmamış. Alnında ter boncukları var, saçları yanaklarına ve boğazına yapışmış.

Kapının hemen girişinde duruyorum, gözlerim dehşetinin kaynağını aramak için etrafta geziniyor. Oda boştu.

"Ashley?" Sesimi alçaltıyorum.

Cevap vermiyor ama yüzündeki korku çok açık ve gözleri sanki önünde oynanan bir oyunu izliyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyor.

Yavaş ve kasıtlı bir adım atıyorum ve yatağın yanında duruyorum. Nefes alış veriş çok hızlı, sığ. Artık rüya gördüğünü anlıyorum. Bir kabus görüyor. Uyandığında hâlâ dehşetin pençesinde olmanın, onu üzerinden nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Işığı yakmak için uzandığında konuşuyorum.

"Kötü rüya mı?"

Varlığını fark edince nefesi kesiliyor, vücudu kaskatı kesiliyor. Bir an için yüzünde şaşkınlık ve panik ifadesi belirdi.

Benim gerçek olup olmadığımı mı yoksa cehennemin bir parçası olup olmadığımı mı anlamaya çalışıyor?

Cevap vermiyor, bakışları benden kapıya doğru gidip geliyor ve sonra tekrar geri dönüyor. Kaşlarını çatıyor, dudaklarını yalıyor, sonra bana odaklanıyor.

Nefes alış veriş biraz yavaşlıyor, parmakları çarşafı kavrayışını gevşetiyor.

Sonunda konuştuğunda sesi çığ ve keskin. "Neden buradasın?"

Gözleri üzerimde ve korkunun altında kısa süreli bir titreşim var... *bir şey*.... Rahatlamaya çok benzeyen bir şey. Hâlâ ne kadar sarsıldığını saklayamayacak kadar sarsılmış durumda. Hâlâ kırılganlığını gizleyemeyecek kadar gergin.

"Çığlık attığını duydum." Sesimi yumuşak tutuyorum. "İyi olup olmadığını kontrol etmeye geldim."

İlk başta tepki vermedi. Sanki bu bilgiyle ne yapacağını anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. Sığ nefesler alıyor, saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için kaldırdığı eli titriyor.

"Ben iyiyim." Sesindeki titreme aksini söylüyor.

Ben zorlamam. Tartışmam. Buradaydım. Kendimi bir kabustan çekip çıkarmaya çalışıyordum. Zihnimi, düşündüğüm yerde olmadığını ikna etmeye çalıştım. Ne yazık ki, benim durumumda, hapisanede uyanmak kabuslardan daha iyi değildi. En azından rüyasında olduğu yerde değil de bir evde uyanıyor.

Olduğum yerde kalıyorum, onu izliyorum, kâbusun onun üzerindeki etkisini bırakmasını bekliyorum. Ve kendimi onun hayatına zorla soktuğumdan beri ilk kez, onun gerçekten ne kadar kırılgan olduğunu merak ediyorum. Bana gösterdiği meydan okuma ve öfkenin ne kadarı, arkasındaki korkmuş kadını gizlemek için kullandığı bir maske.

Aramızdaki sessizlik ağır geliyor. Ama ben bozmuyorum. Yanlış bir kelime, yanlış bir hareket, geri çekilecek, kapanacak, bu yüzden sessiz kalıyorum ve kendi hızında kendine dönmesine izin veriyorum.

Nefes alış verişı durulduğunda dizlerini yukarı çekiyor ve kollarını dizlerine doluyor. Başını çeviriyor, gözleri benimkileri arıyor, bakışları keskin, sanki bir şey söylememi, bir şey *yapmamı* bekliyor. Ama yapmadım. Öylece duruyorum, aramızdaki gerilim dayanılmaz seviyelere ulaşana kadar canlı bir tel gibi uğulduyor. Tek kelime etmeden dönüp kapıya yöneliyorum. Kapıya ulaşmadan önce sesi sessizliği bozuyor.

"Bekle." Sesi gergin, kontrollü.

Duruyorum, elim kapı kolunda ama arkamı dönmüyorum. "Ne?"

Hemen cevap vermiyor. Yatakta kayıyor, çarşaflar hışırdıyor.

"Yapma... Yalnız kalmak istemiyorum." Sesi küçük ama içindeki kırılgnlık mideme bir yumruk gibi iniyor.

Yavaşça dönüyorum. Yüzüne kazınmış çığ korku başka bir şeyle, daha kırılgn bir şeyle karışmış. Uzaklara bakıyor, kirpikleri gözlerini saklamak için düşüyor, rüyasının onu ne kadar sarstığını saklıyor.

Bir an orada öylece durup onu izledim. Onu böyle görünce - kırılgn, korkmuş- içimde bir şeyler değişiyor. Odanın içine doğru bir adım daha atıyorum, sonra bir adım daha, ta ki tekrar yatağın yanında durana kadar. Gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor, sorularla dolu, belirsizlik dolu.

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?" diye

fısıldıyor. "Neye dayanabilirim?"

"Gördüklerinle yaşamak. Tekrar tekrar görmeden nasıl uyuyabiliyorsun?"

İrkilmeme engel olamıyorum. Neden bahsettiğini biliyorum ve bu soruya hazır değildim, sormasını beklemiyordum.

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?" diye tekrarlıyor.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ona cevap *veremem*. Bu yüzden basit bir şey seçiyorum. Cevap vermemeyi.

"Pek uyuyamıyorum."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ASHLEY

BU SORUYU NEDEN SORDUĞUMU BILMIYORUM. BELKİ DE HALA KABUS GÖRÜYORUMDUR. Belki de mücadeleye devam edemeyecek kadar yorgun olduğum içindir. Ama gördükleriyle nasıl yaşadığını sorduğumda, o anda bilmeye ihtiyacım olduğu içindir. Onu kırmasına izin vermeden bunu nasıl taşıdığını anlamam gerekiyor.

Tepkisi belli belirsiz, gözlerinde bir titreşim, çenesinde bir gerginlik. Bana cevap vereceğini sanmıyorum, ama sonra cevap veriyor ve sesi sert, sanki itiraf etmek zorunda kalmış gibi.

"Pek uyuyamıyorum."

Bu kadar. Başka açıklama yok. Bu dünyadaki en basit cevap. Dünyadaki en karmaşık cevap.

Titrek bir nefes alıyorum, kâbusun etkileri hâlâ devam ediyor. Zain orada öylece duruyor. Varlığı sabit ama farklı. İlk karşılaşmamızdan beri var olan düşmanlık gitmiş, yerini sessiz bir anlayış almış. Belki de kendi korkunla boğulurken uyanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordur.

"İlk olaydan sonra kabuslar gördüm ama taşındıktan sonra ... şehirden çıktılar... durdular," diye sessizce itiraf ediyorum, sessizliği doldurma ihtiyacı duyuyorum.

Tepki vermiyor ve sessizliği konuşmaya devam etmemi kolaylaştırıyor. Sessizliği garip bir şekilde rahatlatıcı, beni hiç olmadığım bir şekilde topraklıyor.

Bekliyorum.

"Temelli gittiklerini sanıyordum. Gerçeği bildiğimi sanıyordum." Ona riskli bir bakış attım. "Sen kilit altındaydın ve ben artık bunu düşünmek zorunda değildim. Sonunda nefes alabildim." Kelimeler boğazımda . "Ama sonra... her şey değişti. Ve kabuslar geri geldi."

Her şeyin ne olduğunu açıklamama gerek yok. O biliyor. Serbest bırakıldı. Kasabaya geri döndü. Beni onunla evlenmeye zorladı... ve kötü adamın o olmadığını, *ben* olduğumu anladım.

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum." Sesim titriyor. Gözleri kararıyor ama hareket etmiyor.

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun? Her şey alt üst olduğunda?"

Bir cevap beklemiyorum. Gerçekten beklemiyorum. Ama bunu yüksek sesle söylemem gerekiyor, mantıklı gelmese bile.

." sert. "Sadece nasıl hayatta kalacağını öğreniyorsun."

Bakışlarıyla tekrar karşılaşıyorum ve ilk kez beni onunla evlenmeye zorlayan soğuk, kontrollü adamı görmüyorum. Başka birini görüyorum. Hâlâ geçmişin peşini bırakmadığı birini. Yaşadığı her şeyin... ona *yaşattığım* her şeyin... ağırlığını tek başına taşıyan biri.

"Sanırım ikimiz de bununla nasıl başa çıkacağımızı bulmalıyız." Ondan çok kendimle konuşuyorum.

Bu sefer ona baktığımda yüzünün sert hatlarını görüyorum ve midem bulanıyor. Aramızda bir şeylerin titreşimi var. Bir anlayış. Gerçekten kabul etmek istemediğim bir bağ, ama bundan kaçamıyorum. Orada, ham ve inkar edilemez. Saklamaya çalıştığım her şeyi görüyor gibi görünen karanlık, sabit gözleriyle beni izlerken, yatakta rahatsız bir şekilde kaymama neden oluyor.

Aramızdaki gerilim artık farklı hissediyor. Artık keskin bir düşmanlıkla dolu değil. Daha yumuşak ama bir o kadar da tehlikeli.

Ne düşündüğünü sormuyorum. Bilmek de istemiyorum. Ama hava yüklü ve geri dönemeyeceğimiz bir şeyin kıyısında durduğumuz hissinden .

Ağırlığını kaydırıyor ve ben de içime yayılan tuhaf duyguyu uzaklaştırmaya çalışarak başka tarafa bakıyorum. Ama bana bakma şekli

Şimdi ... sanki beni görüyor. Beni *gerçekten* görüyor. Özgürlüğünü çalan genç kıızı ya da yok etmek istediği kadını değil, tüm bunların altındaki kişiyi.

Ve bu beni korkutuyor.

Hareket ediyor, hafifçe arkasını dönüyor, ama bakışları bir süre daha üzerimde kalıyor ve sonra odanın içinde kapıya doğru tekrar adım atıyor.

"Zain, bekle." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi. "Ben... Ben yalnız kalmak istemiyorum." Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum ve uzun bir süre kıpırdamıyor. Yine de gitmesini, dışarı çıkıp kapıyı kapatmasını bekliyorum.

Ama sonra geri dönüyor, bakışları benimkilere kilitleniyor ve yavaşça yanıma doğru yürüyor.

Utanç içime işliyor. Yalnız kalmak istemediğimi itiraf şimdiye kadar söylediğim en savunmasız şey gibi geliyor, ama kelimeler çoktan çıktı ve onları geri alamıyorum.

"Ben sadece... Daha fazla kâbus görmek istemiyorum." Başımı sallıyorum. "Bu aptalca. Bir önemi yok. Kalmak zorunda değilsin."

Hiçbir şey söylemiyor, bana bakarken başını eğiyor. Sonra tek kelime etmeden pencerenin yanındaki sandalyeye oturuyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum,
davranışları beni şaşırtıyor.

"Gerçekten, sen-"

"Kalacağım." Sesi alçak ve kararlı. Sözlerinde tereddüt ya da belirsizlik yok. Kararını vermiş. Ve nedense bu bana her şeyden daha fazla güven veriyor.

Odadaki gerilim yeniden değişiyor ve kâbustan uyandığımdan beri ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum.

"Biraz uyu." Sözleri sessiz, bir emirden çok bir öneri gibi.

Kalkıp pijamalarımı değiştirmeliyim ama kendimi daha savunmasız hissetmeme neden olabilecek herhangi bir şey yapma düşüncesi beni durduruyor. Bu yüzden olduğum yerde kalıyorum, uzanana kadar yatağı karıştırıyorum ve yorganı çeneme kadar çekiyorum.

Rahatlamaya çalışıyorum ama çok zor. Aklım bana izin vermiyor. İçimde dönüp duran çok fazla düşünce ve duygu var; korku, rahatlama

... karışıklık.

Zain'in yakın olduğunu ve gitmeyeceğini bilmek... önemli olmamalı.

Ama öyle.

Gözlerimi kapatıyorum ve uykuya odaklanmaya çalışıyorum, bu sırada onun sadece birkaç metre ötemde oturduğunun farkındalığı bilincimin sınırlarını zorluyor.

Kirpiklerimin arasından ona bir bakış atıyorum. Kıpırdamadan duruyor, ama orada oturup beni izleyişinde kendimi güvende hissetmemi sağlayan bir şey var. Başımı çevirip tavana bakıyorum ve kendimi başka bir şeye odaklanmaya zorluyorum.

Ondan nefret etmeliyim. Hâlâ korkuyor olmalıyım. Ama şu anda, hissettiğim tek şey... *güvende olmak*.

Garip bir durum.

Daha önce onun yanında hiç güvende hissetmemiştim, yine de varlığında sessiz bir güvence var.

Nefret etmem gereken biri tarafından izlendiğimde hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

ZAIN

GİTMELİYİM. SANDALYEDE OTURURKEN KENDİME SÖYLEYİP DURDUĞUM ŞEY .

Pencerenin yanında, onun uyumasını izliyorum. Ama hareket etmiyorum.

O uyuyalı saatler oldu ve ben her dakikasını kafamdaki karmaşayı çözmeye çalışarak geçirdim. Her şey ters gidiyor. Hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor.

Adliyeden dışarı adımımı attığım andan itibaren hiçbir şey planladığım gibi gitmedi.

Artık planımın ne olduğundan bile emin değilim. Hapisteyken her şey çok basitti. Sonunda çıktığım zaman için hazırladığım plan.

Hapisten çık.

Beni oraya koyan kızı bul. Ona ödet.

Nefret, intikam ve kontrolden doğan bir plan. Ne istediğimi ve onu nasıl elde edeceğimi biliyordum. Kaybettiğim yılların bedelini ona ödetecektim.

Ama şimdi, her şey bulanıklaştı.

Onu farklı görüyorum.

Onu ailemin evine götürdüğüm gece her şey değişmeye başladı. Sondra'ya haddini bildirmesi, yemekte kendini savunması, dilimde bıraktığı tat.

Hepsini bir kenara bıraktım. Hapisten yeni çıkmıştım. O çok güzel bir kadın. Teklifini kabul etmemek için ölmüş olmam gerekirdi.

Ama sonra bir sonraki öğleden sonra oldu. Peki ya o zaman? Hayır, aynı bahaneyi kullanamazdım.

O öğleden sonra aramızda olanlar her şeyi değiştirdi.

İçine düştüğüm tuhaf ruh halinden kurtulmaya çalışarak sandalyede kayıyorum. Rahatsız edici, tedirgin edici, sanki artık tanımadığım bir zeminde gibi.

Uykusunda kıpırdanıyor ve ben hareketsiz durup uyanıp uyanmadığını görmek için bekliyorum. Ama uyanmıyor, sadece yan dönüyor, yüzü bana dönük.

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum, gerginlik derimin altına işliyor. Yol boyunca bir yerlerde kontrolü kaybettim. Tüm kartları elinde tutan, her hareketi dikte eden ben olmalıydım, ama değilim.

Hapisten çıkan, onu kendisiyle evlenmeye zorlayan Zain, o Zain artık yok. O Zain burada oturmuş, onun uyumasını izliyor, hissediyor olmazdı... her ne hissediyorsam artık. Çünkü aramızdaki her şey tersine döndüğünde, güç ya da intikamla ilgili olmaktan çıktı. Artık farklı, yeni bir şeyle ilgili.

... yıllardır tecrübe etmediğim bir şey.

Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyorum.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalye yere kaydı. Ona bakıyorum ama gürültü onu uyandırmamış. Hâlâ kapalı göz kapaklarının ardında gördüğü rüyaların içinde kaybolmuş. Bir an için o rüyaların içinde olup olmadığımı merak ediyorum. Onun benimkine musallat olduğu gibi ben de onun bilinçaltına musallat oluyorum.

Buradan çıkmam gerek. Biraz uzaklaşmalıyım. Kafamı boşaltmalıyım. Aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmalıyım.

Ama gerçekte şu ki, onu korumak için mi yoksa kendimi korumak için mi uzaklaştığımdan emin değilim.

Dışarıdaki ışık değişmeye başlıyor, gökyüzü yavaş yavaş aydınlanıyor. Kapıya doğru yürüyorum, elim kapı kolunda gereğinden uzun süre duruyor. Bakışlarım bir kez daha ona dönüyor ve battaniyenin altında kıvrılmış bedeninin üzerinde geziniyor.

Benim olduğum Zain bir sonraki hamlesini planlıyor, kabuslarının onun üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmasını sağlayacak bir yol bulmaya çalışıyor olurdu. Onun korkusundan zevk alır, onu daha fazla manipüle etmek için kullanırdı.

Ama ben artık o Zain değilim.

Bunun farkına varmak beni hiç beklemediğim bir şekilde şaşırttı. Ben o hapishaneden çıkan adam değilim. Artık on dört yılını titizlikle intikam planları yaparak geçiren, nefret ve intikamla yanıp tutuşan adam değilim.

Beni , kafamı karıştırıyor, sarsıyor.

Bu itici güçler olmadan kim olduğumdan emin değilim.

Odasından çıkıyorum ve evin içinde dolaşıyorum, yerimde duramıyorum. Sabahın erken saatlerindeki sessizlik bunaltıcı geliyor ve pencerenin yanında durup gökyüzünde süzülen soluk ışığı izliyorum.

Kafam karmakarışık. Dışarı çıktığımdan beri verdiğim her karar beni buraya getirdi, ama hiçbir hayal ettiğim gibi gitmiyor.

Bu kadar karmaşık olmaması gerekiyordu.

Alnımı cama yaslayıp kafamı boşaltmaya çalışıyorum ama artık hiçbir şey net değil. Ve bu gece her şeyi daha da kötüleştirdi. Kabuslar, onun savunmasızlığı... hepsi içimde düğümlendi, çözemediğim bir düğüm.

Kendimi iterek koridora geri dönüyorum, görünmez bir ip beni çekiyormuş gibi onun odasına doğru çekiliyorum. Bir an kapısının önünde duruyorum, sonra sessizce kolu çevirip içeri giriyorum.

Hâlâ yorganın altında kıvrılmış, yüzündeki gerginlik çizgileri uykuyla yumuşamış. Hassas. Yumuşak. Her iki kelimeyi de onunla bağdaştıracağımı hiç düşünmemiştim.

Tekrar sandalyeye oturarak mesafemi koruyorum ama gözlerimi ondan alamıyorum. Bu kadını anılarımdaki kızla, bana karşı tanıklık eden, yıllarca suçladığım kızla bağdaştırmaya çalışıyorum. Ama artık birbirlerine uymuyorlar. Kenarlar bulanık, çizgiler yeniden çizilmiş.

. Onun hakkında. Planım hakkında. Her şey hakkında.

Kalkıp tekrar dışarı çıkmak üzereydim ki kıpırdanmaya başladı. Önce yavaşça. Vücudunda bir kayma, küçük bir iç çekiş, kirpikleri yanağına çarpıyor. Yuvarlanıp ışığa karşı gözlerini kırptırdığında hâlâ yarı uykuluydu.

Bakışları üzerime düştüğünde şaşkınlık yüzünü kaplıyor, gözleri biraz açılıyor, sanki beni burada bulmayı beklemiyormuş gibi.

"Hâlâ buradasın." Sesi uykulu bir mırıltı. Bir eliyle çarşafı aşağı doğru iterek doğruluyor. Saçları yüzünün etrafında dağınık bir şekilde duruyor ve yastığın yanağına bastırđıđı yerde hafif bir kırışıklık izi var. Bir elini kaldırıyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

Hareketleri daha yavaş, korumasız, sanki duvarlarını henüz tam olarak yeniden inşa etmemiş gibi. Onunla ilgili her şey daha yumuşak, daha sessiz görünüyor. Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yönü ve büyüleyici. Bana bir şey yapıyor, çok yakından incelemeye hazır olmadığım bir şey.

"Düşündüm ki... Kalacağını düşünmemiştim." Sesi yumuşak ve bu anda beni hazırlıksız yakalayan bir kırılganlığı var. Karmakarışık saçları, uykulu gözleri ve sessiz belirsizliği var.

"Sana kalacağımı söylemiştim." Kelimeler niyet ettiğimden daha sert çıkıyor ama onları yumuşatamıyorum.

"Evet, ama..." Tereddüt ediyor, gözlerimin içine bakarken dudakları aralanıyor. Parmakları tekrar saçlarını karıştırıyor, tanımaya başladığım gergin bir hareket. "Yapmak zorunda değildin," diyor sonunda, kelimeler sessiz. "Gidebilirdin."

"Biliyorum."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

SINIRLI MI YOKSA YORGUN MU OLDUĞUNU ANLAYAMIYORUM. ONUN İÇİN BİR HUYSUZLUK VAR
Her iki anlama da gelebilecek bir ses.

Eğer geceyi gerçekten burada geçirdiyse, hiç uyudu mu?

"Kalkıp duş almalıyım." Sessizliği bozmak için uyduruk bir bahane.

"Devam et," diyor aynı tonda ve ayağa kalkıyor. "Başlamaya hazır olduğunuzda ben aşağıda olacağım." Ve sonra gitti, ben daha tek kelime edemedi kapı arkasından kapandı.

Bir iki dakika olduğum yerde kalıp odanın sessizliğinin üzerime çökmesine izin verdikten sonra kendimi şöyle bir , çarşafı atıp yataktan çıkıyorum. Bavulumu yatağın üzerine kaldırıp açıyorum, kıyafetlerimi ve çamaşır çantamı seçiyorum ve duş almak için banyoya giriyorum.

Sıcak su kaslarımdaki gerginliğin bir kısmını hafifletiyor ve süregelen huzursuzluğun bir kısmını yıkıyor, ama aramızdaki garip değişim için cevaplar bulmama yardımcı olmuyor.

Belki de sadece hayal ettim.

Ben buradayım. Gerçeği bulmak için onunla çalışmayı kabul ettim. Aramızda ne olup bittiği ya da bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yok. Belki de tekrar çekip gitmemi engellemeye çalışıyordur.

Giyindiğimde kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum ve aşağıya iniyorum. Şıngırdayan fincanların hafif sesini takip ederek onu mutfakta kahve doldururken buluyorum. Sırtı bana dönük ama ben içeri girdiğimde omzunun üzerinden bakıyor. O da duş almış gibi görünüyor. Saçları hafif nemli, üzerindeki beyaz tişört ve pantolonu çıkarmış, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, her iki kolunda da renkli dövme bulunan siyah uzun kollu bir tişört ve siyah bir kot pantolon giymiş.

Odaya adımımı atar atmaz "İyi misin?" diye soruyor.

"İyiyim. Sen?"

Başını salladı ve bana bir kupa uzattı.

Çay olduğunu görünce şaşırdım. Parmaklarımla sarıyorum ve masaya götürüp oturuyorum. O da beni takip ederek masanın karşı tarafındaki koltuğa oturuyor ve arkasına yaslanıp kahvesini yudumluyor.

Sessizlik aramızda garip ve yoğun bir şekilde uzanıyor ve ben kolumun kenarıyla oynayarak zorlama gelmeyecek bir konuşma başlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Peki... şimdi ne olacak?" Sesim biraz fazla parlak çıkıyor ve karşımdaki adamın kara kaşlarından biri havaya kalkıyor.

Cevap vermeden önce kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Önerimden hoşlanmayacaksın."

Midem bulanıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve kupasının kenarından bana bakıyor. "Hafızanda delikler var. Onlara erişmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Röportajımın çoğunu hatırlayamıyorum. Sanki... bir boşluk var ve nedenini bilmiyorum. İkinci görüşmeyi mükemmel hatırlıyorum. Ama ... ilk bölüm kayıp. Sence beni değiştirmeye ikna için bir şey mi söylendi? Peki ben neden hatırlamıyorum?"

"Bu mümkün. İlk bölüm kabul edilemezdi. Reşit değildiniz ve yalnızdınız. Ama ifadeni değiştirmen için seni nasıl ikna edebildiler bilmiyorum." Parmakları masanın dokunuyor.

"Şimdi bile, bildiğim halde, o bıçağı tuttuğunu görebiliyorum. Bu hiç mantıklı değil."

"Biliyorum. Akla yatmayan çok fazla şey var."

"Sizce dedektifler neden bu kadar çok kanıtı görmezden geldi?"

"Çünkü ellerinde bir şüpheli vardı ve gözaltında tuttukları kişiyle gitmek daha kolaydı. Benim varlığımı doğrulayan bir tanıkları vardı. Neden hayaletleri kovalamakla uğraşsınlar ki?"

Sesinde bir tonlama yok ama yine de suçluluk duygusu üzerime çöküyor.

"Neden Yapma. I Hatırla herhangi bir şey hakkında o gece Açıkça mı? Hatırladığım her şey artık yanlış geliyor. Sanki uydurmak için çarpıtılmış gibi." "gereken şeylerden biri de bu." Bardağını koyuyor ve öne doğru eğiliyor. İfadesindeki yoğunluk omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Hoşuma gitmeyecek şey söylemek üzere. Bunu *biliyorum*. "Eve geri dönmeliyiz."

Kelimeler beni çok etkiledi. Başımı salladım. "Hayır. Hayır, oraya geri dönmeyeceğim."

"Tek yol bu." O kadar basit söylüyor ki, sanki kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi.

"Hayır. Neden? Hayır." Oraya geri dönme fikri midemi düğüm düğüm ediyor.

"En son oraya girdiğinde elinde bıçak olmadığını ."

"Beni oraya kilitledin, Zain. Beni saatlerce kardeşimin öldürüldüğü odaya hapsettin." Sesim tiz çıkıyor.

Yüz ifadesi değişmiyor. "Biliyorum."

"Bunu hatırlamamı sağlamak için yaptığını mı iddia etmeye çalışıyorsun? O sırada kayıp anılarım olduğunu bile bilmiyordun!"

"Hayır. Seni korkutmak istedim. Kontrolün bende bilmeni istedim. Benden kaçamayacağını."

ve bunu dile getirme şekli karşısında nefesim kesiliyor ama bu tam olarak bir keşif sayılmaz. Bunu neden yaptığı belliydi.

"Peki ya şimdi? Hâlâ beni korkutmaya mı çalışıyorsun? Beni kontrol etmeye mi?"

Arkasına yaslanıyor, aramızdaki gerilim çatırdıyor. Cevaplaması kolay bir soru olmalı ama tek kelime etmiyor. En azından bir süre.

dakika.

"Hayır, hayır, seni korkutmaya *ya da* kontrol etmeye çalışmıyorum," diyor sonunda, sesi kısık. "Ama eve geri dönmenin önemli olduğunu düşünüyorum."

Başımı salladım.

"Yapamam." "Yapmalısın."

Ayağa fırlıyorum ve mutfağı adımlıyorum. "Oraya geri dönmeyeceğim. Beni tekrar o odaya girmeye zorlamanın bir faydası olacağını mı sanıyorsun? Oradan senden daha çok nefret ederek çıktım. Beni buna zorlayamazsın."

Zain irkilmiyor, bakışlarını sabit tutarak odanın içinde volta atmamı izliyor. "Benden nefret etmen umurumda değildi. Önemli olan da buydu."

Dönüp tekrar ona bakıyorum. "Peki ya şimdi?" Talep, ben durduramadan dudaklarımdan dökülüyor.

"Şimdi o gece gerçekten ne gördüğünü anlama şansımız var." Sesi hafifçe yumuşuyor. "Ondan kaçmayı bırakmazsan bunu yapamayız."

Parmaklarım yumruk oldu. "Ben kaçmıyorum. Hayatta kalıyordum. Arada fark var."

"Hayatta kalmak yaşamak değildir, Fişek." Sözleri itiraf etmek istediğimden daha sertti.

"Beni oraya geri dönmeye zorlayamazsınız."

". Eğer gerçekten yapamayacaksan, o zaman ."

Ona baktım. Bu adam beni kontrol etmek istiyordu, ondan korkmamı istiyordu. Ama şimdi sesinde başka bir şey var, beni duraklatan bir şey.

Kollarımı kendime doladım. "Gerçekten oraya geri dönmenin bir işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım elimizdeki tek şey bu. Eğer ilk görüşmenizin anısını bloke ettiyseniz ve hafızanız beni bıçakla görmekten bıçaksız görmeye dönüştüyse, o zaman başka bir şey olabilir. Ve bunu tetiklemenin tek yolu da geriye dönmek." "Hatırlamak için o evde olmama gerek yok.

Hatırlamak istemiyorum.

bu oyunları seninle oynamak, Zain."

Zain ayağa kalkıyor, hareketleri yavaş ve kasıtlı. "Bu artık bir oyun değil. Seni incitmek istemiyorum Ashley ve oraya geri dönmenin tam da bunu yapacağını biliyorum ama yapmana ihtiyacım var."

Kendimi kapana kısılmış hissediyorum, sanki duvarlar etrafımı sarıyor. Ama içten içe, onun haklı olduğunu biliyorum. O ev, o *oda*, aradığım cevapları barındırıyor olabilir.

"Oraya geri dönmek istemiyorum," diye fısıldıyorum, sesim .

"Biliyorum."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ZAIN

GÖZLERİ BENİMKİLERLE BULUŞTU. DERİN BİR NEFES ALDI.

beklemek gelmiyor. "Ne zaman?"

"Şimdi."

"*Şimdi mi?*" Yutkunuyor. "Ben... Yapabileceğimi sanmıyorum."

"The daha erken Biz Git, ve daha erken Biz Biliyorum olup olmadığını bulunacak bir şey var."

"Ama şimdi? *Şu* anda mı?"

Başımı salladım. "O anılar hâlâ burada." Risk alıyorum ve başının yan tarafına hafifçe dokunuyorum. "Sadece kilidi açmamız gerekiyor."

"Ama ya hiçbir şey hatırlamıyorsam? Ya oraya geri dönmek hiçbir işe yaramazsa?"

Sözlerini dikkate alıyorum. bir risk olduğunu biliyorum, ama almaya olduğum bir risk. "O zaman bununla başa çıkacağız. Ama elimizdeki en iyi şans bu."

Başka tarafa bakıyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum." "Yapabilirsin."

"Neden bekleyemiyoruz? Neden şimdi olmak zorunda?"

Yaklaşıyorum. "Çünkü beklemek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. devam edecek, yapmamak için bahaneler bulacaksınız. Ve ne kadar uzun süre beklersek, o kadar çok şansımız olur."

İzler önümüze geçecek. Şimdilik kimse döndüğünüzü bilmiyor. Bu da bize görünmeden hareket etmek için biraz zaman kazandırıyor."

Başını tekrar sallıyor, sonra iç çekiyor. "Bundan nefret ediyorum." "Biliyorum."

Bakışlarımı karşılıyor, sonra başını sallıyor. "Tamam."

Daha fazla zaman kaybetmeden bardağı onun direnmeyen parmaklarından alıp lavaboya koyuyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Beni dışarıda ve evin içinde takip ediyor. Ön kapıyı açıp dışarı çıktığımda tereddüt ediyor. Arabanın kilidini açıyorum, sonra yüzümü ona dönüyorum.

"Bunu yapmamız gerek." Sesim sert. Hareket etmiyor. "Ashley."

"Biliyorum. Geliyorum." İleri doğru tek bir adım atıyor, sonra duruyor.

Yolcu kapısını açtım, sonra sürücü tarafına geçtim ve içeri girdim. Ben motoru çalıştırana kadar, o da koltuğuna oturdu.

Şehrin öbür ucuna kadar sessiz bir yolculuk. Ashley pencereden dışarı bakıyor, parmakları kucağında dönüyor. Eve vardığımızda arabayı park ediyorum, motoru kapatıyorum, sonra koltuğumda dönüp ona bakıyorum.

"Bir fikrim var," diye teklif ediyorum sessizliğin içinde.

Gözlerini kırıştırıyor ve başını çeviriyor. "Ne tür bir fikir?"

"O zamanlar yaptıklarımın üzerinden geçmek istiyorum. Adımlarımı takip edeceğiz." boyunca bunu düşünüp durdum. "Eğer sen bir şey unutuyorsan, belki ben de unutuyorumdur."

Dili dudaklarının üzerinde geziniyor. "Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hayır... ama sen de bilmiyordun. Ve belki de ne olduğunu bilmek

Buraya gelmeden önceki anılarınız da size yardımcı olabilir."

Başını sallıyor, kemerini çözüyor ve kapıyı açıyor. Onu takip ediyorum ve arabanın önüne geldiğinde onunla buluşuyorum.

"Yangın mı çıktı dediniz?" Sesi yumuşak.

"Evet. Ön kapı değiştirildi. Neyse ki içeride çok az hasar var." Kapıya doğru yürüdüm ve kilidi .

Ev sessiz. Ashley eşikte tereddüt ediyor. Onu beklerken alarmı kapatmak için koridorda yürüyorum. Arkamı döndüğümde kapı aralığındaydı.

Kapıyı kapatmak için yanından geçiyorum ve sonra giriş holüne dönüyorum.

"Bir doktor randevusu için şehir dışına çıkmışlardı. Louisa'nın hamilelik haberini gizli tutmaya çalışıyorlardı." Ona söyledim. "Akşam yemeği pişirme sırası bendeydi. Ama sahile inip biraz kestirdim, bu yüzden eve geç döndüm. "

"O gece eve geldiğimde ön kapı açıldı. Alarm da . İkisi de aklımda olağandışı bir şey olarak kalmadı. Louisa kapıyı kilitlemediği için tam bir baş belasıydı. İkisi de evde olduğu için alarm zaten açık olmazdı. Eve girdim ve mutfağa gittim."

Mutfağa ulaştık. Yüzümü ona dönüyorum. "Yemeği masaya bıraktım, sonra da içeride olup olmadıklarını görmek için oturma odasına baktım."

Koridor boyunca adımlarımı takip edip oturma odasının kapısını açtığımda beni takip ediyor. "Boştu. Pek de alışılmadık bir şey değildi. Birlikte takılmadığımız sürece genellikle odalarımızda kalırdık. Kendi alanımızın olmasını severdik. Ama eve geldiklerinde burada olamadığım için özür dilemek istedim ve yukarı çıktım."

Koridora geri dönüyoruz ve merdivenlerin dibinde duruyoruz.

"Sanırım o sıralarda bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim." Ayağımı ilk basamağa koyuyorum. "Bu hissi önemsemedim, yok saydım ve aceleyle odalarına çıktım."

Merdivenleri çıkmak bir ömür sürüyor. Kafamın içinde, daha genç olan benim merdivenlerden yukarı ve koridor boyunca aynı yolu izlediğimi ve sonra bir kapının önünde durduğumu izliyorum.

Avucumu tahtaya dayadım. "Kapı kapalıydı ve hiçbir şey duyamadım. Ama havada tuhaf bir koku vardı. Gerçekten dikkat bir koku." Şimdi fısıldıyorum.

Nefes alıyorum, elim hâlâ kapının üzerinde.

"Kapıyı çaldım. Cevap vermedi. Ben de daha yüksek sesle tekrar çaldım." Parmak eklemlerim tahtaya vuruyor, ses sessiz koridorda yankılanıyor. "Hâlâ bir şey yok. İşte o zaman gerçekten endişelenmeye başladım."

Kolu çevirip kapıyı yavaşça iterek açıyorum. Ötedeki oda o gecenin bir kopyası. Her şey tam olarak o geceki gibi ayarlanmış.

olay yeri fotoğraflarında vardı. Neden böyle olduğunu sormasını bekliyorum. Cevap hoşuna gitmeyecek. Ama . Sadece keskin bir nefes çekti.

"Kapı açıldığında koku daha da arttı. Metalik. Bakırımsı." Yutkunuyorum. "Işıklar kapalıydı ama pencereden görebileceğim kadar ışık geliyordu..." Anılar şaşırtıcı bir netlikle yüzüme çarptı. "Jason yerdeydi. Louisa yataktaydı. Çok fazla kan vardı."

Kafamda sahneyi yeniden canlandırarak odanın içine doğru ilerliyorum. "Önce Jason'a koştum. O daha yakındı. Yanına diz çöktüm." Halının üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum, sahte kan lekesi halının yayılıyor. "Hayattaydı ama zar zor. Tek söyleyebildiği Louisa'nın adıydı."

"Jason yataktaydı ve ben içeri girdiğimde sen onun başında duruyordun."

Başımı ona doğru çeviriyorum ve yıllar önceki adımlarımı taklit ederek ayağa kalkıp yatağın etrafında yürüyorum.

"Jason'ın yerini değiştirdiğimi, onu yatakta Louisa'nın yanına yatırdığımı hatırlıyorum. Louisa çoktan ölmüştü. Gözleri açıktı. Tüm yatak kanıyla ıslanmıştı."

"? Ne zaman geldim?"

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Şok, sanırım. Sonra bir ses duydum." Gözlerimiz kilitleniyor ve bakışlarındaki mücadele açıkça görülüyor.

"Yukarı baktım ve sen oradaydın." Sesim yumuşak. "Kapı aralığında . Korkmuş görünüyordun."

Ashley gözlerini kapatır. "Buraya geldiğimde ön kapı da açıktı. İçeri girdim ve Jason'ın adını söyledim. Cevap verdiğini duyduğumu sandım ve merdivenlerden yukarı koştum. Odaya geldiğimde durdum. Bir şey beni korkuttu ama ne olduğunu anlayamadım. Sesler duydum, kendi kendime hayal söyledim ve kapıyı açtım."

"Emin misiniz? Ön kapıyı kapattım ama yatak odasının kapısı açıktı. Kapatmadım."

Başını iki yana sallar. "Hayır, ön kapı kesinlikle açıktı. Başka türlü içeri giremezdim. Yatak odasının kapısı da kapalıydı. Kapıyı açtığımda her şey ağır çekimde olmuş gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Kapı açıldı ve gördüğüm ilk şey sendin.

Her tarafın kan içindeydi. Ama ..." Gözleri hızla açılır. "Hayır... bununla ilgili bir şey doğru değil. Başka bir şey var."

"Ne?" Odayı geçip onun önünde duruyorum. "Ne hatırlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanki... Sanki hafızamda bir gölge varmış gibi.

Uymayan bir şey."

Kalp atışlarım . Bu o olabilir. Kayıp parça. "Şu gölgeye odaklanmaya çalış Ashley." Ona yaklaşıyorum ve yüzünü avuçlarımla arasına alıp başını yukarı kaldırıyorum. "Gözlerini kapat. Düşün. Ne görüyorsun?"

Gözlerini tekrar kapatıyor ve yumuşak bir sesle eve varışını ve yatak odasına gelişini anlatıyor. Sonra gözlerini açıyor ve kolumu tutmak için uzanıyor.

"Zain, başka biri daha *vardı*. Burada başka biri vardı."

KIRKINCI BÖLÜM

ASHLEY

BURADA BAŞKA BİRİ DAHA VARDI.

Bundan neden bu kadar emin bilmiyorum ama eminim.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, sanki kurtulmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarımın çarpıyor.

Burada başka biri daha vardı.

Kelimeler yabancı, *yanlış*, sanki ağzıma ait değillermiş gibi geliyor. Ama doğru olduklarını biliyorum. *Neden* doğru olduğunu bildiğimi açıklayamam ama biliyorum.

"Ashley?" Zain'in sesi nazik, avuçları yanaklarıma sıcak bir şekilde değiyor ve tüm bunların tuhaflığı kafamın içinde oluşan paniği kesiyor. "Sen iyi misin?"

Başımı sallayarak, hâlâ hafızamın kırıntılarını kavramaya çalışarak onun elinden kurtuluyorum. "... Net değil. Sadece bir gölge. Bir varlık. Ama burada birinin olduğunu *biliyorum*."

"Bir dakika durun. Nefes alış verişine odaklan. Beni görmeden önce miydi yoksa sonra mı?"

"Bilmiyorum." Ellerim titriyor. "Her şey karmakarışık. Seni görüyorum, kanlar içinde. Ama başka bir şey var, tam olarak anlayamadığım bir şey.

..."

Bir mide bulantısı dalgası bana çarpıyor ve sendeleyerek geri çekiliyorum. Zain beni yakalıyor, bir eli kolumda.

"Sakin ol. Neden gidip biraz hava almıyoruz?"

Başımı salladım. "Lütfen. Yapamam... Artık burada olmak istemiyorum."

Elini belime doluyor, beni odadan çıkarıp merdivenlerden aşağı indirirken garip bir şekilde rahatlatıcı bir varlık. Yavaş yürüyorum ama Zain şikayet etmiyor, kendi hızını benimkine uyduruyor.

Ön kapıya vardığımızda kolunu bırakıyor ve yüzünü bana dönüyor. Gözleri gözlerimi arıyor ve yüzünde tam olarak okuyamadığım bir ifade var.

"Hatırlayabileceğin başka bir şey olmadığına emin misin? Zorlamaya çalışma ama aklına bir şey gelirse ..."

Gözlerimi kapatıyorum, anıların su yüzüne çıkmasını istiyorum ama tek o inatçı gölge.

"Hayır, özür dilerim. Ben sadece... Hatırlayamıyorum."

"Sorun değil. Belki sonra aklına gelir." Beni geçip ön kapıyı açtı.

Dışarı çıkıyorum ve derin bir nefes alıp temiz havayı ciğerlerime çekiyorum. Zain'in telefonu arabaya giden yolu yarılamıştık.

Kırpılmış bir "Merhaba" ile cevap veriyor.

Kimin konuştuğunu duyamıyorum ve Zain'in cevapları da herhangi bir ipucu vermiyor. Yüzünü izliyorum, ifadesini okumaya çalışıyorum ama hiçbir şey belli etmiyor.

"Tamam, teşekkürler." Telefonu kapatır. "Arayan Peter'dı. Kısmi parmak izinin analiz edilmesini ayarladı."

Kalp atışlarım . "Ve? Kime ?" "Dedektif Ramsey."

Bilgiyi işlerken göz kırpmıyorum.

"Oh... Sanırım mantıklı, değil mi?"

Başını salladı. "Evet. Tam olarak gibi bir gelişme değil." "Özür dilerim."

Arabaya yaslanarak iç çektim.

"Burada başka birinin olduğuna dair hafızanız hâlâ bizde. Bu daha önce bilmediğimiz bir şey."

Başımı salladım. "Ama bunu bile net hatırlayamıyorum. Sadece gölgeler ve parçalar var. Bu hiç yardımcı olmuyor." Sesim hayal kırıklığı ile gergin.

Eli omzumu buluyor. "Bu bir başlangıç."

"Neden bu kadar pozitifsin?"

"Kararlı," diye düzeltiyor.

Ona baktım. "Şimdi ne yapacağız?"

"Evime dönelim ve yeniden toplanalım. Belki buradan uzakta olmak kafanı toparlamana yardımcı olur. Şu ana kadar bildiğimiz diğer her şeyin üzerinden geçebilir ve gözden kaçırdığımız herhangi bir bağlantı bulup bulamayacağımıza bakabiliriz."

Benim için arabanın kapısını açtı, ben de bindim. O alarmı kurmak ve kapıyı kilitlemek için eve dönerken ben arabada oturuyorum. Önemli bir şeyi kaçırdığımız hissinden kurtulamıyorum. Ama Zain haklı. Buradan uzaklaşmalı, bu evle arama biraz mesafe koymalıyım.

Arabada bana katıldığında gözlerimi kapatıyorum ve başımı koltuğa yaslıyorum. Sürüşün ritmi -hızlanma, dönme, durma- tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. Dış dünya kayarak geçerken, ben içeride kontrollü hareket ve tasarlanmış gürültü balonunun içinde kalıyorum.

"İyi misin?" Zain birkaç dakika sonra sessizliği bozuyor.

Gözlerimi açıyorum ve ona bakmak için dönüyorum. "Bilmiyorum. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

"Neden söylüyorsun?"

"Çünkü başka biri olduğundan eminim ama kim olduğunu, neden olduğunu ya da... somut bir şey hatırlayamıyorum. Ya sadece uyduruyorsam?"

Başını sallıyor. "Bunu ."

Söyleyebileceğim başka bir şey yok, o yüzden pencereden dışarı bakıyorum. Whitstone'un tanıdık sokakları geçiyor, ama şimdi farklı hissediyorum.

Her şey farklı hissettiriyor. Her şey dönüp dolaşıp buna geliyor.

Zain'in evine vardığımızda içeri giriyoruz ve o da oturma odasına doğru ilerliyor.

"Otur," diyor, kanepeyi işaret ederek. "Bize içecek bir şeyler hazırlayayım." Başımı sallıyorum, yumuşak minderlere gömülüyorum.

Zain mutfaktayken,

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, hafızamdaki gölgeye odaklanmaya çalışıyorum. Ama bu ellerimle dumanı yakalamaya çalışmak gibi bir şey; ne kadar uzansam o kadar uzaklaşıyor.

Birkaç dakika sonra elinde iki fincanla dönüyor ve birini bana uzatıp odayı geçerek koltuğa oturuyor.

"Tamam," diyor öne doğru eğilerek. "Bunu bir araya getirmeye çalışalım."

O gece evde başka biri olduğundan emin misiniz?"

Ellerimi sıcak bardağın etrafına doluyorum. "Öyleyim. Ama hafızamda bir gölge gibi. Bir yüz göremiyorum ya da bir ses duyamıyorum. Sadece bir varlık."

Kaşlarını çatıyor. "Ve bu varlığın ne zaman orada olduğunu anlayamıyor musun?"

Beni görmeden önce mi, sonra mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Her şey karmakarışık. Seni kanlar içinde görüyorum, Jason'ı ve Louisa'yı görüyorum, bir de şu... *gölge* var. Ama sıraya koyamıyorum."

"Peki ya eve girdiğinizde hissettikleriniz?"

Daha önce bir şeylerin ters gittiğini söylemişsiniz."

Gözlerimi kapatıp o anı hatırlamaya çalışıyorum. "Ön kapı açıktı. Jason'a seslendiğimi hatırlıyorum ama kimse cevap vermedi. Sonra bir his geldi. Sanki biri beni izliyordu."

Öne doğru eğiliyor, gözleri yoğun. "Hatırladığın varlık bu olabilir mi?"

"Belki," diyorum yavaşça. "Ama neden daha fazlasını hatırlayamıyorum? Neden her şey bu kadar belirsiz?"

Bir süre sessiz kalıyor, parmakları kupasına vuruyor. "Travma hafızaya garip şeyler yapabilir. Ve eğer iki polis görüşmeniz arasında biri sizi manipüle ettiyse..."

Bu fikir tüylerimi diken diken ediyor. "Bunu gerçekten birinin yapmış olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bu mümkün," diyor. "En azından bu, görüşmeler arasında hafızanızın neden değiştiğini açıklar."

"Peki ne yapacağız?"

Zain kupasını yere bırakıyor. "O gömülü anılara erişmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Ama *nasıl*? Hatırlamak için kendimi zorlayamam ki."

"Annem yardımcı olabilir. Sahte anılar fikrini ilk ortaya atan oydu. O yardım edemezse, edebilecek birini tanıyacaktır."

Zain'in annesiyle çalışma fikri beni huzursuz ediyor. "Bilmiyorum, Zain. Ailen benden pek hoşlanmıyor."

"Bu sevmek ya da sevmemekle ilgili değil. Gerçeği bulmakla ilgili. Ve annem bir profesyonel. Bunun için kişisel duygularını bir kenara bırakacaktır."

"Gerçekten yardım edebileceğini düşünüyor musun?" "Evet."

Derin bir nefes alıyorum. Anılarımla derinliklerine inme ve gömdüğüm gerçekleri ortaya çıkarma düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Ama bunun gerekli olduğunu biliyorum.

"Tamam," dedim sonunda. "Hadi yapalım şu işi. Annenle konuşalım." "Onu arayacağım."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ZAIN

YERİMDE DURAMAYARAK AYAĞA KALKTIM VE CEP TELEFONUMU

Annemin telefonu açmasını beklerken kulağımda. Ashley'nin sözleri kafamın içinde yankılanmaya devam ediyor.

Orada başka biri daha vardı.

İhtiyacım olan atılım bu olabilir mi? Yine de yepyeni bir dizi soruya yol açıyor.

Diğer kişi kimdi? Neden onları daha önce hatırlamadı ve daha da önemlisi, anılarının geri kalanını nasıl ortaya çıkaracağız?

Ashley kanepenin kenarına tünemiş, gözleri üzerimde, odanın içinde bir ileri bir geri adım atmamı izliyor.

"Belki de evde değildir?" Sesi tereddütlü. "O evde. O-"

"Zain?" Sonunda annem telefonu açtı. "Her şey mi?"

"Bir konuda profesyonel fikrinize ihtiyacım var." Nezaketle uğraşmıyorum. "Bastırılmış anılara erişmekle ilgili."

Cevap vermeden önce kısa bir duraklama oluyor ve cevap verdiğinde sesi dikkatli çıkıyor. "Ashley hakkında mı?"

"Evet." Derin bir nefes alıyorum. "Yeni bir şey hatırladı. Jason ve Louisa'nın öldürüldüğü gece orada başka biri daha varmış. Ama

hala boşluklar var. Bu anıları ortaya çıkarmanın bir yolu olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Ashley'nin New York'a döndüğünü sanıyordum."

"O yaptı." Ona bir bakış attım. "Ama geri dönmeyi kabul etti."

"Anlıyorum."

"Anne, bu önemli."

"Bastırılmış anılar karmaşık bir konudur." Sesi canlanıyor. "Onlara erişmenin garantili *ya da* onaylanmış bir yolu yok. Zorlamaya çalışmak bazen yarardan çok zarar getirebilir."

"Ama denemenin bir yolu var mı? Hipnoza ne dersiniz?"

"Hipnoz risklidir. Aslında daha fazla yanlış anıya neden olabilir. Zain, hipnoz altında zihnin inanılmaz derecede telkine açık olabileceğini anlamalısın ve eğer doğru türden biriysen, hipnozcu istemeden *ya da* bilerek daha önce olmayan fikirler *ya da* anılar yerleştirebilir."

Mesajı açık. Daha fazla sahte anı ekleme riskini alamayız. "O zaman ne ? Öylece oturup onu bekleyemeyiz.

belki bir şeyler hatırlamak için."

"Cevaplar istediğinizi biliyorum ama lütfen dikkatli olun. Ashley'nin anıları zaten bir kez güvenilmez olduğunu kanıtladı. Şimdi her şeyinizi onlara bağlamayın."

"Şu anda başka bir şey yok."

"Bunun adil olmadığını biliyorum, Zain. Yaşadığın onca şeyden sonra... cevapları hak ediyorsun. Ama onları yanlış yoldan aramak seni hayal kırıklığına götürebilir. Bunu riske atmanı istemiyorum."

Bu işin peşini bırakamam. O gece gerçekten ne olduğunu bilmem gerek. En iyi arkadaşlarımın neden öldürüldüğünü bilmeliyim. Neden olduğunu anlamadan hayatıma devam edemem.

Derin bir nefes alıyorum, sonra biraz yön değiştiriyorum. "Şu bahsettiğiniz adam. Tutuklanmamdan sonra gelip sorular soran adam..."

"Peki ya o?"

"Başka bir şey hatırlıyor musunuz? Kim olduğunu belirlemenize yardımcı olabilecek herhangi bir şey?"

Duraksıyor ve sanırım sorularımı düşünüyor. "Profesyonel görünüyordu. Sanki ne yaptığını biliyordu ve bana soru sormaya hakkı vardı. Ama polis gücünün bir parçası değildi. Bundan eminim."

"Ve neden soru sorduğunu hiç açıklamadı mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Sadece davayı araştırdığını söyledi. Dediğim gibi, onun bir gazeteci ya da belki de özel dedektif olduğunu düşündüm."

"Başka bir şey var mı? Neye benziyordu, ne giyiyordu?"

"Özür dilerim, tatlım. Çok uzun zaman önceydi ve ben... O sırada başka şeylere odaklanmıştım."

"Pekala. Teşekkürler."

"Lütfen dikkatli olun. Her ne yapıyorsan, seni tüketmesine izin verme. Artık özgürsün. Ama hala bir mahkum gibi davranıyorsun."

İyi niyetli olduğunu biliyorum, bu yüzden onu tersleme isteğimi bastırıyorum. Bunun yerine aramayı sonlandırdım ve telefonumu koltuğa fırlattım. Dönüp Ashley'e baktım.

Konuşma boyunca sessiz kaldı, kanepenin kenarına tündü.

"Ne dedi?"

Başımı salladım. "Umduğumuz kadar basit değil. Bastırılmış anılara erişmek kolay değil ve riskleri de var."

"Ne tür riskler?"

"Birincisi yanlış anılar. Görünüşe göre, anıları yüzeye çıkmaya zorlamak yeni anılar yaratma potansiyeline sahip."

Sözlerimi sindirirken kaşlarını çatıyor. "Bu bizi nereye götürüyor?"

"Emin değilim."

"Röportajları tekrar izlemek istiyorum."

Bakışlarım bir anda onunkilerle buluşuyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Onları izlediğimde... beni onları izlemeye *zorladığında*, hâlâ kardeşimi senin öldürdüğüne inanıyordum. Onun öldüğü odada olduğum için panik içindeydim. Şimdi kafam daha berrak olduğu için onları tekrar izlemek istiyorum."

Kardeşinin öldürüldüğü odada geceyi geçirmesi için onu nasıl zorladığımı anlatırken sesi çok gerçekçiydi.

Sikeyim.

Ona yaptıklarım için özür dilemeliyim ama dileyemem. Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Yapılacak doğru şey olduğunu düşündüğüm şeyi. Bunu değiştiremem.

"Belki anıların kaybolmasına yardımcı olur."

Onun mantığına karşı çıkamıyorum, bu yüzden denemeye bile zahmet etmiyorum.

Haklı ve gerçekten de şu anda elimizdeki tek şey bu. "Dizüstü bilgisayar mutfakta."

Ayağa kalkıyor ve sessizce mutfığa doğru yürüyor. Dizüstü bilgisayarı kuruyorum, röportajları bulana kadar etrafta geziniyorum ve sonra ona bakıyorum.

"Bundan emin misin?"

Başını sallıyor ve ekranın önündeki koltuğa oturuyor. "Sanırım bu önemli. Bana son gösterdiğinde görmek istememiştin." Başını çeviriyor ve bana titrek bir gülümseme veriyor. "Söylenenlerin çoğunu anlayacak ruh halinde olduğunu da sanmıyorum. O yüzden neden sen de izlemiyorsun?"

Haksız değil. Kızgındım, hâlâ kızgınım. Ama şimdi aynı değil. O zaman *ona* kızgındım ve sadece öfkemi haklı çıkaran kısımlara dikkat ediyordum. Ya şimdi? Şimdi, hikayenin daha olduğunu biliyorum.

Başka bir sandalye yanına oturuyorum.

"Tamam. Bakalım ne bulabileceğiz."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

ZAIN PLAY TUŞUNA BASTIĞINDA SINIRLERİMİ YATIŞTIRMAK İÇİN DERİN BİR NEFES ALIYORUM. Video. Daha önce görmüş olsam da, hatırladığım kadarıyla hissettiğim korku ve paniğin gölgesinde kaldı. Korku hala orada ama şimdi farklı. Artık Zain'den değil, bulabileceğimiz şeyden korkuyorum.

Genç halim ekranda belirdiğinde, ne kadar çığ ve savunmasız göründüğümü fark ediyorum. Gözyaşlarım yüzümden akıyor, sesim her kelimede çatlıyor. Ama izlemek acı verici olsa da, kendimi bunu yapmaya zorluyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, "öyle bir durumdaydım ki." Zain başını sallıyor ama konuşmuyor.

Genç halim kamburlaşmış, kollarını kendine sarmış, kendini tutmaya çalışıyor. Birkaç saniyede bir titreyen elleriyle yüzünü siliyor ama gözyaşları akmaya devam ediyor. Ekrandan yayılan yıkımı *hissedebiliyorum*.

"Bu kadar kötü olduğumu hatırlamıyorum. Bunu nasıl hatırlamam?"

Zain cevap vermiyor.

Holson sorgulamaya başlıyor, Ramsey ise arka planda sessizce duruyor. Duygusal durumuna rağmen genç benliğim cevap veriyor, sesi titriyor ama kelimeleri net.

"Onunla konuşmam gerekiyordu," diyor genç halim ekranda. "Annemle babamın kavga ettiğini sanıyordum. Ona ne olup bittiğini bilip bilmediğini sormak istedim."

Göğsümde bir sızı var. O gece Jason'ın evine gitme sebebim, olan biten her şeyin ışığında şimdi çok önemsiz görünüyor.

Holson, Zain'in elinde bir bıçakla cesetlerin başında durduğundan bahsediyor ve gözyaşlarına rağmen genç benliğim bıçak görmediğini kesin bir dille ifade ediyor ve gözlerim tuhaf bir şeye takılıyor.

"Dur. O kısmı geri sarabilir misin?"

Zain tek kelime etmeden itaat eder.

"İşte." Ekranı gösteriyorum. "Bıçağın olmadığını söylediğimde Ramsey'in yüzüne bak."

Zain oynat tuşuna basıyor ve o anı tekrar izliyoruz. Ramsey'nin ifadesi bir saniyeliğine değişiyor. Bir titreşim... bir şey. Hayal kırıklığı mı? Kararlılık mı? O kadar çabuk geçti ki emin olamıyorum.

Zain'in koluna dokunuyorum. "Bunu gördün mü?" "Evet. Bu cevap hiç hoşuna gitmedi."

Tekrar oynat tuşuna basıyor ve izlemeye devam ediyoruz, bu sefer dikkatimiz Ramsey'de. Bu birkaç kez daha oluyor. Genç halim bıçak olmadığına her ısrar ettiğinde, Ramsey'nin çenesi geriliyor, gözleri kısılıyor. Belli belirsiz ama orada. Bu sırada Holson bastırmaya devam ediyor, soruları daha yönlendirici hale geliyor.

"Emin misin Ashley?" Holson ekranda soruyor. "Bu çok önemli. Kardeşin ve Louisa yataklarında bıçaklı biri tarafından öldürüldü. Zain Ryder'ı orada buldun. Bıçak onda olmalı."

Genç halim başını şiddetle sallıyor. "I ... Hayır, hayır. Ben bıçak falan görmedim."

Kapı açıldığında ilk görüşme sona eriyor ve başka bir ses dedektiflere babamın geldiğini bildiriyor. Zain videoyu durduruyor ve bana bakıyor.

"İkinci görüşmeye başlamadan önce en az on beş dakika yoktunuz."

"Anlamıyorum. Çok üzgündüm, çok travmatize olmuşum ama yine de ne gördüğüm konusunda nettim. Ya da bu durumda görmediğim. İkinciyi oynat."

Zain dediğimi yapıyor ve zıtlık anında ve sarsıcı bir şekilde ortaya çıkıyor.

Genç halim daha dik oturuyor, yüzü gözyaşlarıyla dolu ama sakin. Babam şimdi orada, endişeli, kızgın ve üzgün görünüyor.

Oğlunun öldürüldüğünü bile bile orada benimle nasıl oturabildi?

"Kızım on üç yaşında," diyor. "Yanında ebeveyni olmadan onu sorgulamaya hakkınız yoktu."

O anı çok net hatırlıyorum; babam geldiğinde her şeyin bittiğini düşünerek rahatlamıştım. Her şeyi daha iyi yapacağını düşünmüştüm. Ne kadar yanılmışım.

Holson bıçağı tekrar sorduğunda, genç halim önce tereddüt ediyor, sonra kabul ediyor. Değişim şaşırtıcı.

"Dur." Mide bulantısı boğazımda yükseliyor. "Şimdi Ramsey'e bak." Zain videoyu durduruyor, daha yakına eğiliyor.

"Memnun görünüyor," diye fısıldıyorum. "Sanki tam olarak istediğini elde ediyormuş gibi."

"Kolay bir galibiyet istediler," diyor Zain, sesi sert. "Oradaydım, beni cesetlerin üzerinde gördünüz. Bu açık ve kapalı bir davaydı. Ellerin mükemmel bir şüpheli varken daha fazla araştırma zahmetine girmediler."

"Ama nasıl? İfademi nasıl bu kadar değiştirebildiler?"

"Bilmiyorum. Ama bu önemli. Bu iki görüşme arasında her ne , bunu çözmemiz gerekiyor."

Kaydı yeniden başlatıyor ve gergin bir sessizlik içinde izliyoruz. Genç halim sahneyi anlatıyor, şimdi Zain'in bıçağı olduğunu kabul ediyor. İlk görüşmedeki anlaşmazlığımdan eser yok. Ve tüm bu süre boyunca Ramsey arka planda duruyor, ifadesi okunamıyor ama gözleri benden hiç ayrılmıyor.

"Evet," diyor genç halim ekranda, sesi boş. "Evet, elinde bir bıçak vardı."

Bunları söylediğimi hatırlıyorum ama şimdi gerçeği bildiğim için yalan gibi geliyor. Sanki kelimeleri prova etmişim gibi.

Ve tam o anda, zihnimde bir anı parçası parılıyor.

Ramsey'nin sesi sert ama güven vericiydi: "Kafan karışık, Ashley. Yaşadıklarından sonra bu normal. Ama gerçekten düşünmeni istiyoruz. Net bir şekilde hatırlamana. Jason için."

Nefesim kesildi, bunun gücü Zain'in gerilmesine neden oldu.

"I ... Sanırım bir şey hatırlıyorum. Ramsey benimle konuşuyordu. Bana kafamın karışık olduğunu, net bir şekilde hatırlamam gerektiğini söylüyordu."

Gözleri keskinleşiyor. "Sence duygusal durumunu sana karşı kullanıyor olabilir mi?"

Farkına varmak beni çok etkiledi. "Kendimden şüphe etmemi sağladı. Doğru hatırlamadığımı düşündürdü."

"Ve içinde bulunduğun durumda, telkine açık olurdun." Zain'in sesi acımasız. "Şüphelileri vardı. Sadece hikayenin uygun olduğundan emin olmaları gerekiyordu."

"Bana istediklerini söyletmek için travmamı, Jason'a olan sevgimi kullandılar. Davayı çabucak kapatmak için."

Bir süre sessizce oturuyoruz, sonra Zain konuşuyor, sesi alçak ve yoğun.

"Gerçek umurlarında değildi. Sadece olayı düzgünce kapatmak istediler."

"Ama eğer bunu yapmaya istekliyseler, başka neleri gözden kaçırmış olabilirler? Başka hangi kanıtları görmezden geldiler?"

Zain'in ifadesi kararır. "Tüm soruşturma lanet bir şakaydı. Kendi anlatılarına uymayan her kanıtı görmezden geldiler."

"Ama bunu nasıl kanıtlayabiliriz?"

Zain bir elini saçlarında gezdiriyor, sonra kafasında bir karara varmış gibi aniden başını sallıyor. "Dava dosyaları bende. Duruşmada sundukları sterilize edilmiş versiyon değil, ama her şey. Sorgu tutanakları, kanıt kayıtları, adli tıp raporları, hepsi."

"Ne? Nasıl?"

"Nasıl olduğu önemli değil. Ama hepsini gözden geçirirsek, bir zaman çizelgesi oluşturabiliriz. O gece olan her şey, soruşturma sırasında olan her şey. Sonra da boşluklara, tutarsızlıklara bakarız."

"Ramsey hakkında daha fazla şey öğrenmeliyiz," diye ekliyorum, dedektifin yüzü zihnimde yanıp sönüyor. "Neden bu işi Ramsey'in üzerine yıkmaya bu kadar kararlıydı?"

Sen? Mesele sadece davayı hızlıca kapatmak mıydı, yoksa daha fazlası da var mıydı?"

"Onu araştıran biri var. Davranışlarını açıklayabilecek bir şey bulabilecek biri varsa o da odur."

Gözlerim videoya geri dönüyor, genç halimin yüzünde donup kalıyorum.

Jason ve Louisa'nın öldürüldüğü gece gerçekten ne oldu? Dedektifler davayı kapatmak için acele ederken ne kadarını gözden kaçırdılar ya da bilerek gözden kaçırdılar?

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ZAIN

ASHLEY EĞİLDİ, ÜZERİNDE ÇALIŞTIĞIMIZ DİJİTAL DOSYALARA GÖZLERİNİ KISARAK BAKTI. saatlerce. Her geçen saniye hayal kırıklığım artarken bir belgeyi daha gözden geçiriyorum.

"Bu bizi hiçbir yere götürmüyor," diyor ve içimi kemiren aynı düşüncayı dile getiriyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve dizüstü bilgisayarın üzerine eğilmekten kaynaklanan bükülmeyi hafifletmeye çalışarak boynumun arkasını ovuyorum. "Kaçırdığımız bir şey olmalı. Göremediğimiz bir bağlantı."

Ashley başını sallıyor, gözleri hâlâ ekrana sabitlenmiş. "Polis raporlarının üzerinden defalarca geçtik. Zaman çizelgeleri, kanıt kayıtları, senin sorgun, benim ifadem..." Kaşlarını çatıyor.

"Ne oldu?"

"Sadece... Ramsey'e odaklanmaya devam ediyoruz. Sorgulama sırasındaki davranışları, yapmış olabileceği şeyler. Ama soruşturmaya dahil olan tek kişi o değildi."

"Holson."

Ashley'nin gözleri benimkilerle buluşuyor, gözlerinde bir heyecan kıvılcımı var. "Her şey için oradaydı. Ramsey'nin davayı nasıl ele aldığını gördü.

... beni nasıl manipüle etti."

"Ve eğer Ramsey travma geçirmiş bir çocuğa hikayesini değiştirmesi için baskı yapmaya istekliyse..."

"O zaman Holson, Ramsey'nin yaptığı başka şeyleri de biliyor olabilir," diye bitiriyor Ashley. "Resmi raporlara hiç girmemiş şeyler."

O konuşmasını bitirmeden ben telefonuma uzanmaya başlamıştım bile. "Onunla konuşmamız gerek. Daha derine inmeliyiz ve bunu yapmanın tek bir yolu var."

McFadden'ın numarasını çeviriyorum ve odadaki enerji değişiyor gibi görünüyor. Bir şey bulduk, bu davayı tamamen çözebilecek bir ipucu, bundan eminim.

McFadden açmadan önce telefon iki kez çalar. "Ryder. Şimdi ne var?"

"Holson'la konuşmam gerek."

Hattın diğer ucunda bir duraklama oluyor. "Böyle bir şey . Bir dedektifi sorgulamana izin veremeyeceğimi biliyorsun."

"Onu sorgulamak istemiyorum. Senden tekrar buraya getirmeni ve sorgularken yanında olmama izin vermeni istiyorum." Ben konuşurken Ashley'nin bakışlarını yakalıyorum ve gözlerinde bir şey parlıyor. İlgili mi? Endişe mi? Tam olarak okuyamıyorum.

"Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü gerçeği bulmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorsun." Ayağa kalktım, mutfağın içinde volta atıyorum. "Holson bir şeyler biliyor McFadden. İlk seferinde paylaşmadığı şeyler. Onu buraya getir, sorgula, ben de kaçırabileceğin her şeyi yakalamak için orada olacağım."

Sessizlik uzuyor ve McFadden'ın kafasında dönen dişlileri neredeyse duyabiliyorum.

"Peki," diyor sonunda. "Ama orada sadece gözlemci olarak bulunacaksın. Ben söylemedikçe konuşmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Kristal berraklığında."

Telefonu kapattım ve Ashley'e döndüm. Beni dikkatle izliyor ve bir an için, bir haftadan kısa bir süre önce tehdit ettiğim ve zorbalık yaptığım kadından ne kadar farklı görüldüğüne şaşıyorum. Şimdi onda bir güç var, benimkini yansıtan bir kararlılık.

"Kabul etti," diye telefonumu cebime geri koyuyorum.

"Duydum. Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi hazırlanıyoruz." Öne doğru eğilerek karşısına oturdum. "Holson'a ne sormak istediğimizi düşünmeliyiz, hangi ayrıntıları

şey."

Ashley dizüstü bilgisayarda yeni bir belge açar. "Zaman çizelgesiyle başlayalım. Hiç ele alınmamış tutarsızlıklar vardı."

Başımı sallıyorum, içimde bir şeylerin kabardığını hissediyorum. *Takdir* mi?

"İyi fikir. Ayrıca reddedilen kanıtlar hakkında da soru sormalıyız. Kısmi parmak izi, çelişkili tanık ifadeleri."

"Peki ya Ramsey?" Parmakları klavyenin üzerinde.

"Bıçak duruşmadan önce kayboldu. Sanırım parmak izi ya da DNA testi yapılamasın diye ortadan kaybolmasını sağladı."

"Bıçakla ilgili ifadeyi değiştirmem için beni manipüle ettiğini biliyoruz, yani bu mantıklı. Başka ne yapmış olabilir?"

Soru havada asılı duruyor, imalarla dolu. Cevap vermeden önce dikkatlice düşünüyorum. "On üç yaşındaki bir kızı manipüle etmeye istekliyse, başka neler yapmış olabileceğini bilemeyiz. Davanın tamamına yaklaşımına bakmamız gerekiyor."

"Çok gençtim. Çok korkmuştum. Bana söylediklerine inanmama şaşmamalı. Bana doğru olduğunu düşündürdüğü başka ne vardı?"

"İşte bunu öğrenmemiz gerekiyor," diyorum sesim yumuşayarak. "Sen sadece bir çocuktun Ashley. Travma geçirmiş ve savunmasız. Ramsey bunu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu." Sözler ağızından çıkarken, ona bakışımın ne kadar farklı olduğunu fark ettim.

Hapiste olduğum süre boyunca, hapsedilmemden tamamen onu sorumlu tuttum. Onu kötü adam, hayatımı çalan kişi olarak gördüm. Ama şimdi, masanın karşısından ona bakarken, yüzleştığım gerçeği inkar edemiyorum.

O sadece bir çocuktu, kendinden çok daha büyük bir olayın içinde kalmış bir çocuk. Asıl kötü adam Ramsey'di ve kolay bir istediği için travma geçirmiş bir çocuğu manipüle etmesine izin veren bir hukuk sistemiydi.

Ona karşı ne kadar öfke harcadım? En az benim kadar kurban birine karşı intikam planları yaparak ne kadar zaman harcadım? Tüm bu gerçekler beni boğmakla tehdit ediyor.

Ashley başını sallıyor, parmakları klavyede benim düşüncelerimden habersiz. "Holson'a Ramsey'nin taktiklerini, özellikle de daha önce benim gibi çocuk tanıklarla nasıl başa çıktığını sormamız gerekiyor."

"Kesinlikle," diyorum, kendimi şimdiki zamana geri çekerek. "Ve kayıt dışı konuşmalar olup olmadığını, davayı hızlı bir şekilde kapatmak için yukarıdan herhangi bir baskı olup olmadığını bilmemiz gerekiyor. Holson resmi raporlara girmeyen şeyler görmüş ya da duymuş olabilir."

Sonraki bir saati aklımıza gelen her ayrıntının üzerinden geçerek, soruların ve ele alınacak noktaların bir listesini oluşturarak geçiriyoruz. İşimiz bittiğinde, odadaki gerilim değişmişti. Artık sadece dava değil. Aramızdaki havada çatırdayan başka bir şey var, nasıl başa çıkacağımdan emin olmadığım bir farkındalık.

Saate bakıyorum, ne kadar zaman geçtiğine şaşırıyorum. "İstasyona gitmeden önce dışarı çıkıp bir şeyler yemeliyiz. Kafamızı boşaltalım."

Ashley başını kaldırıyor, gözlerinde bir parça şaşkınlık var. "Dışarı çıkmak mı istiyorsun? Birlikte mi?"

"Tabii burada kalmayı tercih etmezseniz."

Ne yapıyorsun sen? Neden seninle görünmek istesin ki?

Başını iki yana sallar. "Hayır, dışarı çıkmak kulağa hoş geliyor. Biraz temiz hava alabilirim."

Mutfaktan çıkmak için ayağa kalkıyoruz ve ikimiz de aynı anda dizüstü bilgisayara uzanıyoruz. Ellerimiz birbirine değiyor ve koluma bir elektrik çarpıyor. Ashley donakalıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda hafifçe açılıyor.

Bir an için ikimiz de sessiz kaldık, birbirimize baktık.

Boğazımı temizleyip bir adım geri çekiliyorum.

"buyurun."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

"GITMEDEN ÖNCE, SENİN İÇİN BİR ŞEYİM VAR," DIYOR ZAIN, BİZ TAM evden ayrılmak için. Koridordan mutfağa doğru gözden kaybolur ve birkaç dakika sonra elinde tanıdık bir nesneyle geri döner. "Telefonun. Geçen gün görüşmeden sonra sana geri vermek istemiştım ama sonra olanlardan sonra..."

Rahatlama ve şaşkınlığın karışımını hissederek ondan alıyorum. Elimde evirip . Ona yeni bir tane aldığımı söylemeliydim ama . geçici huzuru bozabilirdi.

"Teşekkürler."

Yüzünde bir şeylerin titreşimi -belki de pişmanlık- beliriyor. "Onu almamalıyım. Özür dilerim."

Özür beni hazırlıksız yakaladı. Diğer her şeyle karşılaştırıldığında çok küçük bir şey ama bir şekilde önemli hissettiriyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemeden başımı sallıyorum.

Arabaya doğru yola çıkıyoruz ve lokantaya kadar sessiz bir yolculuk oluyor. Kendimi Zain'e bakışlar atarken buluyorum, onun bu uzlaşmaya çalışıyorum

-Telefonlara cevap veren ve özür dileyen adamla, daha birkaç gün önce bana evlenme şantajı yapan ve annemi tutuklatmakla tehdit eden adam.

İçeri girdiğimizde lokanta kalabalık değil, sadece masalara dağılmış bir avuç müşteri var. Zain bizi köşedeki bir masaya götürüyor,

kayıyor. vinil koltuk gıcırıyor.

"Peki," diyor, gözleri önündeki lamine sayfayı tararken, "buna hazır mısın? Holson'la yüzleşmeye yani."

Sorusunu düşünerek derin bir nefes alıyorum. "Sanırım öyle. Ama hala... Bilmiyorum, belki de gerçeküstü?"

Bakışları benimkilerle buluşmak için kalkıyor. "Evet, anlıyorum."

"Ya bize yeni bir şey söylemezse? Ya sadece hayaletleri kovalıyorsak?"

Yüz ifadesi hafifçe sertleşir. "O zaman aramaya devam edeceğim."

Garson siparişlerimizi alırken araya giriyor ve ben de dikkati dağılmışken onun yüzünü inceleme fırsatını yakalıyorum. Çok aşına olduğum sert çizgiler hala orada, ama şimdi başka bir şey var. Bir yorgunluk belki? Yoksa belirsizlik mi? İçinde bulunduğumuz durumun stresi mi?

Kız gidince "Ne?" diye sorar.

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Sadece... düşünüyordum."

Kaşını kaldırıyor ama zorlamıyor ve sessizliğe gömülüyoruz. Bunun ne kadar tuhaf olduğunun farkındayım. Bir lokantada Zain, sanki öğle yemeği yiyen iki normal insanmışız gibi. Bir kadın ve haksız yere cinayetle suçladığı adam değil.

"Bu çok garip, değil mi?" Ağzımdan kaçırıyorum ve hemen pişman oluyorum. Zain'in dudakları seğiriyor, sanki bir gülümsemeyi bastırıyor. "Evet."

Daha fazla sessizlik. Söyleyecek bir şey arıyorum, bu garip gerginliği kıracak *herhangi bir şey*. Ve kendimi durduramadan, beynim bana bunun söylenebilecek en kötü şey olduğunu söyleyemedi, kelimeler ağzımdan dökölüveriyor.

"Ne yaptın sen? Hapishanede yani." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, onları geri almak istiyorum. "Özür dilerim, duyarsız davrandım. Buna cevap vermek zorunda değilsin."

Ama o sadece omuz silkiyor. "Çok okudum. Spor yaptım. Başımı eğmeye ve beladan uzak durmaya çalıştım." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada bir meydan okuma var. "Peki ya sen? Son on dört yıldır ne yapıyordun?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "I ... Üniversiteye gittim. Bir iş buldum. Bir hayat kurmaya çalıştım, sanırım." Kelimelerin içi boş , kendi kulaklarıma bile.

"Peki ya sen? Yani bir hayat kurdun mu?"

New York'ta arkadaşlarımla paylaştığım evi, işimi, Scott'ı düşünüyorum. İstedığımı sandığım hayatı.

"Ben de öyle sanıyordum," diye itiraf ediyorum. "Ama şimdi... O kadar da emin değilim."

Zain cevap vermiyor ama yüz ifadesindeki bir şey değişiyor. Ben daha ne olduğunu çözmeden yemeğimiz geliyor ve bana başka tarafa bakmam için bir bahane veriyor.

"Hiç düşünüyor musun..." Başlıyorum, sonra duraksıyorum, sorumu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum.

Başını kaldırdı. Derin bir nefes alıyorum.

"Çok özür dilerim. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama sana yaptıklarım için ne kadar üzgün olduğumu daha önce hiç ifade ettiğimi sanmıyorum."

Çatalı ağzının yarısında duruyor. Yavaşça yere bırakıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Daha yirmi yaşındaydın," diye devam ediyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Hayatının on dört yılını elinden aldım. O hapishanede benim yüzümden neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Çenesi geriliyor. Konuştuğunda sesi kırılmış, her kelime keskin ve kesin. "Haklısın. Bunu hayal bile edemezsin."

Ses tonundan irkildim. Ama ben cevap veremedim devam ediyor, sesi biraz keskinliğini yitirmiş ama hâlâ temkinli. "Ama sen sadece bir çocuktun. Sistem tarafından manipüle edilen."

"Özrümün hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Sana o yılları geri vermeyecek. Ama yaptığım şeyden hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağımı bilmeni istiyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı, gözleri benimkileri aradı. Sonunda konuştu, sesi nötrdü.

"Bunu takdir ediyorum. Ama haklısın. Bu olanları değiştirmez. Bir hafta önce, söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şeyin o zaman yaptıklarını telafi edemeyeceğini söyledim." Bir elini kaldırıp ensesini ovuşturuyor. "Bir hafta içinde çok şey değişti."

Tabağıma bakıyorum, artık aç değilim. Sözleri tam olarak bağışlama değil ama reddetme de değil. Yemeğimi tabağımın etrafına itiyorum, iştahım kaçıyor.

Zain'in telefonu sessizliği bozacak şekilde çalar. Ekrana bir göz atıyor, sonra cevap veriyor.

"McFadden," diyor selamlama şeklinde. "Pekâlâ. Burada işimiz biter bitmez orada olacağız." Telefonu kapatıyor. "Holson karakolda."

Kalp atışlarım . "Şimdi gidelim mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, önce yemeğimizi bitirelim. Bir süre daha orada olabiliriz ve bu durumla açık bir kafayla yüzleşmeyi tercih ederim."

Yemeklerimize dönüyoruz ama atmosfer yine değişmiş durumda. Önceki gerginlik yerini garip bir beklenti ve korku karışımına bıraktı.

İşimiz bittiğinde, Zain hesap için garsonu işaret ediyor, ödeme teklifimi görmezden geliyor ve garsona kredi kartını uzatıyor. Geri verdiğinde, arabaya geri döndük.

İstasyona gitmek sadece birkaç dakika sürüyor. Otoparka girdiğimizde kalp atışlarım hızlanıyor.

İşte bu kadar. Holson'la yüzleşmek üzereyiz ve umarım aradığımız gerçeğin bir kısmını ortaya çıkarırız.

Motoru durdurdu ve bana döndü. "Buna hazır mısınız?"

Derin bir nefes alıp kendimi çelikleştiriyorum. " hazırım."

İstasyona yan yana giriyoruz ve bizi böyle bir arada gören insanların ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum. Haksız yere hüküm giymiş bir adam ve tanıklığıyla onu attıran bir kız.

McFadden bizi lobide bekliyor. "Ryder. Bayan Trumont, burada olmanızı beklemiyordum. New York'a geri döndüğünü sanıyordum."

"Döndüm ama Zain'le konuştuktan sonra geri dönmem gerektiğine karar verdim.

ve bu işi bitirmek. Bana saldıran adam hakkında bir şey bulabildiniz mi?"

Başını iki yana sallar. "Ne yazık ki hayır. Olay yerinde bize tek bir ipucu verebilecek hiçbir şey yoktu. Arazinin yakınında ya da araziden kaçan kimse görülmedi. Ama aramaya devam edeceğiz." Sırayla her birimize başını sallıyor. "Beni takip edin."

Koridorda yürürken Zain'in yanımdaki varlığı sağlam ve güven verici. McFadden bizi kapının hemen dışında durdurdu.

"Burada sadece gözlemci olarak bulunduğunuzu unutmayın. Burası izleme odası. Ben içeri girmenizi istemedikçe burada kalın. Anlaşıldı mı?"

Zain'in çenesinde bir kas kasılıyor ama başını sallıyor.

"Bayan Trumont." McFadden bana döndü, yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. "Eğer istemiyorsanız bunun için burada olmak zorunda değilsiniz."

Çenemi kaldırıp bakışlarına karşılık veriyorum. "Burada olmak istiyorum. Gerçeği bilmem gerekiyor."

Bir an beni inceliyor, sonra başını sallıyor. "Pekala o zaman. Ona sormamı istediğin şey neydi?"

"Bir liste yazdık. Cep telefonumda var. Sana gönderebilir miyim?" Telefonumu çıkardım.

McFadden bana e-posta adresini verdi ve ben de yazdığım belgeyi ona gönderdim.

Kaşlarını çatarak tarıyor ama listedeki hiçbir şey hakkında bizi sorgulamıyor. "Tamam o zaman, hadi yapalım şu işi."

McFadden kapının koluna uzanırken, Zain'in elinin benimkine değdiğini hissediyorum. Çok kısa bir dokunuş, o kadar hafif ki hayal etmiş olabilirim, ama ona baktığımda, gözlerinde içimde dolaştığını hissettiğim aynı kararlılığı görebiliyorum.

Kapı açılıyor ve McFadden bizi izleme odasına götürüyor.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

ZAIN

GÖZLERİM TEK YÖNLÜ CAMDAN HOLSON'IN YÜZÜNE SABITLENDİ. I

Duruşmamda kürsüye çıkıp beni iki kez müebbet hapse mahkûm eden soruşturmadaki rolünü anlattığından beri görmedim. Hapiste kaldığım süre boyunca Ashley için hissettiğim gibi kızgın hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama hissetmedim. Yorgunluk dışında hiçbir şey hissetmiyorum.

McFadden dava hakkında konuşurken ve hazırladığımız soruları sorarken dedektif rahatsız görünüyor, koltuğunda kayıyor. Şimdiye kadar Holson'ın cevapları belirsiz ve bağlayıcı değildi. Gerçeğin etrafında dans ettiğinden eminim ve o odaya dalıp kendim cevap talep etmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Onu böyle kıvranırken izlemek, sorulara cevap vermekten kaçındığını duymak çileden *çıkarıcı, sinir bozucu*.

On dört yıl. Hayatımın on dört yılı yalanlar, manipölasyonlar ve yarı doğrular yüzünden çalındı. Holson'ın bir şeyler bilip de hiçbir şey söylememiş olabileceği fikri, iyileşmeyi reddeden açık bir yara gibi içimi kemiriyor.

Ashley koluma dokunuyor ve ben de dikkatimi odada olup bitenlerden ayırıp ona bakıyorum.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum ama yalan söylüyorum. Geçen her saniye, kaybettiğim zamanın bir başka hatırlatıcısı gibi geliyor. Asla geri alamayacağım zaman.

"Dedektif Holson," McFadden'ın sesi hoparlörden geliyor, sakın ama kararlı. "Ashley Trumont'un sorgusunda neden başı çektiğinizi açıklayabilir misiniz? O zamanlar kıdemsiz bir dedektiftiniz. Böyle hassas bir sorguyu yürütmek pek alışıldık bir şey değildi, değil mi? Dedektif Ramsey size çok güveniyordu. Bu rolün size verilmesini alışılmadık bulmadınız mı? "

Holson tereddüt eder, gözleri yana kayar. "Ramsey benim halletmemi istedi. Daha genç olduğum için travma geçirmiş bir çocuğa daha nazik davranabileceğimi söyledi. Onunla daha iyi bağlantı kurabileceğimi söyledi. Sanırım daha az korkutucu."

"Ve sen bunu garip bulmadın mı?" McFadden hafifçe öne eğilerek bastırıyor. Soruyu soruş biçiminde Holson'ın mazeretine inanmadığını belli eden bir şey var.

Holson her geçen saniye daha da rahatsız görünerek yerinden kayıyor. "O zamanlar hayır. Gururum okşandı sanırım. Bana olan inancını gösterdiğini düşündüm."

Gururum okşandı.

Bir şeyler , bunu hissedebiliyorum. Holson yalan söylüyor ya da bir şeyleri atlıyor. Bundan eminim.

McFadden Holsen'i inceler. "Ama bu sadece Bayan Trumont ile yaptığınız görüşme değildi, değil mi? Şüpheli Zain Ryder'ın sorgusunu da siz yönettiniz. Davanın *her iki* unsuruyla da ilgilenmek, kıdemsiz bir dedektif için büyük bir sorumluluk."

"Ramsey buna da liderlik etmemi istedi. Süreklilik sağlamanın, işleri tutarlı tutmanın önemli olduğunu söyledi."

"Devamlılık... Anlıyorum." McFadden pozisyonunu ayarlıyor, sesi daha da keskinleşiyor. "O sorgulama sırasında oldukça önemli bir şeyden bahsettiniz, daha sonra davada cinayet nedeni olarak büyük rol oynayacak bir şeyden. Louisa Conway'in hamileliği. Bu bilgi kamuya açık bir değildi. Bu bilgiye nasıl ulaştınız?"

Gözlerini kırıştırır, hazırlıksız yakalanmıştır. "Ben... ne?"

"Louisa'nın hamileliği," diye tekrarlıyor McFadden. "Herkesin bildiği bir şey değildi. Aslında bunu sadece Jason ve Zain biliyordu. Peki siz nereden biliyordunuz?"

Holson'ın yüzündeki renk o kadar hızlı kayboluyor ki neredeyse bayılmasını bekliyorum. "Ben... ne?"

"Louisa'nın hamileliği," diye tekrarlıyor McFadden. "Herkesin bildiği bir şey değildi. Aslında sadece Jason ve Zain biliyordu. Peki *sen* nereden biliyordun?"

Holson'ın gözleri irileşir, ağzı nefes almaya çalışan bir balık gibi açılıp kapanır. "Ben... Ramsey bana söylemiş olmalı."

"Ama Ramsey nereden biliyordu?" McFadden'ın sorusu havada asılı kalır, mükemmel bir hassasiyetle kurulmuş bir tuzaktır.

"Bilmiyorum... Emin değilim. Olay yerinde bir şey olmalı. Belki bir tarama görüntüsü."

Kalbim küt küt atarken cama bir adım daha yaklaşıyorum. Bu tamamen saçmalık ve Holson da bunu biliyor.

McFadden'ın ifadesi değişmiyor. "Davanın kendisi hakkında konuşalım. Soruşturma sırasında Bay Ryder'ın suçlu olduğuna dair herhangi bir şüpheniz oldu mu?"

Holson cevap vermeden önce uzun bir duraklama oluyor ve yemin ederim kararlılığında oluşan çatlakları görebiliyorum. "Benim... benim teorilerim vardı. Bazı şeyler akla yatkın değildi. Kanıtlar, zaman çizelgesi... ama Ramsey her soruyu kapattı. Halledildiğini söyledi."

"Ne tür teoriler?"

Holson başını sallar. "Sadece... düşünceler. Ne olmuş olabileceğine dair fikirler. Ama Ramsey her şeyden o kadar emindi ki, her şeyi o kadar çabuk toparladı ki."

"Ve sen de hiçbir soru sormadan bunu kabul ettin öyle mi?" McFadden'ın sesi sertleşir.

"Ne yapmam gerekiyordu?" Holson'ın sesi kırılır. "O benim üstümdü. Ve gerçekten şüphe duymaya başladığımda artık çok geçti. Ryder çoktan hüküm giymişti."

Bu kadar. Daha fazla dayanamayacağım. Kendimi durduramadan kapıdan geçip sorgu odasına giriyorum. McFadden ayağa kalkıp yaklaşmamı engelliyor ama onu atlatıp ilerlemeye devam ediyorum. Dikkatim Holson'da, hayatımın mahvolmasına seyirci kalan adamda.

"Ne teorisi?" Ellerimi önündeki masaya vuruyorum. Çarpmanın etkisiyle metal sarsılır ve Holson sıçrar. "Ne yaptın sen?"

Şüpheli mi? Ramsey ne biliyordu?"

"Ryder?" Bana bakakaldı.

"Lanet olası sorulara cevap ver!" Bağırışım duvarlarda yankılanıyor.

Dedektifin yüzü kızarır. "Yemin ederim, Ramsey'nin ne bildiğini bilmiyorum. Benimle hiç paylaşmadı. Ama bir şeyler doğru değildi." Cevap vermek için acele ederken neredeyse diline takılıyordu. "Davayı ele alış şekli, uymayan kanıtları ne kadar çabuk yok saydığı..."

"Ve sen bunu sorgulamayı hiç düşünmedin mi? Endişelerinizi başka birine iletmeyi?"

Holson irkilir, sertçe yutkunurken gözleri masaya düşer. "O kadar basit değildi," diye mırıldandı. "Ramsey... sizi en iyisini bildiğine inandırmakta çok iyiydi."

"Yani masum bir adama iftira atılmasına göz mü yumdun?" Sesim düz.

Holson çökmek üzereymiş gibi görünüyor. "Bilmiyordum. İlk başta bilmiyordum. Ve şüphelerim oluşmaya başladığında... artık çok geçti. Ne yapmam gerekiyordu?"

Zihnim hızla çalışıyor ama bir şey giderek daha da netleşiyor: Ramsey bir şeyler biliyordu. Louisa hakkında, o gece hakkında, hiç paylaşmadığı bir şey. Ve bu her neyse, soruşturmayı aceleye getirip tüm suçu benim üzerime atmasına neden olacak kadar büyüktü.

Dönüp odadan çıkıyorum, McFadden'ın sakın olma çağrılarını duymazdan geliyorum. Şu anda sakın olamam. Düşünmek, nefes almak için alana ihtiyacım var. Odadaki hava beni boğuyor.

Ashley koridorda, kapının hemen dışında duruyor, yüzü solgun, gözleri kocaman.

"Zain," diye başlıyor ama ben başımı sallıyorum.

Şu anda onunla konuşamam. Kendimi kontrol altına almak için bir dakikaya ihtiyacım var.

"Banyo." Kelimeyi kırparak söyledim ve ihtiyacım olan kapıyı bulana kadar onun yanından geçtim. İçeri girdiğimde kilidi vurup ona yaslanıyorum, gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum.

Üç nesne söyleyin... Cep telefonu, lavabo, pisuar.

Üç ses... su damlıyor, kalbim çarpıyor, kapının ötesinden belli belirsiz sesler geliyor.

Üç vücut parçasını hareket ettirin... parmaklar sıkılır, baş eğilir, omuzlar yuvarlanır.

Derin bir nefes daha alıyorum.

Tamam, güzel. Bir tane daha.

Burnumdan nefes alıp ağızımdan veriyorum, gözlerimi açıyorum ve doğruluyorum. Kafamın içindeki gürültü bir fısıltıya dönüşüyor ve dışarı çıkmaya hazırım. Kapıyı , Ashley kapının hemen arkasında duruyor.

"Ramsey'nin ne bildiğini bulmam gerek," diyorum, sesim sert ve kararlı. "Her ne ise, tüm bunların anahtarı o. Ve ne pahasına olursa olsun onu bulacağım."

"Çözeceğiz. Bir yolunu ." Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı, sanki beni ele geçirmeye çalışan anksiyete krizini kimse görmesin diye banyoda saklandığımı biliyormuş gibiydi.

Gözleri benimkilerle buluştu. Teması kesiyorum ve sorgu odasına doğru bakıyorum. Holson her şeyi bilmiyor olabilir ama bir şeyi kesin olarak doğruladı: Ramsey bir şeyler saklıyordu.

Ve tam olarak ne olduğunu öğreneceğim.

McFadden ve Holson'un bulunduğu odaya geri dönerken adımlarım daha yavaş. İkisi de farklı ifadelerle bana bakıyor. McFadden sinirli görünüyor, Holson ise... korkmuş.

"Burada işimiz bitmedi." Sessizliği bozuyorum, gözlerim Holson'da. "Uzun bir atışla değil. Şüphelendiğin her şeyi, sahip olduğun her teoriyi bize anlatacaksın. Bildiğiniz her şeyi öğrenene kadar bu odadan çıkmayacaksınız."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

ASHLEY

HOLSON MASADA OTURURKEN ZAIN ODADA VOLTA ATIYOR, SOLGUN VE terliyor. Şerif McFadden onun karşısında oturmuş, Zain'i izliyor. Ben duvarın yanında durmuş hepsini izliyorum.

"Ramsey bunu neden benim üzerime yıktı?" Zain'in sesi keskin.

Holson yere bakar. "Bakın, kesin bir şey bilmiyorum ama bir rapor var. Cinayetlerden bir gün önce Louisa'yı evin dışında biriyle tartışırken gördüğünü söyleyen bir tanık. Kim olduğunu bilmiyorum ama Ramsey... o raporun ortadan kaybolmasını sağladı. Soruşturmanın sana odaklanmasını istedi."

"görölmüş?"

"Bilmiyorum. Tanık bir adamla tartıştığını söyledi. Eve girip kapıyı kapatmış ve adamı dışarıda bırakmış. Adam birkaç dakika sonra arabayla uzaklaşmış."

"Peki Ramsey gömdü mü?" McFadden soruyor.

"Evet. Ertesi gün rapor gitmişti. Bunu sordum ve Ramsey bana hayal görüyormuşum gibi davrandı. Raporun söyledi ve bir daha bundan bahsetmememi istedi. Ramsey'nin birini koruduğu izlenimine kapıldım," diyor Holson. "Bunu bana hiç söylemedi, yani bu bir tahmin. Davayı Zain'in etrafında şekillendirmeye odaklanmamızı istedi. Ashley onu olay yerinde görmüş, bıçağın elinde olduğunu ve kanlar içinde olduğunu söylemişti... Zain'i aramaya gerek yoktu."

bir şüpheli için daha fazla zaman harcamak zorunda kaldık."

"Uygun olduğum için mi bana komplo kurulduğunu söylüyorsunuz?"

Holson başını sallar. "Ben diyerek Şimdi sen olmuştur Aklandım, öyle olmuş gibi görünüyor."

Zain volta atmayı bırakır ve Holson'a döner. "Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Ama Ramsey'nin garip davrandığını düşündüğümü hatırlıyorum. Gergindi. Normalden daha fazla."

Zain'in sesi öfkeyle gergin. "Ve sen de bunu yapmasına izin mi verdin?"

"Ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum," diyor Holson. "Resmin tamamını gördüğümde, Ramsey seni işaret etmeyen her şeyi gömmüştü."

Zain'in vücudu öfkeyle kaskatı kesilmiş durumda ve ben sürekli patlamasını bekliyorum ama bir şekilde kendini kontrol altında tutuyor.

McFadden sorgulamayı devralıyor. "Ve bunca yıl boyunca bu konuda sessiz mi kaldınız?"

"O zamanlar sadece kıdemsiz bir dedektif olduğumu anlamalısınız. Benim gücüm yoktu ama Ramsey'nin vardı. Kimsenin onun kararlarını sorgulamamasını sağladı. Tek bildiğim Ramsey'nin Louisa'nın başka biriyle görüldüğüne dair tek bir ihbarı bile soruşturmanın asla takip etmemesini sağladığı."

"Ve on dört yıl boyunca hapiste çürümeme izin verdiniz, çünkü buna razı olmak daha kolaydı."

Holson cevap vermez, suçluluğu sessizliğinden bellidir.

McFadden bir adım öne çıkar, sesi artık daha serttir. "Başka ne biliyorsun? Conway ailesiyle dosttunuz, değil mi?"

"Uzun zaman önce. Louisa da ailesiyle yıllardır konuşmamıştım. Louisa'nın o gün kiminle birlikte olduğunu ya da herhangi biriyle birlikte olup olmadığını bilmiyorum. Bir yanlış kimlik vakası ama Ramsey bunun bir önemi olmadığından emin oldu."

"Geçen gün sizinle konuştuğumda, Ramsey'nin birkaç yıldır izole bir şekilde yaşadığını söylemiştiniz. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Holson başını sallar. "Arkadaş değildik. Yaklaşık on yıl önce emekli oldu ve şehir dışına taşındıktan sonra onunla bir daha hiç görüşmedim."

"O kadar yaşlı değildi. Neden emekli oldu?"

"İşten bıktığını ve biraz değişiklik istediğini söyledi."

"Değişiklik olsun diye," diye tekrarlıyor Zain ve ses tonundaki alaycılığı fark etmemek imkânsız. "Ya da belki de kimse soru sormaya başlamadan önce ortadan kaybolmak istedi."

"Mümkün," diye kabul ediyor McFadden, sesi asık. "Holson, o tanık raporu ve Ramsey'nin soruşturma sırasındaki davranışları hakkında hatırladığın her şeyi yazmanı istiyorum. Her ayrıntıyı, ne kadar küçük olursa olsun."

"Tabii ki. Ne istersen." Her şey açıklığa kavuştuğu için rahatlamış görünüyor.

Zain'e bakıyorum. Çenesi sıkıca kenetlenmiş, gözleri yıllar önce onu sorgulayan dedektiften hiç ayrılmıyor. Yaşadığı mücadeleyi görmek kolay, daha fazla cevap için bastırma arzusu, şimdilik bir duvara çarptığımız bilgisiyse savaşıyor.

McFadden bize dönerek, "Zain, burada yapılacak başka bir şey yok," dedi. "Evinize gidin. Yeni bir şey çıkarsa sizinle irtibata geçerim."

Bir an için Zain'in itiraz edeceğini düşünüyorum ama sonra kısa bir baş sallamasıyla yetiniyor. "Peki. Ama biter bitmez açıklamanın bir kopyasını istiyorum."

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Ve Zain bununla yetinmek zorunda, çünkü şerifin yüzünden zorlamanın zaman kaybı olacağı anlaşılıyor. Başka bir şey söylemeden dönüyor ve kapıya doğru yürüyor. koşuyorum, zihnimi yeni öğrendiğimiz her şeyle dolu.

Neredeyse Zainin arabasına varmıştık ki cep telefonu çalmaya başladı. Aniden durdu ve neredeyse sırtına çarpıyordum.

"Rook?" Telefona cevap verirken arabanın kapısının kilidini açar. "Neyin ? ... Ne? *Ne zaman?* ... Emin misin?"

Kalbim kaburgalarımı çarpıyor. Zain'in sesinde bir nota, duruşunda bir gerginlik var, bu da bana her ne duyuyorsa bunun iyi bir haber olmadığını söylüyor. Telefon görüşmesi bittiğinde, bir saniye öylece durup otoparka bakıyor.

"Zain?"

Kafasını çevirdi. "Arabaya bin." Dediğini yapıp yapmadığını görmek için beklemedi ve arabaya tırmanmak için eğildi.

Ona aramayı sormayı tartışıyorum. Merak beni bitiriyor ve anlaşılmamıza göre benden hiçbir şey saklamayacaktı, bu yüzden yanındaki koltuğa soruyorum. "Kimdi o?"

Hemen cevap vermiyor, arabasının anahtarlarını ve emniyet kemerini kurcalıyor ve sonra motoru çalıştırıyor.

"Ramsey'i buldular," diyor, sesi gergin. "Onlar mı? Kim onlar? Ne söyledi?"

"Hiçbir şey söylemedi."

"Neden söylemedi?"

"O öldü. Görünüşe göre intihar etmiş ama Rook bunun kurgulanmış olduğunu düşünüyor."

"Öldü mü?" Bu yeni bilgiyi işlemekte zorlanıyorum. Nasıl olabilir?

"Ama... nasıl? Ne zaman?"

Zain park yerinden geri geri çıkar ve arabasını trafiğin içine sürer.

"Son zamanlarda. Son yirmi dört saat içinde. Rook kendini asmış gibi görüldüğünü söylüyor ama tutarsızlıklar var."

"Ne tür tutarsızlıklar?"

"Boynundaki ip izleri, asılı olduğu varsayılan kirişin yüksekliğiyle uyuşmuyor. Ve odada boğuşma izleri vardı."

Bir ürperti omurgama doğru ilerliyor. "Birinin onunla konuşmamızı engellemek için onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"görünüyor."

Bunun sonuçları sarsıcı. Ramsey en iyi ipucumuzdu, o gece olanlarla ilgili tüm gerçeği biliyor gibi görünen tek kişiydi. Ve şimdi o gitti ve sahip olduğu sırlar da onunla birlikte gitti.

"Şimdi ne yapacağız?" Sesimin bu kadar küçük nefret ediyorum.

"Dışarıda birileri o gece gerçekte ne örtbas etmeye çalışıyor. Kim olduğunu bulana kadar devam edeceğim."

"Bunu her kim yaptıysa... Ramsey'de durmayacaklar, değil mi?" Fısıldıyorum.

Parmakları direksiyonu sıkıca kavırıyor ama cevap verirken sesi sabit. "Hayır," diyor sessizce. "Yapacaklarını sanmıyorum."

BÖLÜM KIRK YEDİ

ZAIN

ASHLEY EVE DÖNERKEN SÜREKLİ BANA BAKIP DURDU.

ama gözlerimi yoldan ayırmıyorum. Şu anda ona, araba sürmeye ve kafamda dönen düşüncelere odaklanamıyorum.

Ramsey öldü.

Ashley'i manipüle eden ve on dört yıl boyunca hapiste çürümemi sağlayan adam gitti. Ve onunla birlikte, cevapları doğrudan kaynağından alma da yok oldu.

Direksiyonu daha sıkı kavıyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Bu her şeyi değiştirir. Ve *hiçbir şeyi*.

Başa döndük, hayaletleri ve gölgeleri kovalıyoruz.

Whitstone'un tanıdık sokakları bulanık bir şekilde geçip gidiyor ama ben onlara hiç dikkat etmeden otomatik pilotta ilerliyorum. Zihnim bir döngüye hapsolmuş, Rook'un sözlerini tekrarlıyor.

Ramsey öldü, Zain. Dün gece geç saatlerde dairesinde bulundu.

İlk raporlar intihar diyor ama içimden bir ses farklı söylüyor.

İntihar. Bu kelime ağızımda acı bir tat bırakıyor. *Suçluluk duygusu sonunda onu ele mi geçirdi? Yoksa başka bir şey miydi? Başka biri mi?*

Evin önüne geldiğimizde motoru durdurdum ama inmek için hareket etmedim. Ashley koltuğunda kayarak bana doğru döndü.

"Zain?" Sesi yumuşak, tereddütlü. "İyi misin?"

Neredeyse gülecektim. *Ben iyi miyim? On dört yıldır hiç iyi olmamıştım.*

"Biraz zamana ihtiyacım var," diyorum, sesim niyet ettiğimden daha sert.

Başını sallıyor ve gözlerindeki anlayış dengemi bozuyor. Bu kadar kısa sürede aramızda çok şey değişti.

İçeri giriyoruz ve ben merdivenlere yöneliyorum.

"Kendinize yiyecek ve içecek alın." Arkama bakmıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer .

Yatak odasının kapısı arkamdan kapandığında uzun, ürpertici bir nefes alıyorum. Sessizlik etrafımı sarıyor ama rahatlatıcı değil. Cevaplanmamış soruların ve kaybedilmiş fırsatların ağırlığıyla dolu, bunaltıcı bir sessizlik.

Harekete geçip odanın içinde volta atmaya başladım. Kafamı dolduran amansız düşünceleri durduramıyorum.

Ramsey öldü. Tüm bu karmaşayı çözmenin anahtarı gitti.

Şimdi ne yapmamız gerekiyor?

Ayaklarım beni ileri geri götürüyor, tanıdık bir düzen.

Yedi adım, dön.

Yedi adım, dön.

Hücremde attığım adımlarla aynı sayıda. Ve düşünce oluşur oluşmaz, artık yatak odamda değilim.

Cedar Pines Maksimum Güvenlik'e geri döndüm, duvarlar etrafımı sarıyor. Sürekli gürültü -bağırışlar, çarpan metal kapılar, her zaman var olan gerilim uğultusu- hepsi geri geliyor.

"Hey, güzel çocuk," diye sert bir ses. "Taze et biraz kaybolmuş görünüyor. Sana yardım edeceğim. Karşılığında tek yapman gereken o güzel ağzını benim için açmak."

Başımı eğip alayları görmezden gelmeye çalışıyorum. Üç gündür buradayım ve şimdiden öğrendiğime göre angaje olmak işleri daha da kötüleştiriyor.

Arkamdan gelen sert bir itiş beni tökezletiyor. Kendimi duvara yaslayıp saldırganla yüzleşmek için dönüyorum. Yaşlı mahkûmlardan biri, benim gibi bir başka müebbet mahkûmu. Ben hâlâ birinin gelip bana her şeyin bir hata olduğunu ve eve dönebileceğimi söylemesini umarken, bunun kaybedecek hiçbir şeyi olmaması dışında.

"Seninle konuşuyorum, katil," diye hırlıyor ve yüzüme bakıyor.

Geri çekilmeye çalıştım ama etrafım sarılmıştı. Üç adam daha, hepsi benden büyük, hepsinin gözlerinde aynı yırtıcı bakış var.

İlk yumruk beni hazırlıksız yakaladı. Acı çenemde patlıyor. Kendimi savunmaya çalışıyorum ama sayıca üstünüm ve kendimi daha önce hiç böyle savunmak zorunda kalmamıştım. Her taraftan yumruklar üzerime yağıyor. Başımı korumaya çalışarak bir topun içine kıvrılıyorum.

Muhafızlar bağırıyor, bize doğru koşuyorlar. Ama artık çok geç. Olan oldu.

Sonraki haftayı revirde geçirdim, vücudum çürükler ve kesiklerle doluydu. Serbest bırakıldığımda, doğruca hücreye gönderildim.

"Kendi için" dediler.

Gen pop'un sürekli gürültüsünden sonra hücre sessizliği sağır edici. Güvenlik için minnettar olmalıyım, ama bunun yerine aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum, bu yüzden sadece bir insan sesi duymak için kendi kendime konuşmaya başlıyorum.

"Buradan çıktığımda onu bulacağım. Bana yaptıklarını ona ödeteceğim."

Kelimeler beton duvarlarda yankılanıyor, bana çarpık ve tuhaf bir şekilde geri geliyor. Ama onlara tutunuyorum. Sahip olduğum tek şey onlar. İntikam, adalet vaadi. Aklımı başımda tutan tek şey bu.

Anı kayboluyor ve tekrar yatak odasının ortasındayım, eğilmişim, ellerim dizlerimde, zor nefes alıyorum.

Hapishanedeki ilk ayımdı. Hayatta kalmak için başka biri olmam gerektiğini o zaman öğrendim. Daha sert, daha soğuk biri. Yıllarca süren cehennemi atlatıp diğer taraftan çıkabilecek biri.

Ama şimdi? Şimdi özgürüm. Ve artık bu dünyada nasıl dair hiçbir fikrim yok.

Saatler geçiyor ve penceremin dışına karanlık çöküyor. Odanın ortasındaki pozisyonumdan zar zor hareket ediyorum, düşüncelerimin içinde kayboluyorum, sonsuz bir keşke ve belki döngüsüne hapsoluyorum. Ve ancak kapının yumuşak bir şekilde çalınması bulanıklığımı dağıttığında güneşin battığını fark ediyorum.

"Zain?" Ashley'nin sesi . "Aç mısın? Yiyecek bir şeyler hazırladım."

Cevap vermiyorum. Cevap *veremem*. Şu anda olmaz. hapishane anılarına, ne yaptığıma, nasıl hayatta kaldığıma ve bundan sonra ne yapmam gerektiğine dair düşüncelere hapsedilmiş durumdayım.

İç çekişi kapıdan bana ulaşıyor, sonra ayak sesleri koridorda geri çekiliyor ve beni çok açık, çok maruz kalmış hissettiren bir odada yalnız bırakıyor.

Neden bu eve geri geldim? Kalacak başka bir yer bulmalıydım. Daha küçük alanlara, kontrollü ortamlara ihtiyacım var.

Ne olduğunu anlamadan bitişikteki banyodayım, küvetin içine derme çatma bir yatak kuruyorum.

Saçma olduğunu biliyorum. Ama kapalı alan, sert yüzeyler, tanıdık geliyor. Bildiğim şey bu. On dört yıl boyunca yaşadığım şey.

Küvete yerleşiyorum, sırtımın arkasında bir yastık, bacaklarımın üzerinde bir battaniye. Banyonun ışığı titriyor, fayanslı duvarlara gölgeler düşürüyor. Rahat değil, ama olmaması gerekiyordu.

Konfor artık alışık olmadığım bir lüks. Hak ettiğimden emin olmadığım bir lüks.

Bu küvette yatarken, bugün öğrendiklerimizi gözden geçiriyorum. Gömülü raporlar. Holson'ın endişeleri. Banyodan çıktığımda Ashley'nin gözlerindeki endişeyi.

Özgürüm ama nasıl özgür olacağımı
bilmiyorum. Masumum ama kendimi suçlu
hissediyorum.

İntikam almak istiyordum ama şimdi sadece huzur istiyorum.

Hiç uymuyor. Bunların hiçbiri olmam adama uymuyor.

Gözlerim kapanıyor ve tam o sırada banyo kapısının yumuşak bir tıkırtıyla açıldığını duyuyorum. Geriliyorum, davetsiz gelen her kimse ona bağırmaya hazırım ama onu görünce kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Ashley kapı aralığında durur, silueti yatak odası ışığıyla çerçevelenmiştir. Manzarayı incelerken gözleri büyür.

-Ben, lanet bir aptal gibi küvette uzanmıştım.

"Zain," diye fısıldıyor ve sesinde tam olarak çıkaramadığım bir şey var. Endişe mi? Acıma mı? Şaşkınlık mı? "Ne yapıyorsun?"

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

ZAIN ÜST KATTA KAYBOLDUKTAN SONRA EVİN İÇİNDE DOLAŞIYORUM.

odaların dışında. Bugün Holson'ı dinlemek sinirlerimi gerdi.

Bir tanık cinayetlerden bir gün önce Louisa'yı evin dışında biriyle tartışırken görmüş.

Kiminle tartışıyordun? Ve Ramsey bu bilgiyi neden sakladı?

Kendimi mutfakta buluyorum, dolapları ve buzdolabını düzenli bir şekilde gözden geçiriyorum. Ellerim otomatik pilotta hareket ediyor, yemek için bir araya getirebileceğim şeyleri buluyor. Zihnimde dönüp duran düşüncelerden uzaklaşmak için yetersiz bir uğraş ama yine de bir şey.

İşim bitince yukarı çıkıyorum. Koridorun sonundaki odanın altından ışık sızıyor. Zain'in orada olduğunu tahmin ediyorum ve kapıya vurup akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğini soruyorum.

Tek cevabım sessizlik oluyor ve odama gidip pijamalarımı giyiyorum, sonra aşağı inip tek başıma yemek yiyorum, hâlâ bugün öğrendiğimiz her şeyi düşünüyorum.

Ramsey öldü. Muhtemelen öldürüldü. Bu imalar tüylerimi diken diken ediyor. Dışarıda birileri gerçeği saklamak için çaresiz durumda.

Zihnim tam da bu evde saldırıya uğradığım güne geri dönüyor ve gözlerim arka kapıya kayıyor.

Maskeli figür, bıçağın parıltısı.

O Ramsey miydi? Ya da koruduğu kişi? Hâlâ dışarıda bizi izliyorlar mı?

Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakabilmek için kapıya doğru yürüyorum ve karanlıkta herhangi bir hareket belirtisi arıyorum. Her gölge bir tehdit saklıyor gibi görünüyor. İzleniyormuşum hissiyle tüylerim diken diken oluyor.

Kes . Sadece paranoyaklaşıyorum.

Ama ben öyle miyim? Birisi Ramsey'i öldürdü. Ya sıradakinin biz olduğumuza karar verirlerse?

Kapıyı kontrol ettim. Kilitli. Evin alarmını kuramam ama diğer tüm kapıların kilitli olduğundan emin olabilirim. Kimsenin içeri giremeyeceğinden emin olduktan sonra oturma odasına geçip televizyonu açıyorum. İzleyecek, dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmak için kanal değiştiriyorum ama hiçbir şey dikkatimi çekmiyor. Saatler geçiyor. Ekranda ne oynadığını size söyleyemem, çünkü düşüncelerim sürekli Zain'e gidiyor.

Ne yapıyor bu? Neden odasından çıkmadı? O iyi mi?

Gece derinleştikçe, ev gıcırıyor ve etrafıma yerleşiyor, her ses beni zıplatıyor. Yorgunum, yatağa gitmeliyim. Zain'in de öyle yaptığından eminim. Ama odamda yalnız kalmak ve beni beklediğini bildiğim kâbuslarla yüzleşmek düşüncesi midemi bulandırıyor.

Zain yine benimle kalır mı? Hayır, saçmalama.

Kendi kendime tartışarak oturma odasını adımlıyorum.

Oraya çıkmalı mıyım? Benimle kalmasını isteyeyim mi?

Bu aptalca bir fikir, özellikle de karmaşık tarihimiz göz önüne alındığında. Ama alternatifi -karanlıkta tek başına yatmak, her seste zıplamak- dayanılmaz görünüyor.

Muhtemelen hayır diyecektir. Dün gece tek seferlikti.

Sonra eve ilk gözlerindeki bakışı hatırlıyorum.

Merdivenlere doğru bir adım atıyorum, sonra duruyorum.

Ya her şeyi yanlış anlıyorsam? Ya bana gülerse ya da daha kötüsü, hafta başında bana nasıl davrandığına geri dönerse?

Kendi başımın çaresine bakmaya kararlı bir şekilde arkamı dönüyorum. Ama ışık düğmesine uzandığımda, üst kattan özellikle yüksek bir gıcırtı geliyor. Kalbim çarparak donup kaldım.

Bu çok saçma. Ben yetişkin bir kadıyım. Gece boyunca elimi tutacak birine ihtiyacım olmamalı.

Ama gerçek şu ki, birine ihtiyacım var. Ve belki... sadece belki... Zain'in de olabilir.

Kendimi tekrar vazgeçiremeden merdivenleri çıkıyorum. Attığım her adımda geri dönmeyi düşünüyorum... ama .

Sonunda kapısına ulaştığımda kalbim hızla çarpıyordu.

Bunu yapabilirsin. Yapabileceği en kötü şey hayır demek olur.

Derin bir nefes alıp kendimi çelikleştiriyorum ve kapıyı usulca çalıyorum. "Zain?" Sessizlik.

Bekliyorum, kalp atışlarımı

sayıyorum. Bir ...

İki ...

Üç ...

Hala bir şey yok.

Gitmeliyim, yatak odama geri dönmeliyim... öyleyse neden kolu çeviriyorum? Yatak ötesi boş, bu beni bir an için şaşırtıyor, ama sonra gözlerim banyo kapısının altından sızan ışığa kilitleniyor. Bütün sinirlerim gerilmiş bir halde ona doğru yürüyorum.

"Zain?"

Yanıt gelmeyince nefesimi tutarak kapıyı itip açıyorum.

çıkan manzara beni durduruyor.

Zain küvette uzanmış, tamamen giyinik, battaniye bacaklarına dolanmış. O kadar tuhaf bir sahne ki, bir an için rüya görüyor olabileceğimi düşünüyorum. Ama sonra onun ailesinin evinde de benzer bir pozisyonda hatırlıyorum ve kalbim sıkışıyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda vahşi ve odaklanmamıştı. Bir an için, hapishanede olması gereken kafesteki hayvanı görüyorum, tehlikeli ve ne yapacağı belli olmayan.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi, omurgamdan aşağı bir alarm ürpertisi gönderen alçak bir hırıltı.

Sertçe yutkunuyorum, içeri girme kararımı tekrar gözden geçiriyorum ama odama tek başıma dönme, karanlıkla ve korkularıyla yüzleşme düşüncesi beni dönüp kaçırmaktan alıkoyuyor.

"I ... Bu gece yalnız kalamam." Sesimin bu kadar savunmasız çıkmasından nefret ediyorum. "Bugün öğrendiğimiz şeyleri düşünmeden edemiyorum. Rüya göreceğimi biliyorum."

Gözleri kısılıyor, yüzümü inceliyor. Sessizlik aramızda uzuyor ve sonra hareket ediyor, cüssesine yakışmayan bir zarafetle küvetten dışarı adım atıyor.

"Ashley..." diye başladı, sesi sertti.

"Lütfen, Zain." Reddettiğini duymak istemiyorum. "Bir şey istediğim yok. Ben sadece... Yalnız kalmak istemiyorum."

Uzun bir bana bakıyor ve gözlerinin ardındaki içsel mücadeleyi neredeyse görebiliyorum. Tek kelime etmeden yanımdan geçip banyodan çıkıyor. durduğu bir an için beni orada bıraktığını düşünüyorum. Ama sonra ayak seslerinin koridorda durakladığını duyuyorum.

"Geliyor musun?" sesleniyor, sesi dikkatle nötr.

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve onu odama kadar takip ediyorum. Yatağa ulaştığımızda, orada öylece duruyorum. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Belki de ona bunun önemli olmadığını söylemeli ve bu gece uyumamalıyım.

Zain ikilemimi üstüne uzanarak çözüyor.

Yatağa tırmanıyorum, çarşafı bacaklarımın üzerine çekiyorum ve karanlıkta uzanıyoruz, dokunmuyoruz, zar zor nefes alıyoruz. Zain'in yanımdaki varlığının aşırı farkındayım.

Konuşmak, bir şeyler söylemek, bu dayanılmaz gerilimi kıracak *herhangi bir* şey yapmak istiyorum. Ama hayatını mahvettiğim adama ne söyleyebilirim ki? Daha birkaç gün önce her şeyden çok korktuğum adama?

Dakikalar geçiyor, saatler gibi geliyor. Evin her gıcirtısı, çarşafın her hışırtısı inanılmaz derecede gürültülü geliyor ve kendimi dışarıdan gelen herhangi bir sesi, düşündüğümüz kadar yalnız olmayabileceğimize dair herhangi bir işareti duymak için zorlarken buluyorum.

"Zain?" Sonunda sessizliğe daha fazla dayanamayarak fısıldıyorum.

"Hmm?" Cevabı kayıtsız ve temkinli.

Derin bir nefes alıyorum, dudaklarımı yalıyorum ve cesaretimi topluyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Cevap vermeden önce uzun bir duraklama oluyor. "Duruma göre değişir."

Yüzümü ona dönmek için yan döndüm. Karanlıkta profilini zar zor seçebiliyorum. "Ne... Gerçekten ? Hapishanede yani."

Soru havada asılı kaldı.

Çok ileri gittim. Sınırı aştım. Sormamalıydım.

Ama sonra Zain uzun, yavaş bir nefes verir.

"Cehennem gibiydi." Sesi alçak ve sert. "Her gün hayatta kalmak, bir parçamı sağlam tutmak için savaşıyordum." Sessizliğe gömülüyor.

Nefesimi tutuyorum, hareket edersem ya da konuşursam duracağından korkuyorum. Ama bir süre sonra devam ediyor.

"Gürültü hiç bitmiyor. Geceleri bile hep bir şeyler oluyor. Birileri ağlıyor, kavga ediyor ya da sadece.. var oluyor. Ve koku.." Sözünü kesiyor ve o hareket ettikçe yatak zıplıyor. Sanırım başını sallıyor. "Buna asla alışamıyorsun. Çok küçük bir alana sıkışmış çok fazla bedenin kokusuna."

Sözleri, midemi suçluluk duygusuyla çalkalayan canlı bir tablo çiziyor.

"Nasıl başa çıktın?" Yumuşakça sordum.

Acı bir kahkaha attı. "Yapmadım, pek sayılmaz. Sinirlendim. Çok . Bazı günler beni ayakta tutan tek şey buydu. Bir gün dışarı çıkıp sana bunu ödeteceğim düşüncesi."

Kelimeler bıçak gibi bükülüyor. Kendimi hareketsiz kalmaya, dinlemeye devam etmeye zorluyorum.

"Ama en kötüsü," diye devam ediyor, sesi bir fısıltıdan öteye gitmiyor, "yalnızlıktı. Etrafınız insanlarla çevrili olsa bile, tamamen yalnızsınız. Güvenecek kimse yok, başvuracak kimse yok. Sadece sen ve düşüncelerin, günden güne, yıldan yıla."

Gözlerim yaşıyor ve uzanıp elini tutuyorum. Bir an için sertleşiyor, sonra gevşiyor, parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor.

"Çok üzgünüm, Zain," Ona verdiğim acı için kelimeler ne yazık ki yetersiz kalıyor.

Uzun bir süre sessiz kalır ve tekrar sesi kalındır.

"Bu dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyorum Ashley. Her şey çok büyük, çok açık geliyor. Çok ... özgür."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

ZAIN

ASHLEY'NİN ELİMİ TUTUŞU SIKILAŞIYOR, BAŞPARMAĞI HAFİFÇE ARKAYA DOĞRU FIRÇALIYOR. ve parmak eklemlerimin üzerinde ileri geri. Bu basit hareket içimde bir sarsıntı yaratıyor, hem rahatlatıcı hem de tedirgin edici.

"Bir yolunu ," diye fısıldıyor. "Zaman alacak ama ."

Ona inanmak istiyorum. Sözlerinin kesinliğine umutsuzca güvenmek istiyorum. Ama yıllar süren öfke ve şüpheden kurtulmak çok zor.

Sessizliğe gömülüyoruz, odanın karanlığı etrafımızı bir koza gibi sarıyor. Onun yanımdaki varlığının, vücudunun benimkine çok yakın olan sıcaklığının son derece farkındayım. Uykuya dalarken nefes alış veriş yavaşlıyor ve dengeleniyor, ben de kıpırdamadan yatıp nefes alıp verişlerinin yumuşak sesini dinliyorum. İlk defa, sessizlik tehlikeli gelmiyor. Neredeyse... huzurlu.

Başımı hafifçe çeviriyorum, perdelerin arasından süzülen soluk ay ışığında yüzünün hatlarını seçebiliyorum. Şimdi rahatlamış görünüyor, endişe çizgileri silinmiş ve zihnim daha önceki konuşmamıza geri dönüyor. Hapishanede geçirdiğim zaman hakkında daha önce hiç böyle konuşmamıştım, kimsenin beni ne kadar derinden etkilediğini görmesine izin vermemiştim. Ama Ashley ile kelimeler .

Parmaklarımı esnetiyorum ve hâlâ onunkilerle iç içe olduklarını fark ediyorum. çekilmeliyim, aramıza biraz mesafe koymalıyım. Ama kendimi bırakmaya ikna edemiyorum.

Uykusunda kayıyor, tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ve vücudu bana doğru dönüyor. Donup kaldım, ne yapacağımı bilemiyordum. Bir yanım kollarımı ona dolamak, rahatlatmak istiyor. Başka bir ise pişman olacağım bir şey yapmadan önce kalkıp gitmem için bağılıyor.

Bu yüzden neden burada olduğumuza odaklanmaya çalışıyorum - Jason ve Louisa'nın cinayetleriyle ilgili gerçeği ortaya çıkarmak için. Adımı sonsuza dek temize çıkarmak için. Ashley sadece bir amaç için bir araç. Daha fazlası değil.

Ama yaklaştıkça, başı omzuma yaslanıp kolu belime doğru kaydıkça, kalp atışlarımın hızlanmasını görmezden gelemiyorum. Gözlerimi kapatıyorum, bedenimin tepki vermemesini istiyorum. Ama bu kaybedilmiş bir savaş.

Birkaç gün önce oturma odasındaki karşılaşmamızın anıları zihnimde yanıp sönüyor - ellerimin altındaki teni, dudaklarının tadı, ben ...

Hayır. Oraya gidemem. Şimdi olmaz. Bir daha asla.

Ama hain bedenimin başka fikirleri var. Ashley'nin bacağı bacağıma sürtünüyor ve aramızda çarşaflar olsa bile, temas sinirlerim boyunca kıvılcımlar çıkarıyor.

Dişlerimi sıkıp başka bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Soğuk duş.

Beyzbol istatistikleri.

Hapishane hücrendeki akıl almaz can sıkıntısı.

Faydası yok. Boynumda gezinen her yumuşak nefesle kararlılığım zayıflıyor. Bedenlerimizin temas ettiği her noktanın, yan tarafıma bastırılan kıvrımların aşırı farkındayım.

Gitmeliyim. Banyoya dönüp küvette uyumalıyım, güvenli bir yerde. Aptalca bir şey yapamayacağım bir yerde.

Ama hareket etmiyorum. Gece , arzu ve sağduyu arasında kalarak orada uzanıyorum.

Ashley kıpırdanıyor. Nefes alış veriş değişiyor, daha hızlı hale geliyor ve dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor, vücudu geriliyor.

"Hayır. Lütfen, hayır." Yumuşak iniltisi sessizliği bozuyor.

Rüya görüyor. Yine bir kâbus, öyle görünüyor ve onu uyandırmak için elimi kaldırıyorum, sonra tereddüt ediyorum. Onu uyandırmalı mıyım yoksa akışına mı bırakmalıyım emin değilim.

*Yapma. onlar söyle değil için rahatsız etmek
insanlar kim vardır sahip olmak Kabus mu?*
Hayır, bekle, bu uyurgezerlik.

Elimi tutuşu sıkılaşıyor.

"Jason," diye fısıldıyor. "Hayır. Hayır, lütfen. Özür dilerim. Özür dilerim." Bu her şeyi çözer. Omzunu nazikçe sarsıyorum.

"Ashley, . Kabus görüyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve boş gözlerle bana baktı. Sonra bilinci yerine geliyor ve sert nefes alarak ayağa fırlıyor.

"Zain? Ne... Nerede ..."

"Kabus görüyordun." Doğruldu. "Güvendesin. Gerçek değildi."

Başını sallıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Çok gerçekçiydi," diye fısıldıyor.

Hiç düşünmeden uzanıp yanağını okşadım ve yüzünü kendime çevirdim.

"Ama değildi." Sesim sert. "Sen buradasın. Benimlesin."

Gözlerimiz kilitleniyor ve ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyorum. Elim teninde. Titrek bir nefes alırken dudaklarının hafifçe aralanışının.

Aramızdaki hava *elektrik* yüklü. çekilmeliyim. I

Yapmam gerektiğini *biliyorum*. Ama kendimi hareket ettiremiyorum.

Ashley'nin bakışları ağızma düşüyor, sonra benimkiyle buluşmak için geri dönüyor ve kendimi eğilmekten ve aramızdaki mesafeyi kapatmaktan alıkoyamıyorum. Dudaklarımız buluştu, önce yumuşakça, sonra artan bir aciliyetle. Onu daha yakına çekiyorum, bir elim saçlarına dolanırken diğeri sırtından aşağı kayıyor. Kolları kalkıyor, boynuma dolanıyor ve uzaklaşmak için kalan son düşüncelerim de yok oluyor.

Onun tadı sarhoş edici, doyamadığım bir uyuşturucu.

Bunu yapmamalıyım. İçimdeki her şey bunun bir hata olduğunu, kendimi daha fazla acıya hazırladığımı, serbest bırakıldığımdan beri zaten çok fazla kontrol kaybettiğimi haykırıyor.

Kontrol.

Çıktığımdan beri tek tutunacak dalım buydu. Ve şimdi, Ramsey'in ölümü ve ipuçlarımızın kaybolmasıyla, sarmal gibi hissediyorum.

Öpüşmeyi aniden kesip geri çekiliyorum. Ashley'nin gözleri açıldı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Zain?" Sesi yumuşak ve sorgulayıcı.

Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum.

"Yavaşlamamız gerek."

Geri çekilmeye başladı ama ben başımı salladım.

"İhtiyacım var..." Kaşlarımı atıyorum, ne hissettiğimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. "Kontrole ihtiyacın var."

Bu kadın beni nasıl bu iyi tanıyor?

"Al," diyor, bakışları benimkinde sabit. "Sana güveniyorum."

Sözleri beni şok etti.

Ona yaptığım onca şeyden sonra bana güveniyor mu?

"Emin misin?"

Başıyla küçük bir selam veriyor, gözleri benden hiç ayrılmıyor.

"O zaman kımıldama." Yavaşça, kasıtlı olarak, ellerini ellerime alıyorum ve başının üstünde sabitliyorum. " tutun."

Parmaklarımı kollarından aşağıya, yanlarına ve sonra karnına takip ediyorum. Parmaklarım üstünün her bir düğmesini açıyor ve altındaki yumuşak, sıcak teni ortaya çıkarmak için yavaşça ayırıyorum. Parmaklarım göbeğinden göğüslerinin arasındaki vadiye doğru ilerlerken hafifçe kıpırdanıyor.

Başımı eğerek boğazına, omzuna ve dudaklarım sütyeninin dantelli buluşana kadar aşağıya doğru bir dizi öpücük konduruyorum. Göğüsleri aldığı her nefeste yükselip alçalıyor.

Elim omurgasını düzleştiriyor ve sütyeninin kopasını buluyor. Parmaklarımın hızlı bir hareketiyle kopayı açıyorum. Malzemeyi burnumla ve ortaya çıkardığım şeye bakmak için başımı kaldırıyorum.

Meme uçları koyu pembe, sert ve hafifçe yukarı doğru eğik. Cazibesi çok fazla ve dilimi bir ucunda gezdiriyorum. Yumuşak bir ses çıkarıyor ve sırtı biraz eğiliyor. Dudaklarım bir tanesinin üzerine kapanıyor ve onu dişlerimin arasında yuvarlıyorum, bu sırada pantolonunun bel bandını bulmak için aşağı uzanıyorum ve yavaşça kalçalarının üzerinden aşağı itiyorum. Aynı anda pozisyon değiştiriyorum, sırt üstü yatırıyorum ve üzerine ıkıyorum.

Vücudunu keşfetmek için zaman ayırıyorum, her kıvrımı ve eğimi öğreniyorum. Ondan aldığım her nefes, her ürperti bir zaferdir. Kontrolün bende olduğunu hatırlatan bir şey ve sonunda dudaklarına tekrar sahip olduğumda, bu benim şartlarımla olacak.

Yavaş, derin, *kapsamlı*.

Bastırılmış duygularımın her zerresini öpücüğe döküyorum -öfke, hayal kırıklığı, *arzu*.

Elleri koyduğum yerde kalıyor, parmakları yatak başlığına yapışıyor, ben göğüsleriyle ziyafet çekerken geri kalanı dudaklarımın altında kıvranıyor.

Bana verdiği bu güç sarhoş edici.

Hapishaneden çıktığımdan beri ilk defa kendimi topraklanmış hissediyorum. Merkezlenmiş.

Kontrol altında.

Ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

ELİ YAN TARAFIMDA HAFİFÇE GEZİNDİĞİNDE NEFESİM KESİLİYOR VE pantolonumu aşağı çekiyor. Vücudumdan aşağı doğru kayarak bacaklarımın arasına yerleşirken nefesi kalçalarımı ısıtıyor. Dokunuşu içime yayılan bir sıcaklığı ateşliyor, beraberinde bir arzu ve belirsizlik dalgası getiriyor.

Teslim olmak, yükselen bu sıcaklıkta kendimi kaybetmek istiyorum ama geçen tüm acı ve öfkeyi düşünmekten kendimi alamıyorum.

Bu gerçek mi? Yoksa sadece bir kırılganlık anı mı, karanlıkta teselli arayışı mı?

Fark eder mi?

"Zain?" Ona durmasını mı söyleyeceğim yoksa devam etmesi için cesaretlendireceğimden emin değilim.

Başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Loş ışıktaki gözlerindeki ifadeyi görebildiğimi hayal ve kafamın içinde kendi çatışmamı yansıttıklarından eminim.

İstiyorum. İhtiyaç. Tereddüt.

Bunu istiyor muyum? *Onu* istiyor muyum?

Başka bir şey söylemediğimde başını çeviriyor ve bir öpücük konduruyor. Ve bu bana cevabımı vermek için yeterli.

Bunu istiyorum. Onu *istiyorum*. Geçmişin bir önemi yok. Burada değil.

Şimdi olmaz.

Önemli olan tek şey vücuduma dokunuşunun neden olduğu elektrik akımı ve nabzımın hızlanması.

Dilinin klitorisimin üzerindeki ilk yalamasında ellerimi yatak başlığının üzerinde tutmak için sahip olduğum tüm iradeyi kullanmam gerekiyor. Sırtım dikleşiyor ve eli karnıma doğru düzleşerek beni tekrar yatağa bastırıyor. Ağzı beni yutarken beni orada tutuyor, dili yalıyor, dudakları alay ediyor, dişleri ısırıyor ve aşırı his yüklemesi beni bana doğru geldiğini görmediğim bir uçuşumun kenarına savuruyor.

Sanırım beden dışı bir deneyim yaşıyorum, ikimize baktığım bir an, Zain'in karanlık kafası bacaklarımın arasında, ben ise onun ağzına karşı kıvranıyorum. Ruhum bedenime geri döndüğünde, odayı dolduran hıçkırık ve inleme sesleriyle karşılaşıyorum.

Bu ben miyim? Aman Tanrım, bu ben miyim?

Zain oturuyor ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez dudaklarında bir gülümseme var. Bu bana bir şeyler yapıyor, kalbim küt küt atıyor. Ben izlerken o uzanıp tişörtünü başının üzerinden yukarı çekiyor. Bu hareketle karnındaki kaslar dalgalanıyor ve ben dudaklarımı yalıyorum.

Geçen gün bu kadar formda mıydı? Tabii ki öyleydi, sadece ben fark etmemiştim.

Gözlerim pantolonuna inen ellerinin hareketini takip ediyor ve üst düğmeyi açtığı anda nefesim kesiliyor.

"Yapabilir miyim?" Soru, ben onu durduramadan dudaklarımdan soluksuz bir telaşla dökülüyor.

Hareketleri sabit ve başı eğik. Bir an için reddedeceğini düşündüm ama sonra başını salladı. Oturuyorum.

"Ayağa kalk."

Yataktan kalkıyor ve ben de bacaklarımı altına kıvrıp önünde diz çöküyorum. Ellerim onunkilerin yerini alıyor ve fermuarını yavaşça aşağı çekiyorum. Parmaklarımı iç çamaşırının bel bandına geçirip pantolonuyla birlikte bacaklarından aşağı çekiyorum.

Aleti serbest kalıyor, sert ve kalın. Dilim dudaklarımı tekrar ıslatmak için dışarı çıkıyor. Ona çok yakınım, tek yapmam gereken

biraz başını.

O ne yapacak? Beni durduracak mı?

Yukarı doğru bir bakış atıyorum ve onu bana bakarken buluyorum. Çenesi gergin, gözleri yoğun bir şekilde beni izliyor. Yavaşça, ona hayır demesi için zaman tanıyarak başımı eğiyorum ve ağzımı açıyorum.

Dudaklarım aletinin ucunda kayarken ondan gelen inilti içimi titretiyor ve eli saçlarıma yerleşiyor, onu olabildiğince derine alırken parmakları esniyor.

"Siktir." Küfür sanki ağzından çıkmış gibi duyuluyor ve içimde bir zafer ve tatmin dalgası yaratıyor.

Belki kendi beden dışı deneyimine neden olabilirim.

Dudaklarım sadece kafasına değene kadar geri çekiliyorum ve sonra bir taraftan aşağı, diğer taraftan yukarı doğru yalıyorum. Saçlarımdaki parmaklar geriliyor ve gülümsememi engelleyemiyorum. Arkama yaslanıp onunla göz teması kuruyorum ve sonra yavaşça aletini yutuyorum. Gözleri kararıyor, dudakları bir iniltiyle ayrılıyor.

"Tanrım... lanet olsun... Tanrım."

Aletinden çekilip yatağa geri itiliyorum, bileklerim sıkı bir şekilde kavranıyor ve başımın üzerine çekiliyor. Bu hareket sırtımı kavislendiriyor, göğüslerim göğsüne sürtünüyor ve damarlarımda lezzetli ateş kıvılcımları gönderiyor.

Koyu renk gözleri gözlerimi yakıyor ve sonra ağzı nefesimi kesen bir öpücükle benimkinin üzerinde. Serbest eli klitorisimi buluyor, üzerinde geziniyor, sonra iki parmağını içime sokmak için hareket ediyor.

Ağzının içine doğru iniliyorum, ona dokunabilmek için ellerimi serbest bırakmaya çalışıyorum. Tutuşu sıkılaşıyor ve ağzını benimkinden çekiyor.

"Seni becermek istiyorum."

O konuşmasını bitirmeden ben başımı sallıyorum.

"Evet. Şimdi." "Benim korumam yok."

"Umurumda değil." Muhtemelen umursamam için binlerce neden var ama hiçbirini düşünemiyorum. Boğazımdan aşağıya doğru ısıtırken değil. Parmakları vücuduma girip çıkarken, beni sikine hazırlarken de değil.

Parmaklarını çektiğinde iniliyorum ama şikâyet etmeye fırsatım olmuyor çünkü dünya dönüyor ve ben onun üzerindeyim, bacaklarım kalçalarının iki yanında.

"Sikimi alışını izlemek istiyorum." Vücutlarımızın arasına uzanıyor ve parmakları ereksiyonunun etrafında dönerek yavaş bir vuruş yapıyor. "Kendini üzerime bırak. Gözlerini benden ayırma."

Ben aşağı doğru inerken dudaklarım ayrılıyor ve aleti giriyor. Kirpiklerim iniyor ve bir el çenemi kavırıyor.

"Gözlerini aç, Firecracker. Bana bak." Sesi sert, emredici ve bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorluyorum.

Daha önce seks yaptım. Daha önce üstteydim. Ama hiç böyle hissettiğimi sanmıyorum. Elleri kalçamdayken ve beni aletine doğru yönlendirirken gözleri gözlerimi tutarken hiç bu saniyedeki kadar savunmasız hissetmemiştim.

"Beni hissedebiliyor musun?"

Onu hissedebiliyor muyum?

Sanki her yerde o var. Çenemi kavrayışı, gözlerimin içine bakışı, kalçamda durduğu yerde tenimi yakan parmakları, içimin derinliklerine oturmuş aleti. Onu hissetmeyen bir parçam bile yok.

Elini kaldırıyor ve bir parmağıyla meme uçlarımdan birini daire içine alıyor. Kirpiklerim tekrar düşüyor ve çenemdeki parmaklar geriliyor.

"Bana bak."

Tek yapmak istediğim kalçalarımı sallamak ve içimde biriken acıyı hafifletmekken gözleriyle buluşmak zor, çok zor.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi ağzının bir tarafı yukarı kıvrılıyor. Avuç içi göğsümü kaplıyor, sıkıyor ve sonra kalçalarını döndürüyor. İçimde hareket ettiğini hissettiğimde kanımda patlamalar oluyor.

Çenemdeki eli biraz aşağı kayıyor, parmakları boğazımı sıkıyor, böylece beni aşağı çekip öpebiliyor, dili itişiyse aynı anda ağzıma girip çıkıyor.

Bu çok fazla.

Bu yeterli değil.

Nefes alamıyorum, aldığım az miktardaki oksijen ciğerlerime ulaşmadan yanıyor.

Bunun olmaması için ne kadar sebep olduğu umurumda değil. İnsanların ne diyeceği umurumda değil. olanlar dışında hiçbir şey umurumda değil.

Şu anda, onun aletine saplanmış, eli boğazımda ve ağzı benimkinde, mutlu bir şekilde ölebilirdim.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

ZAIN

ONUN KÜÇÜK NEFESLERİ HER ZAMAN AĞZIMI KALDIRIYORUM, YUMUŞAK Kalçalarımı her sallayışında çıkardığı iniltiler, vücudunun aletimin etrafındaki hissi...

Mümkün olan en iyi şekilde aşırı duyuşal yüklenme.

Elleri her yerde. Karnımı, kollarımı, omuzlarımı okşuyor. Avuç içi yanağıma değdiğinde, onu altıma sıkıştırabilmek için yuvarlanarak ayağı kalkıyorum.

Dillerimiz birbirine dolanıyor, tırnakları omurgamda bir yol açıyor ve bacakları belimi sarmak için kalkıyor. Bir elimle kendimi destekliyorum, diğeri hâlâ boğazına sarılmış durumda ve başımı kaldırıp aletimi olabildiğince derinlerine sokarken yüzünü izliyorum.

Dudakları ayırık, gözleri kapalı, yanakları kızarmış ve hayatım boyunca bu kadar güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum.

"Ashley."

İsmi duyunca gözleri açılıyor, arzudan bulanıklaşıyor ve bana göz kırıyor. Elim boğazından yukarı kayıyor, böylece başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirebiliyorum. Bakışlarını tutarak parmağımı ağzına doğru itiyorum. Dili ucun etrafında kıvrılıyor, yalıyor, sonra emiyor. Yanakları çukurlaşıyor ve yumuşak iniltisi doğrudan sikime gidiyor.

"İsa.." Bu kadar basit bir şeyin bu kadar yoğun bir duyguya neden olacağı kimin aklına gelirdi?

Sinirlerim geriliyor, gözlerim dalgalanıyor ve kontrolü yeniden ele almam bir saniye sürüyor. Başparmağımı serbest bırakarak göğsünü buluyorum ve meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. Dokunuşumun altında sertleşiyor ve onu çimdikliyorum, parmaklarımın arasında yuvarlıyorum, serbest kalana kadar dışarı doğru çekiyorum.

Sırtı kavisli, tırnakları kıcıma batıyor. "Hoşuna gitti mi?"

Yutkunurken boğazı hareket ediyor. Diğer meme ucunu çimdikliyorum, çenesinin sıkılmasını ve gözlerinin geriye kaymasını izliyorum. Kulağına giden yolu öpüyorum ve lobunu ısıriyorum.

"Beni duşta izlediğinde, yatağa girip kendine böyle dokundun mu?" Fısıldıyorum. "Beni izlediğin gibi kendinle oynamanı izlemek istiyorum. Bunu benim için yapar mısın Ashley? Ben izlerken klitorisine oynar mısın? Kendini benim için boşaltır mısın?"

"Zain..." Benim adım bir fısıltı, bir inilti, *bir dua*.

Elini uzatıp çekiyorum ve bedenlerimizin arasına doğru yönlendiriyorum. Parmaklarımı onunkilerle birleştirerek klitorisini buluyorum ve etrafında bir daire çiziyorum.

Parmaklarımız onun uyarılmasıyla kayganlaşıyor ve vücuduna girip çıkarken sikimi okşamak için parmaklarını ileri uzatıyor. Başım omzuna düşüyor, tüm vücudum onu sarsan hisler altında titriyor.

Dokunuşu çok iyi hissettiriyor. Çok iyi.

Kontrolüm elimden kayıp gidiyor ama umurumda değil. O bana dokundukça, ben daha çok arzuluyorum.

Nefes alış veriş değişiyor, vücudu altımda geriliyor, bacakları etrafımda sıkılaşıyor ve boşaldığında, inlemeleri ve çığlıkları içimde bir şeyleri tetikliyor ve onu unutuşa kadar takip ediyorum.

Bir süre için odadaki tek ses ağır nefes alış verişler. Kalbim hızla atıyor, göğsüm kabarıyor, vücudum terden kayganlaşıyor.

Hareket etmeliyim. Onu ağırlığım altında ezmeden önce üzerinden yuvarlanmalıyım. Ama yapabileceğimi sanmıyorum. Vücudum üzerinde kontrolüm olduğundan emin değilim.

Başı hareket ediyor ve yumuşak dudakları çeneme, yanağıma değiyor. Başımı çeviriyorum, yavaş, durgun bir öpücükle ağzını yakalıyorum, bedeninden ve dikkatlice oturmadan önce.

Ashley kıpırdamıyor, yarı kapalı gözlerle bana bakıyor. "Olduğun yerde kal. için bir şeyler getireyim." Sesim hala kenarları biraz pürüzlü.

Konuşmuyor ama dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Ayağa kalkıyorum, bir an beni tutacaklar mı yoksa yüz üstü mü düşeceğim diye düşünüyorum, sonra temkinli bir şekilde ileri doğru bir adım atıyorum. Dik duruyorum.

Şimdiye kadar çok iyi.

Odayı geçip bitişikteki banyoya giriyorum, bir el bezi bulup ıslatıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum. Ashley tam olarak onu bıraktığım yerdeydi ve ay ışığında vücudunun hatlarına hayranlıkla bakmak için bir an durdum.

Başını çeviriyor ve beni bakarken yakalıyor.

"Neyin var?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey." Ve hatırlayabildiğimden uzun bir süredir ilk kez gerçek bu.

Yatağın kenarına yerleşiyorum ve bezi bacaklarının arasında hafifçe gezdiriyorum. Kıvrınarak uzaklaşıyor.

"Hâlâ çok hassas," diyor kaşlarımı kaldırarak cevap verirken.

Sessizce gülüyorum ve ses beni şaşırtıyor. En son ne zaman gülmüştüm? Hatırlamıyorum. Uzun zaman oldu, kesin olarak söyleyebileceğim tek şey bu.

Düşüncelerimden habersiz Ashley doğruluyor ve omzuma bir öpücük konduruyor. "Ben tuvalete gidiyorum."

Kalçaları sallanarak odanın diğer ucuna yürümesini izliyorum ve neredeyse onu takip edip ikinci raunda başlamak istiyorum ama yapmıyorum. Bunun yerine, yatağa uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, Ashley'nin dokunuşunun tenimi nasıl yaktığını, vücudunun benimkine karşı nasıl hissettiğini yeniden yaşıyorum.

On dört yıldır ilk kez öfke ve acıdan başka bir şey hissediyorum. Umuda ve hoşnutluğa tehlikeli derecede yakın bir şey. Bunun beni korkuttuğundan mı yoksa heyecanlandığından mı emin değilim.

BÖLÜM ELLİ İKİ

ASHLEY

PERDELERİN ARASINDAN SÜZÜLEN GÜNEŞ IŞIĞI VE bir kol belime dolandı. Bir an için donup , dün gecenin anıları canlı ayrıntılarla geri geliyor. Zain'in elleri tenimde, ağzı benimkine karşı sıcak. Bana bakışı, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. Bırakırsam kaybolacağından korkarak ona nasıl .

Başımı yavaşça çeviriyorum. Çok fazla uyumadığını itiraf etti ve şimdi onu rahatsız eden kişi olmak istemiyorum. Yüzü bana dönük, daha önce hiç görmediğim bir şekilde rahatlamış. Onu böyle görmek sarsıcı. Öfke ve acının sert çizgileri gitmiş, yerine kalbimi sıkıştıran bir kırılmanlık gelmiş.

Gözlerim vücudunda geziniyor, göğsünün kaslı düzlemlerini, belirgin karın kaslarını inceliyor, çarşafın aşağı kaydığı açık kalçasında duraklıyor. İşte o zaman iki yara izi görüyorum, teninde belirgin. Biri yaklaşık on santim uzunluğunda ince, kesin bir çizgi. Diğer pürüzlü, yıllar sonra bile kızgın görünüyor.

Bunları hapishanede mi aldı? Benim yüzümden mi?

Suçluluk duygusu bir yük treninin gücüyle üzerime çöktü. On dört yıl.

Hayatının 14 yılını çaldım.

Benim göremediğim daha kaç yara izi taşıyor? Açtığım yaralar gerçekten ne kadar derin?

Hiç düşünmeden elimi uzattım, parmaklarım izlerin hemen üzerinde geziniyordu.

Bırakın yatağında olmayı, benimle aynı odada olmaya bile nasıl dayanabiliyor? Ona yaptıklarımı nasıl geride bırakabiliriz?

"İlginç bir şey gördün mü?"

Zain'in uykudan sertleşmiş sesi beni irkiltiyor. Elimi geri çekiyorum, gözleriyle karşılaştığımda yanaklarıma sıcaklık doluyor. Karanlık, okunmaz. Bir an için eski Zain'i görüyorum; sert, öfkeli, yaralı. Ama sonra kayboluyor, yerini tam olarak çözemediğim bir şey alıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ama bakışlarım için mi yoksa diğer her şey için mi özür dilediğimden emin değilim. Kelimeler yetersiz geliyor, neden olduğum hasar karşısında önemsiz bir teklif. "İsteyerek yapmadım-"

Zain bakışlarımı kalçasına doğru takip ediyor. "Ne demek istemedin? Bakmak mı?" Yutkunuyorum, bu anı nasıl yöneteceğimden emin değilim.

"Sorun yok," diyor gergin bir sessizlikten sonra, sesi dikkatle nötr. Oturuyor, çarşaf beline dolanıyor.

Aramızdaki hava gergin ve ben bu yeni arazide nasıl yol alacağımdan emin değilim. Dün gece benim için bazı şeyleri değiştirdi ama onun bu konuda ne hissettiğini bilmiyorum ve sormaya korkuyorum. Eğer bundan bahsedersem, her şeyin paramparça olacağından ve eski halimize döneceğimizden korkuyorum. Ama görmezden de gelemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi konuşmaya zorluyorum. "Zain, dün gece hakkında..."

"Yapma."

"Pişman ?" Soru ben durduramadan kaçıyor.

Zain'in gözleri benimkilere kayıyor. Uzun bir sessizlik oluyor, kalbim duracak gibi oluyor ve ben en yakın kayanın altına girip ölmeye hazırlanıyorum.

"Hayır," diyor sonunda.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum ve Zain ayağa kalkıp kıyafetlerini arayarak sessiz kalmamı kolaylaştırıyor. O bakmıyor

ve onun hissinden kurtulamıyorum. Benden, bu konuşmadan, dinamiklerimizdeki değişimden.

Pantolonunu çekiyor, her hareketi ölçülü ve kontrollü, ama omuzları sert... sanki kendini destekliyor. Gömleğini toparlıyor ve bana sırtını dönüyor. Bu fırsatı onu incelemek için kullanıyorum, gözlerim vücudunun hatlarını, sırtını kaplayan karmaşık dövmeyi izliyor.

Giyinmeyi bitirdiğinde bana döndü. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve derinliklerinde bir şeyler parlıyor, sonra kayboluyor, yerini çok iyi bildiğim o dikkatli boşluğa bırakıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Sesimin bu kadar küçük nefret ederek soruyorum. "Kahve yapmaya. Giyinmek için acele etme."

"Doğru."

Kapıda duraklıyor ve bana bakıyor. Yarım saniyeliğine, başka bir şey söyleyebileceğini düşünüyorum. Ama sonra gitti, kapı tuhaf bir şekilde son hissi veren yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapandı.

Yalnız kaldım, dokunuşunun hayaleti hala tenimde, o yara izlerinin görüntüsü zihnime kazınmış.

sonra nasıl ilerleyebiliriz? Sebep olduğum acıyı nasıl telafi edebilirim?

Kendimi yataktan dışarı sürüklerken, vücudumdaki acıdan irkildim. Dün geceki aktivitelerin, bizi bir araya getiren çaresizliğin ve ihtiyacın kanıtı. Geçerken aynada kendimi görüyorum ve bana bakan kadını zar zor tanıyorum.

Saçlarım karmakarışık ve köprücük kemiğimde beni ısırıldığı yerde bir çürük oluşuyor.

Duşa giriyorum, sıcak suyun üzerimi yıkamasına izin veriyorum ve düşüncelerim o yara izlerine gidiyor. Zain'in hapishanede geçirdiği zamana dair anlatabilecekleri hikâyelere. Sorma hakkım olduğundan emin olmadığım ama umutsuzca bilmek istediğim hikayeler.

Sorular dün gecenin anılarıyla karışıyor. Bana bakışı, dokunuşundaki nezaket, tanık olduğum öfkeyle . Her şeyin değiştiği ve artık intikam ya da suçlulukla ilgili değil, bağlantıyla ilgili olduğu an. İki kırık insanın bir geceliğine de olsa birbirlerinde teselli bulması.

Yıkanırken karmakarışık düşüncelerimi sıralamaya çalışıyorum.

Dün gecenin bana açıkça gösterdiği bir şey varsa o da suçluluk duygusu içinde boğulmaya devam edemeyeceğimdir. Bunun kimseye faydası yok, en azından Zain'e.

Duştan çıkıp üzerime bir havlu sardığımda alt kattan gelen kahve kokusunu alabiliyorum. Giyinirken aklım Zain'in kalçasındaki yara izlerine takılıyor. Benim yüzümden yaşadığı şeylerin iki keskin hatırlatıcısı.

Geçmişini değiştiremem, zararı geri alamam. Ama gerçek için savaşıyorum. İşleri yoluna koymak için çalışabilirim.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştiriyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, dün gece onunla yatmak neye sebep olursa olsun, bununla yüzleşeceğim.

Kapı koluna uzanırken aynada kendime son bir kez bakıyorum. Karşımdaki kadın kararlı, başına geleceklerle yüzleşmeye hazır. Korku ve belirsizlik hala orada, yüzeyin altında kaynıyor, ama beni kontrol etmelerine izin vermeyeceğim.

Gidip Zain'le yüzleşme vakti geldi ve aklımda bu düşünceyle kapıyı açıp günün getirecekleriyle yüzleşmeye hazır bir şekilde aşağıya iniyorum. Aşağıya indikçe kahve kokusu daha da artıyor ve Zain'in mutfakta dolaştığını duyabiliyorum.

Mutfağa yaklaşırken kalp atışlarım hızlanıyor, az önceki konuşmamızdan kaçışını hatırlıyorum.

Beni yine dışlayacak mı? Ona izin verecek miyim?

öğrenmenin tek bir yolu var.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

ZAIN

ASHLEY'İ YATAK ODASINDA BIRAKTIKTAN SONRA KENDİ ODAMA GITTİM VE

Duş.

Kendime yalan söylemeyeceğim... Kaçtım. Dün geceden bahsettiği anda kuyruğumu kaçtım. Ya bunu yapacaktım ya da panik atak geçirdiğime şahit olacaktı.

Kim siktiği kız hakkında konuşmak istediği için panik atak geçirir ki?

Ben... işte o. Görünüşe göre.

Ama yıkandıktan ve yeni kıyafetler giydikten sonra bile, onun dokunuşunun hayaleti tenimde kalıyor. Tadı hala dudaklarımda.

Ne düşünüyordum ki?

Neredeyse tereddütle aşağıya iniyorum. Onunla tekrar yüzleşmek konusunda ne hissettiğimden emin değilim, ama mutfığa ulaştığımda boştu ve içimden geçen rahatlama ve hayal kırıklığı karışımıyla kafam karıştı.

Ne düşünüyordum ki ben?

Tezgâhın kenarına tutunup derin bir nefes alıyorum ve kendimi dengelemeye çalışıyorum.

Dün gece planın *bir* parçası değildi... hiçbir planın parçası değildi. Ama onu düşününce vücudumun verdiği tepkiyi inkar edemem. Bu

Tenin yumuşaklığı, ona dokunduğumda çıkardığı küçük sesler. Diğer her şeyi unutmuştum. Öfke, acı, kayıp yıllar - onun içindeyken hepsi uçup gidiyordu.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Kendimi öfkemle, intikam ihtiyacımla tanımlayarak çok uzun zaman geçirdim. O olmadan, ben kimim ki?

Kahve makinesi bip sesi çıkararak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve kendime bir fincan dolduruyorum, ardından Ashley için bir fincan çay hazırlamaya koyuluyorum. Bunu düşünmeme bile gerek yok. Eylemin tanıdıklığı beni tedirgin ediyor. Çayını nasıl içtiğini, yumurtasını nasıl sevdiğini, hangi marka şampuan kullandığını biliyorum. İntikamımı planlarken topladığım tüm detaylar. Şimdi, bu bilgi istilacı hissettiriyor, tüm bu durumun ne kadar berbat olduğunu hatırlatıyor.

Kahvemden bir yudum alıp acı tadın tadını çıkarıyorum. Tanıdık, topraklayıcı. İçinden çıkmaya çalıştığım duygu karmaşasının aksine.

Yukarı çıkmak, kendimi tekrar Ashley'de kaybetmek istiyorum. Her şeyi unutmak ve sadece *hissetmek*. Ama yapamıyorum. Dikkatimin dağılmasına izin veremem.

Dikkat dağıtmak ne kadar cazip olsun.

Telefonum çalıyor ve düşüncelerimi bölüyor. Cebimden çıkardığımda ekranda Rook'un adı beliriyor. Aramayı bağlıyorum, aklımı üst kattaki kadından uzaklaştıracak bir şey olduğu için minnettarım.

"Elinde ne var?"

"Adli tabibin Ramsey hakkındaki ön raporu az önce geldi," diyor Rook, sesi asık. "Durum iyi değil, Zain."

Kendimi destekliyorum. "Anlat bana."

"Morarma izleri intiharla uyuşmuyor. Boynunda bağ izleri var ama asılı olduğu varsayılan kışın yüksekliğiyle tutarsız. Ayrıca, kollarında ve ellerinde savunma yaraları var."

"Siktir. Demek karşılık verdi."

"Öyle görünüyor. İşin ilginç yanı, vücudunda sakinleştirici izleri bulmuşlar. Midazolam. Hızlı etki eder, uyuşukluk ve kafa karışıklığına neden olur. Onu kontrol altına almayı kolaylaştırırdı."

Zihnim parçaları seçiyor, noktaları birleştiriyor. "Önce onu uyuşturdular ve çoktan öldükten sonra kendini asmış gibi gösterdiler."

ölü ya da aciz."

"İşe yarayan teori bu, evet. Bunu her kim yaptıysa intihar süsü vermek için epey zahmete girmiş."

"Bu tür bir uyuşturucuya kimin erişimi olabileceğine bir ipucu var mı?"

Rook iç çekiyor. "Hastanelerde kullanılıyor, bazen şiddetli uykusuzluk için reçete ediliyor. Ama bağlantıları olan birinin bunu ele geçirmesi zor olmaz. Knight'a Ramsey'nin son bağlantılarını araştırttım ama şu ana kadar bir şey çıkmadı."

Derin bir nefes alıyorum. "Dün Holson'la konuştuk."

"Holson mı? Ne söyledi?"

"Ramsey'nin davayı çabucak kapatmak istediğini itiraf etti. Cinayetlerden bir gün önce Louisa'nın evin dışında biriyle tartıştığına dair bir tanık raporu olduğunu söyledi. Ramsey o raporu ortadan kaldırdı."

"Kahretsin," diye mırıldandı Rook. "tartıştığına dair bir fikrin var mı?"

"Hayır, Holson bilmediğini iddia ediyor. Ama Ramsey'nin birini koruduğu izlenimine kapılmış. Louisa'ya kafayı takmış birini."

Hattın diğer ucunda bir duraklama var. "Nasıl takıntılı?"

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, sinirli bir şekilde. "Bilmiyorum." Nefesimi dışarı üflüyorum. "Bu kişinin bir noktada onunla ve Jason'la ilişkisi olmuş olabilir. Louisa etrafta takılmayı severdi." Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama onunla ilişkimi bitirmemin nedeni buydu. Kimsenin ciddi olmadığı bir zamanda dalga geçmek eğlenceliydi... ama paylaşmanın rahat olduğum şey olmadığını keşfettim.

"Tanrım," diyor Rook. "Bu işleri karmaşıklştırıyor. Eğer bu kişi Louisa'ya takıntılıysa, evi izliyor ve bir fırsat kolluyor olabilir."

"Evet," diye katılıyorum. "Ve ben ortaya çıkıp cesetleri bulduğumda, bu onlara mükemmel bir günah keçisi verdi. Ashley'nin gelip beni orada kanlar içinde bulması da pastanın üzerindeki krema oldu."

"Ve Ramsey soruşturmanın sadece sana odaklanmasını sağladı," diye ekliyor Rook. "Katilimiz için çok uygun."

"Aynen öyle. Ve şimdi evi temizliyorlar. Onlar bizim peşimize düşmeden önce bu kişinin kim olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Anlaştık. Bakalım bu takıntılı kişinin kim dair bir ipucu bulabilecek miyim. Dikkatli olmalısınız. İkiniz de."

"Yapacağız. Teşekkürler, Rook. Başka bir şey olursa beni haberdar edin."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonuma bakıyorum. Dışarıda birileri gerçeği saklamak için yanıp tutuşuyor. Ve bunu yapmak için cinayet işlemekten çekinmedikleri de açık.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Başımı kaldırdığımda Ashley'in kapının önünde durduğunu görüyorum, yüzünde belirsizlik okunuyor. Saçları duştan dolayı nemli, üzerinde kot pantolon ve sade bir tişört var. Yumuşak ve savunmasız görünüyor.

Bir an için birbirimize baktık.

Boğazımı temizliyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Çay yaptım." Tezgahın üzerindeki fincanı işaret ediyorum.

Mutfığa giriyor.

"Teşekkürler." Kupaya uzanıyor ve bir yudum alıyor. "Nasıl sevdiğimi biliyorsun."

"Evet, şey," diye omuz silkiyorum, bu imadan rahatsızlık duyuyorum. "Araştırmamı yaptım."

Gülümsemesi kayboluyor, şüphesiz o araştırmayı en başta neden yaptığımı hatırlıyor. Telefonum Rook'tan gelen ve Ramsey'nin otopsi raporunun linkini gönderen bir mesajla çaldığında rahatlıyorum.

"Arayan Rook'tu," diyorum konunun değişmesini fırsat bilerek. "Ramsey hakkında bilgi vermek için aradı."

"Ne dedi?"

Derin bir nefes alıyorum. "İntihar değildi. Adli tabip cinayete dair açık kanıtlar buldu. Savunma yaraları, vücudunda sakinleştirici izleri. Kendini asmış gibi göstermişler ama kanıtlar bunu doğrulamıyor."

"Aman Tanrım." Yüzü soluklaştı. "Yani biri onu susturmak için gerçekten öldürdü mü?"

"görünüyor."

Elleri hafifçe titreyerek kupasını yere bırakıyor. "Bu bizim için ne anlama geliyor?"

"Bu dikkatli olmamız gerektiği anlamına geliyor. Bunu her kim yaptıysa Ramsey'de durmayacak. Biz onlar için bir tehdidiz."

Başını sallıyor, gözlerinde gizlendiğini görebildiğim korkuya rağmen ifadesi kararlı. "Peki bir sonraki hamlemiz ne olacak?"

Ve , tanıdık bir zemine geri döndük.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

ASHLEY

"DÖNDÜĞÜNDEN BERİ ARKADAŞLARINLA KONUŞTUN MU?" BU SORU beni şaşırtıyor. "Muhtemelen onlara iyi olduğunu ve seni bir yere kapatmadığımı söylemelisin."

Ona bakıyorum, sesindeki kuru ton karşısında gözlerim irileşiyor.

Haklı tabii ki. Jessa ve Karla Whitstone'a döndüğümüzden beri cep telefonumu patlatıyorlar ve sağ salim döndüğümüzü bildiren kısa bir mesaj dışında onlarla konuşmadım. Endişeleneceklerdir ve onlara bir güncelleme borçluyum.

"Haklısın. Benim hücrem üst katta."

Arkasını dönüyor, dizüstü bilgisayarın kapağını açıyor ve önüne oturuyor. "Acele etme."

Bir ona bakıyorum, sonra mutfaktan çıkıp üst kata . Belki de bu onun biraz yalnız istemesinin bir yoludur. Cep telefonum şifonyerin üzerindeydi ve onu alıp yatağa oturuyorum. Ekranı bakarken parmağım Karla'nın numarasının üzerinde geziniyor.

Ne diyebilirim ki?

Derin bir nefes alarak arama düğmesine bastım. Cevap vermedi. Jessa-Mae'yi deniyorum.

"Ash!" Jessa ikinci zil sesinde cevap verir. "Karla da tam seni aramak üzereydi. Telefon çalmayı kesince cep telefonuna gitti. Nasıl gidiyor?"

"Selam. Aramadığım için özür dilerim. Çılgıncaydı."

"İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Zain'le yattığım gerçeğini saymazsak... yine.
"Dün bazı şeyler öğrendik."

"Cinayetler hakkında mı?"

"Evet. Zain şerifin ilk davadaki dedektiflerden birini tekrar getirmesini sağladı. O sorgulanırken bizim de orada bulunmamıza izin verildi. Baş dedektif Ramsey'nin Zain'i temize çıkarabilecek kanıtları görmezden geldiğini itiraf etti."

"Vay anasını," diye nefes alıyor Jessa. "Yani Zain'e gerçekten komplo kuruldu ve sonunda harika bir avukat bulmadı mı?"

"Evet. Dahası da var. Zain dün birinden telefon aldı. Sanırım özel dedektif falan tutmuş olabilir. Ramsey... o öldü. Öldürülmüş. İntihar süsü vermişler ama öyle değilmiş."

Uzun bir sessizlik var, zamanı uzatan, her saniyeyi daha da ağırlaştıran türden. "Ash, kulağa tehlikeli geliyor. Güvende misin?"

"Ben iyiyim. Dikkatli davranıyoruz."

"Güzel." Ses tonu meraka dönüşüyor. "Zain'le işler nasıl?"

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ve beni görmediği için şükrediyorum.
"Bu... karmaşık."

"Nasıl karmaşık?" Jessa bastırıyor.

"Üzerinde çalışmamız gereken pek çok şey var. Cevapları bulmaya odaklanmaya çalışıyoruz."

Jessa bir an sessiz kaldı. "Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?
konuda."

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Ben sadece... bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum." "Tamam. Sadece dikkatli ol. Cevapları istediğini biliyorum ama kendini kaybetme.
bu süreçte kendin. Bana söz ver."

"Söz veriyorum. İkinizi de haberdar edeceğim."

Telefonu kapatıyorum, cep telefonumu arka cebime sokuyorum ve aşağı iniyorum. Zain hala masada, gözleri dizüstü bilgisayarına odaklanmış, ekrandan gelen parıltı yüzünün keskin açılarını vurguluyor. Tam kahvaltı isteyip istemediğini soracaktım ki kapı çalındı. Zain başını kaldırıyor, gözleri kısılıyor.

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de . Ramsey'e olanlardan sonra çok dikkatli olamayız. Zain ayağa kalkıyor ve ikimiz de koridorda yürüyoruz. Kapıyı açtığımda Zain'in annesinin orada durduğunu görünce şaşırıyorum.

"Bayan Ryder," diyorum, sesim amaçladığımdan daha yüksek çıkıyor. "Her şey yolunda mı?"

Gözleri aramızda gidip geliyor, ifadesi temkinli. "İkinizle de konuşmam gerekiyor."

Zain kenara çekilip içeri girmesini işaret ediyor. Beni geçip gidiyor ve biz de onu oturma odasına kadar takip ediyoruz. Zain koltuğa oturuyor, ben de kanepenin kenarına tünüyorum. Annesi diğer uca, Zain'e daha yakın bir yere oturuyor. Bu onun sadakatının nerede yattığına dair ince bir hatırlatma gibi geliyor.

"Neden sadece aramadın?" Zain soruyor.

Derin bir nefes alıyor, elleri kucağında sıkıca kenetlenmiş. "Daha önce bahsettiğim o adamı düşünüyordum, tutuklanmanızdan sonra gelip sorular soran adamı. Bir şey hatırladım. Aramak yerine gelip seni görmenin daha iyi olacağını düşündüm."

Zain'in gözleri keskinleşiyor, dikkati tamamen ona odaklanıyor. "Ne oldu?"

"Sol elinde bir yara izi vardı. Parmak eklemlerinde bir yanık izi. Şimdiye kadar unuttuğuma inanamıyorum."

Aman Tanrım. Bu kullanabileceğimiz bir şey mi? Bu tariftten birinin izini sürmek mümkün mü?

Bayan Ryder'ın gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşuyor, sonra dikkati tekrar Zain'e kayıyor. "Sana daha önce de söyledim, dava hakkında halka açık olmayan şeyler biliyordu. Ama sana söylemediğim bir şey var... Louisa'nın hamileliğinden bahsetti. Babasının kim olduğunu bilip bilmediğimi sordu."

"Anne." Zain'in sesi gergin. "Neden bundan daha önce bahsetmedin?"

"Dürüst olmak gerekirse, siz dün tekrar sorular sormaya başlayana kadar unutmuştum."

"Başka bir şey hatırlıyor musun?"

Annesi başını sallıyor ve bu sefer bana bakıyor. "Seni sordu Ashley. Cinayetlerden önce Zain'e yakın olup olmadığını."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Beni mi? Neden beni sorsun ki?"

Bayan Ryder başını sallar. "Hiçbir fikrim yok. Ona sizi çok az tanıdığımı söyledim."

Bir süre daha konuşuyor, Zain'e adam hakkında daha önce anlattığı her şeyi tekrarlıyor ve neredeyse bir saat sonra ayağa kalkıyor.

"Gitmem gerek, tatlım. Babana onunla öğle yemeğinde buluşacağıma söz verdim."

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor Zain. "Sizi ."

"Ah, neredeyse unuttuyordum... Ashley'nin anılarıyla ilgili olarak... Hafıza kurtarma teknikleri konusunda uzmanlaşmış bir meslektaşım var. Eğer bu başvurmaya karar verirsiniz, size yardımcı olabilir."

Bu fikir tüylerimi diken diken ediyor. Bastırılmış anılara düşüncesi beni korkutuyor, ama eğer gerçeği ortaya çıkarmaya yardımcı olacaksa ...

"Bunu düşüneneğiz," diye yanıtıyor Zain, ben daha söyleyemeden.

Kapıya ulaştığında Bayan Ryder geri dönüyor ve gözleri benimkileri buluyor. "Ashley, bu senin için de kolay olmamalı. Lütfen dikkatli olun. İkiniz de."

O gittikten sonra, Zain oturma odasına geri geliyor. Pencereye doğru ilerliyor, sırtı bana dönük.

"Annen hala benden hoşlanmıyor."

Zain dönüyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. "Ona zaman ver. Onun için kolay değil. Ama kendine gelecektir."

"Hafıza kurtarma fikri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Son çare olarak faydalı olabileceğini düşünüyorum. Ama bu sizin seçiminiz. Sizi hiçbir şeye zorlamayacağım."

"Bunu düşüneneğim. Sence eli yanık adamın kim olduğunu bulabilecek miyiz?"

Zain başını sallayıp telefonunu çıkarıyor. "Rook'a mesaj atayım, bakalım ne bulabilecek."

Zain arkadaşına mesaj atarken ben de şimdiye kadar keşfettiğimiz her şeyi düşünüyorum. Yanık el, hamilelik, gömülü anılarım. Hepsi birbiriyle bağlantılı, öyle olmalı.

"Hey," Zain'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "İyi misin?"

"Evet." Küçük bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Bir içki hazırlayacağım. Sen de ister misin?"

Başını sallıyor ve ben de aklım sorularla dolu bir halde mutfağa gitmek için ayağa kalkıyorum.

Eli yanık olan adam kimdi? Neden beni sordu? Louisa hakkında bizim bilmediğimiz ne biliyordu?

"Rook araştırıyor," diyor Zain kapı aralığından ve beni yerinden sıçratıyor.

Başımı sallıyorum, somut bir şey olduğu için minnettarım. "Güzel. Bu... iyi."

İçkilerimizi hazırlamayı bitiriyorum ve dönüyorum. Benden bir fincan alıyor ve masaya bırakıyor, sonra bana dönüyor.

Tezgâha yaslanıyorum ve çayımdan bir yudum alıyorum. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve nabzım hızlanıyor.

Yaklaşıyor ve parmaklarını kolumda gezdiriyor. "İçkini yere bırak."

Tezgâhın üzerine koyar koymaz dudakları dudaklarıma çarpıyor.

Eli enseme kavriyor, parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni daha yakına çekerek aramızdaki boşluğu siliyor. Öpücükte nazik bir şey yok; tereddüt yok, soru yok. Ham, umutsuz ve her şeyi tüketen bir öpücük.

Ben de onu öpüyorum ve ellerim göğsüne gidiyor, parmaklarımın altındaki sert kasları hissediyorum. Dudaklarıma karşı inliyor ve bu ses içimi ısıtıyor.

Başını kaldırdığında, konuşamayacak kadar nefessiz bir halde ona bakıyorum. Gözleri karanlık ve yoğun bir şekilde gözlerimin içine bakıyor.

"Seninle işim bitmedi, Fişek."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

ZAIN

ANNEMİN ELİ YANIK ADAM HAKKINDAKİ İFŞASI

şu anda aklımdaki tek şey. Ama buna odaklanamıyorum çünkü Ashley odanın diğer ucunda oturuyor ve o her hareket ettiğinde, dün gece ellerimin altında teninin nasıl hissettiğini hatırlamak kafamı dolduruyor.

Annem nihayet ayağa kalkıp gideceğini söylediğinde içimden geçen rahatlamayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Kapıya doğru yürürken duraklıyor ve Ashley'e dikkatli olması konusunda yaptığı yumuşak uyarı dikkatimi çekiyor. Ses tonunda bir şey var - endişe, hatta belki bir parça kabullenme. Olanlar göz önüne alındığında, bu beklediğimden daha fazlasıydı. On dört yıl boyunca hayatımı mahvettiği için Ashley'i benim kadar suçladı. Şimdi onu dikkatli olması için uyarıyor. İkimizi de uyarıyor.

Tavrındaki değişim beni mutlu etmeli, ama bunun yerine Ashley hakkındaki hislerimin karışıklığını daha da artırıyor. Bildiğimi sandığım, planladığım her şey. Hepsi çözüldü. Uzun zamandır beni yönlendiren intikam duygusu, tamamen isteyerek olmasa da, kanepede oturan kadın yüzünden bir kenara atıldı.

Annem gittikten sonra Rook'a mesaj atıp yeni bilgiyi ona bildiriyorum. Bu otomatik, mekanik bir şey. Zihnim Ashley'e dönerken ellerimi meşgul edecek bir görev. Onun görünüşüne.

Bu sabah, uykuda buruşmuş ve yumuşacıktı. O yatakta onunla birlikte kalmayı ne kadar çok istediğimi.

Onun yanında uyanmanın ne kadar doğru bir his olduğunu. Ve bu beni çok korkutuyor.

Bu yüzden onu yalnız bıraktım, bu yüzden ona olanlar hakkında konuşmak istemediğimi söyledim. Onunla bu konuda konuşmayı düşünmeden önce kafamda bunu çözmem gerekiyor.

Rook olumlu yanıt veriyor ve bilgiyi Knight'a ileteceğini söylüyor, ben de Ashley'e söylemek için telefonumdan başımı kaldırıyorum. Hâlâ kanepede oturuyordu ve yüzündeki ifade içime *bir şeylerin* .. hücum etmesine neden oldu. İfadesi üzgün görünüyor, gözleri odaklanmamış bir şekilde önüne bakıyor. Ve kendimi konuşmaktan alıkoyamıyorum.

"Hey. İyi misin?"

Gözlerini kırptırıyor ve bana yeniden odaklanıyor. "Evet." Hafif bir gülümseme dudaklarını yukarı kaldırıyor. Zoraki görünüyor. "Bir içki hazırlayacağım. Sen ister misin?"

Onu mutfağa kadar takip ediyorum ve bir omzumu duvara dayayıp mutfağımda dolaşırken onu izliyorum. Sahnenin evcimenliği beni etkiliyor. Her şeyin nerede olduğunu biliyor, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi içecek hazırlıyor. Sanki yıllarca ondan nefret etmemiştim. Sanki onu intikam için benimle evlenmeye zorlamamışım gibi.

Bu beni rahatsız etmeli. Bana onu buraya getirmemin tüm nedenlerini, hapisten çıktığımda yaptığım üç adımlı planı hatırlatmalı.

Bunun yerine, kendimi kupalara uzanırken boynunun , esnediğinde gömleğinin hafifçe yukarı kalkmasından, hareketlerinin kolay zarafetinden büyülenmiş buluyorum.

Sonsuza dek mühürlediğimi sandığım boşluklara sığma şekli.

Odaklanın. Yapacak işlerimiz var. Yakalamamız gereken bir katil var.

Ama dönüp bana bir fincan kahve uzattığında, içimde bir şeylerin kilidi açılıyor. Sabahtan beri tutunduğum kontrol parçalanıyor. Onu dışarıda tutmak için inşa ettiğim duvarlar çatlayıp yıkılıyor.

Bana uzattığı bardağı alıp masanın üzerine koyuyorum.

"İçkini bırak."

Gözlerinde hafif şaşkın bir bakışla yavaşça itaat ediyor ve bıraktığı anda üzerine atılıyorum. Ağzım çaresizliğe varan bir şiddetle onunkini kapıyor. Dudakları yumuşak ve teslimiyetçi. Ellerim sırtına doğru kayıyor ve onu daha yakına çekiyorum.

Tadı çay ve umut gibi... ve çıkardığı ses, o küçük, muhtaç nefes, beni uçuruma sürüklüyor.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve başını hafifçe geriye çekip bir adım öne atarak onu tezgâha yaslıyorum. Vücudu benimkine bastırıyor ve elleri gömleğimin önünü yumrukluyor. Kanım kulaklarımda uğulduyor. Onu istiyorum, her şeyini ve tereddüt ya da şüpheyi yer yok.

Sadece bu var. Sadece *biz varız*.

O da beni öpüyor, kolları göğsümden yukarı kayarak boynuma dolanıyor. Aramızdaki sıcaklık, yoluna çıkan her şeyi tüketen, ihtiyaç ve arzudan başka bir şey bırakmayan bir ateş gibi yanıyor. Elim düşüyor, gömleğinin eteğini buluyor ve parmaklarımı gömleğin altından geçirip göğsünü avuçlayana kadar yukarı kaydırıyorum. Başparmağım meme ucunun üzerinde geziniyor ve ağzım onunkinden ayrılıp çenesi boyunca ve boğazına doğru ısıracı öpücükler konduruyor.

bir döşeme gıcırıyor.

Bilinçli zihnim yetişmeden önce yılların hayatta kalma içgüdüğü tehlike çığlıkları atıyor. Çoktan hareket etmeye, dönmeye başladım, bir elim Ashley'i arkamda tutmak için geriye uzanıyordu ki karanlık bir figür kapı aralığından fırladı ve ateş yanıma yaktı.

Piçin bıçağı var. Nasıl hissettirdiğini biliyorum. İlk kez bıçaklanmıyorum.

Bıçağı bükerek kaslarımı yırtıyor. Acı kaburgalarımda patlıyor, ama adrenalin bunu arka plandaki bir gürültüye dönüştürüyor ve ben bunu görmezden gelip figüre odaklanıyorum.

Elimi sertleştirerek ileri doğru sürüyorum, boğazına ama darbe istediğim kadar sert değil ve geriye doğru sendeliyor. Onu gereken bir yumrukla devam ediyorum. Ama o bir dövüşçü zarafetiyle hareket ederek yuvarlandı. Karşı saldırısı beni böbreğimden yakaladı. Sonra bıçak tekrar üzerime geliyor, gümüş bir yay gibi boğazımı hedef alıyor.

Kolumu zorlukla zamanında kaldırdım. Bıçak ön kolumun derinliklerine saplandı. Kan tezgahın üzerine sıçradı. Ashley çığlık atıyor.

Davetsiz misafir lanet bir ninja gibi hareket ediyor, her hareketi hesaplanmış ve kesin. Maskesi soğuk, karanlık gözlerden başka bir şey göstermiyor. Buzdolabına çarpıyoruz, dolaplardaki tabaklar sarsılıyor. Dizi kasıklarına saplandı. Acı vücuduma yayılıyor ve beni ikiye katlıyor.

Bıçak tekrar aşağı iniyor. Bu sefer bileğini yakalamayı ve kafama doğru inişini durdurmayı başarıyorum ama beklediğimden daha güçlü ve bıçak yüzüme biraz daha yaklaşıyor. Kolumdaki yara kavramamı zayıflatıyor.

Savaşı kaybediyorum ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Alnımı burnuna çarpıyorum. Bir şey çatladı. Homurdanıyor - çıkardığı ilk ses - ama vazgeçmiyor. Bıçak gelmeye devam ediyor. Her saniye boğazıma daha da yaklaşıyor.

Arkasında Ashley bir şey sallıyor. Vurmadan hemen önce hareket etti ve tava kafası yerine omzuna isabet etti. Yine de sendelemesine neden oluyor ve ben de bu dikkat dağınıklığını dizimi solar pleksusuna saplıyorum.

Bıçak yere düşüyor.

Tanrıya şükür.

Ama *bu* zafer kısa sürdü. Yumruğu şakağıma bir balyoz gibi iniyor ve ben daha gelemeden kafamı tutup tezgâha çarpıyorum.

Bir kere.

İki kere.

Dik durmak için savaşıyorum ama başım dönüyor. Acıdan odaklanamıyorum ve bacaklarım tutmuyor. Yere sertçe çarpıyorum, gözlerime kan damlıyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Ayağa kalkmak için kendimi *zorlayacağım*.

Kırık camlara bastırdıkça avuçlarım ve dizlerim acıyor ve bedenim beynimin komutlarına yanıt vermiyor.

Her şey dönüyor ve eğiliyor.

Kolumun tersiyle gözlerimi siliyorum ve Ashley'e doğru ilerlediğini görmek için tam zamanında görüşüm biraz düzeliyor. Ashley geri ,

ama gidecek hiçbir yer yok. Onu tezgahla arasına sıkıştırdı. Benimkiyle karşılaştıklarında gözlerindeki bakış -salt dehşet- eğer bundan sağ çıkarsam beni sonsuza dek rahatsız edecek.

"Hayır-" Ağzıma dolan kan kelimeyi boğuyor. Kalkmaya çalışıyorum ama kollarım altıma çöküyor.

Ayağa kalk. Dövüş. Onu koru.

Ama bedenim hareket , talimatlarıma uymuyor.

Eldivenli bir eliyle ona uzanırken, görüşüm tünelleşiyor, karanlık kenarlardan içeri sızıyor. Ayakta durmak için son bir umutsuz girişimde . Acı kafatasımda patlıyor, beyaz sıcak ve son.

Ashley adımı haykırıyor ve ben bayılmadan hemen önce bir ses - yumuşak, emredici ve soğuk- konuşuyor.

."

BÖLÜM ELLİ ALTI

ASHLEY

ZAMAN DURMUŞ GIBİ GÖRÜNÜYOR, KORKU BENİ PENÇELERKEN YERİMDE DONUP KALİYORUM.

Boğaz. Etrafımdaki karmaşayı algılamak için zar zor zamanım oluyor; yere saçılmış sandalyenin kırık parçaları, Zain'in fayanslara çarpan bedeninin ağır , maskeli saldırganın doğrulması ve bana doğru gelmesi.

Ve sonra, mutfağa yeni bir figür giriyor. Tertemiz koyu renk takım elbiseli bir adam. Yüz ifadesi, elindeki silah kadar soğuk. Bir an için beni vuracağını düşünüyorum -ve kalbim boğazıma kaçıyor- ama silahı adama doğru savruluyor.

"Ondan uzak dur." Sesi yumuşak, neredeyse nazik, ama tonunda o kadar soğuk, o kadar *ölümcül* bir şey var ki ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Adam tereddüt ediyor, gözleri maskenin arkasında daralıyor. Yeni gelenin bakışları sertleşir ve silahını hiç bırakmadan yaklaşır.

"Maskeyi çıkar." Sesi çelik gibi.

Adam kıpırdamıyor, aralarında meydan okuyan bir sessizlik uzanıyor.

"Bir daha sormayacağım." Parmağı tetikte sıkılaşıyor. "Al. Al. Kapalı."

Maskeli adam yine de itaat etmiyor, bakışları diğer adama kilitlenmiş durumda. Odadaki hava daha da soğuyor, gerginlik boğulacak kadar artıyor. Hareket etmek istiyorum ama dikkatleri üzerime çekmekten korkuyorum.

Takım elbiseli adam başını hafifçe eğiyor, ifadesi neredeyse sıkılmış. "Blöf yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Kapı aralığında başka bir adam beliriyor, aynı takım elbise, aynı soğuk ifade. Kendini arka kapının yanına konumlandırarak kaçış yollarını kesiyor. "Nefes almaya devam istiyorsan, onun dediğini yapmanı öneririm."

Maskeli adam iç çekerek ellerini kaldırır ve yavaşça maskenin kenarına uzanır. Maskeyi çekip çıkarınca, öfkeyle çarpılmış yüz hatları ve yanağından geçen bir yara izi ortaya çıkıyor.

Maske çıkar çıkmaz odada bir şeyler değişiyor. Önümdeki adam sırtıyor, bakışları takım elbiseli adamın gözleriyle buluştuğunda dudakları hafifçe kıvrılıyor.

"Rook," diyor, sesi alaycı bir tonda.

Bu Rook mu? Zain'konuştuğu adam mı?

İkinci takım elbiseli adam Rook ile maskesini çıkarmış olan adamın arasına bakar. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Evet. Marcus Barlowe. Daha önce yollarımız kesişmişti."

Davetsiz misafir sırtıyor. "Her zaman büyüleyicisin, Rook. Bu da kardeşin Bishop olmalı. *Seni* kahramanlık yaparken görmeyi beklemiyordum. Bu senin için yeni bir şey."

Burnundan akan kanı silmek için sol elini kaldırdığında, parmak eklemlerindeki yanık izini görüyorum. Pürüzlü bir çizgi, kırmızı ve buruşuk.

"*Sen!*" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım. Bütün gözler bana çevrildi.

"Onu tanıyor musun?" Rook sorar.

Başımı salladım. "Hayır, ama sanırım cinayetlerden hemen sonra Zain'in annesiyle konuştu."

"Ahhhh, şimdi ." Rook sesinin eğlendiğini söylüyor. "Sen kiralık yardımcısın."

Barlowe cevap vermiyor.

Rook bir adım daha yaklaşıyor, ayakkabıları mutfak fayanslarında ses çıkarmıyor. "Nasıl oldu bu iş, Marcus? Önce Jason ve Louisa'yı öldürmek için kiralandın," diyor. "Sonra soruşturmanın doğru şekilde ilerlediğinden emin olman gerekti. Şimdi, Zain serbest kaldığı ve dava yeniden açıldığı için, Ramsey'i öldürerek işverenin izlerini örtmek zorundaydın. Acaba işvereniniz yakalanmanıza ne diyecek?"

Gözleri soğuk kalsa da diğer adamın dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Beni yakalamanın bir şeyi değiştireceğini mi sanıyorsun?" Sesi düz ve duygusuz. "Sence bu iş gerçekten benimle bitecek mi? İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, Rook. Beni ortadan kaldırırsan işverenim yeni birini işe alır."

"Bu durumda değil." Rook'un silahı tereddüt etmiyor. "Bize kimin için çalıştığını söyleyeceksin."

Barlowe'un yüzüne soğuk bir gülümseme yayılıyor ve midem düğümleniyor. "İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

"Göreceğiz bakalım. Herkes eninde sonunda konuşur." Hâlâ kapının yanında duran adama bakar. "Onu emniyete alın."

Diğer adam, *Bishop*, elini cebine atar ve sanki bunu bekliyormuş gibi iki kelepçe çıkarır. Ama yaklaştığı anda Barlowe ve Bishop'ı geri püskürtmek için kolunu savuruyor. Ani hareket karşısında irkiliyorum ve dengemi zar zor koruyarak geriye doğru tökezliyorum.

Barlowe, Bishop'ı sertçe iterek sendeleyip tezgâha çarpmasına neden oldu. Döndü, gözleri çılgına dönmüştü ve elini koluma doğru uzatarak beni yakalamaya çalıştı.

"Yeter!" Rook'un sesi soğuk ve emredici bir şekilde çınlarken öne doğru bir adım atarak silahının namlusunu Barlowe'un şakağına dayadı. "Beni sınamak mı istiyorsun? Tekrar yap ve ne olacağını gör."

Barlowe donakalır, nefes alış veriş sertleşir, bakışları Kale'den Fil'e kayar. Gergin bir an boyunca kimse kıpırdamadı. Sonra Bishop doğruldu, kollarının manşetlerini gelişigüzel düzeltti ve tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde hamle yaptı.

Barlowe'un kolunu kavırıyor ve diğer adamın acı içinde homurdanmasına neden olan acımasız bir etkinlikle arkasından büküyor.

"Kavga etmeyi bırak, yoksa bu işi burada bitiririm," diye uyarıyor Rook, sesi son derece sakin, silahı hâlâ kafasına dayalı. "Biliyorsun benim

itibar. Blöf yapmadığımı biliyorsun."

Bir saniye daha debelenir, sonra pes eder, Bishop ilk kelepçeyi bileğine geçirirken vücudu hareketsiz kalır. Diğer kelepçe de takıldıktan sonra Bishop onu en yakındaki sandalyeye iter. Gevşek kelepçeler daha sonra sandalyenin kollarına takılır.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" Barlowe soruyor, sesinden küçümseme damlıyor. Başını kaldırıp bakıyor, gözleri kısa ve ürpertici bir an için benimkilerle buluşuyor. "Hepiniz vaktinizi boşa harcıyorsunuz."

"Kapa çeneni," diye tersliyor Rook, silahı hâlâ Barlowe'un kafasına doğrultulmuş. Dikkatini bana çevirdi, sesi bir parça yumuşamıştı. "Zain'e yardım etmelisin, Ashley."

"Doktora ihtiyacı var." Sesim titriyor. "Eğer bir şey yapmazsak ölecek."

"Onu hastaneye götürmek için zaman yok," diyor Bishop, sesi sakın ama kararlı. "Bunu seninle konuşacağız. Bunu yapabilirsin."

Başımı sallıyorum, ona gerçekten inanmıyorum ama korkuyu bir kenara itip odaklanmaya çalışıyorum.

Bishop önümde durmak için hareket ediyor ve bakışlarındaki kararlılık beni biraz sakinleştiriyor. "Önce kanamayı durdurmamız gerekiyor. İlk yardım çantanız var mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Lavabonun altını kontrol et."

Çömeli dolabın kapağını açıyorum. İçinde küçük bir ilk yardım çantası var. Bishop başıyla onayladı.

"Aferin kızıma. Aç onu. Gazlı bez ve yaraları temizlemek için bir şey lazım."

Kiti karıştırıyorum, malzemeleri çıkarırken ellerim titriyor. Bishop beni yönlendiriyor, sesi sabit ve güven verici. "Gazlı bezi yaranın üzerine bastır. Yapabildiğin kadar baskı uygula."

Zain'in yanında diz çökerek yerde biriken kanı görmezden gelmeye çalışıyorum ve Bishop'un dediğini yapıyorum. Ellerimi Zain'in yarasının üzerine bastırıyorum, kan gazlı bezden neredeyse anında sızıyor. Sıcaklığını hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"İşte bu " diyor Bishop. "Şimdi basıncı sabit tutun. Enfeksiyonu önlemek için yaranın etrafını temizlememiz gerekiyor. İyi gidiyorsun."

Barlowe güler. "Zamanını boşa harcıyorsun. Yakında ölmüş olacak."

Rook'un sabrı taştı. Öne doğru bir adım attı ve silahının kabzası diğer adamın yüzüyle buluştuğunda darbe gürültülü oldu, kemik çatırtıları mutfakta yankılandı. Adamın kafası yana kayar, ağzının kenarından kan damlar ama sırtışı yüzünden gitmez.

"Konuş," diye emrediyor Rook, sesi tehlikeli bir hırıltıya dönüşüyor.

Barlowe yere kan tükürüyor, gözleri meydan okumayla parlıyor. "Cehenneme kadar yolun var."

Bishop bu konuşmayı duymazdan geliyor, bana ve Zain'e odaklanıyor. "Odaklan Ashley. Bandajı göğsünün etrafına sıkıca sarman gerekiyor."

Çalışırken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve bandajı Zain'in gövdesine olabildiğince sıkı sarıyorum. İnliyor, gözleri bir an dalgalanıyor, sonra tekrar kapanıyor.

"Zain." Sesim çatlıyor. "Benimle kal. Lütfen, benimle kal."

Barlowe tekrar güler, sesi gıcırtilı ve boştur. "O çoktan öldü."

Bishop yanağıma dokunuyor. "Ona bakma. Gözlerini burada tut. İşini bitir."

Bandajı sarmayı bitiriyorum, ellerim titriyor, kalbim çarpıyor. Dünya etrafımı sarıyormuş gibi hissediyorum, duvarlar içeri doğru bastırıyor, hava nefes alamayacak kadar kalın.

"İşte bu kadar. Aferin kızıma. Şimdi biz onu buradan çıkarana kadar onu sabit tutman gerekiyor," diyor Bishop, sesi sabit. "İyi iş çıkardın. Onunla kal. Onunla konuş. Bilincini açık tut."

"Deneyeceğim." Ellerim hâlâ Zain'in yarasına bastırılmış, gözlerim yüzüne kilitlenmiş durumda. Sığ nefes alıyor, teni solgun ama nefes aldıkça göğsü inip kalkıyor.

O yaşıyor. Hâlâ burada.

"Benimle kal," diye tekrar fısıldıyorum. "Lütfen, sadece benimle kal."

BÖLÜM ELLİ YEDİ

ZAIN

ACI DALGALAR HALİNDE GELİR, BENİ DİBE ÇEKER VE GERİ TÜKÜRÜR.

Tekrar. Her yüzeye çıktığımda, dünya birbirine tam olarak bağlanmayan sesler ve hislerden oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor. Acı diğer her şeyi bastırıyor, ta ki tek bir ses araya girene kadar.

Ashley'nin yumuşak ve ısrarcı sesi üstümde bir yerlerde süzülüyor. "Benimle kal. Lütfen benimle kal."

Cevap çalışıyorum ama ağzım .

Her yerim acıyor. Başım yarılmış gibi hissediyorum ve bıçağın girdiği yanımda ateş yanıyor. Yarı bilinçli halimde, kalbimin her atışında hayatımın tükendiğini hissedebiliyorum. Her nefes bir mücadele, her an bunun son nefesim olabileceği korkusuyla dolu.

Karanlık beni tekrar aşağı çekiyor.

Bir sonraki yüzeye çıktığımda, Rook'un soğuk ve kesin sesiyle karşılaşıyorum. "Tekrar deneyelim Marcus. Seni kim tuttu?"

Marcus. Adamın artık bir adı var.

Ashley'i öldürmeye çalışan adam. Eğer ölürsem onu hala öldürebilecek olan adam.

Gözlerimi zorla açmaya, onu görmeye, güvende olduğunu teyit etmeye çalışıyorum ama bedenim beni dinlemiyor. Her şey ağır geliyor ve acı bir mengene gibi etrafımı sararak beni .

"Cehenneme kadar yolun var." Tanımadığım bir başka ses ve ardından ete çarpan sert bir şeyin sesi. Zihnimde yankılanan donuk bir , başıma doğru bir başka acı dalgası gönderiyor.

Eller yan tarafıma bastırıyor, acı boğazımdan bir inilti çıkaracak kadar keskin. Dokunuş hemen yumuşuyor.

"Özür dilerim." Ashley'nin sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Üzerine baskı yapmalıyım."

Titrediğini hissedebiliyorum. Korkuyor ve bunun sebebi benim.

Bundan nefret ediyorum. Onu koruyamadığımı, benim yüzümden hâlâ tehlikede olduğunu bilmekten nefret ediyorum.

Boğuk bir hıçkırık duyuyorum ve içimde bir şeyler bu sesle parçalanıyor. Ona her şeyin yolunda olduğunu, doğru şeyi yaptığını söylemek istiyorum ama kelimeler de tıpkı diğer her şey gibi içimde kilitli kalıyor. Hareket edemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

Karanlık beni tekrar ele geçiriyor ve bu sefer onunla savaşıyorum, bilincimi korumak, onu korumak için çaresizce. Ama çok zayıfım ve beni altına çekiyor, gitmeme izin vermeyen siyah bir gelgit.

"... onları haftalarca izledim..." Tekrar yüzeye çıktığımda Marcus'un sesi süzülüyor. "Rutinlerini öğrendi. Sonra o sabah onu doktorda gördü."

"Ve hamile olduğunu öğrendi," diye konuşuyor başka bir ses.

Bekle, o Rook muydu? Rook nasıl burada olabilir?

Bu düşünce ben daha kavrayamadan, acı ve kan kaybının sisi içinde kaybolup gidiyor. Nerede olduğumu ya da neler olduğunu zar zor anlayabiliyorum. Her şey soluyor, karanlık bir tünel yaklaşıyor ve tek yapabildiğim Ashley'i ölmeden önce son bir kez görebilmeyi ummak-

"Her şeyi değiştirdi. Onu çıldırttı." Tüylerimi diken diken eden bir başka ıslak kıkırdama. "Orijinal planın bir parçası değildi. Bıçaktan kurtulmak da öyle. Kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yere atmak için üç kasaba öteye gitmek zorunda kaldım."

Marcus'un ses tonundaki memnuniyeti, bundan aldığı hastalıklı zevki fark etmemek mümkün değil.

Zihnim soruları haykırıyor ama bedenim işbirliği yapmayı reddediyor. Kapana kısılmış durumdayım, kendi iflas eden bedenimde bir mahkûmum ve tek yapabildiğim onlar gerçeği ortaya çıkarırken dinlemek.

Bishop'ın sesi beni şaşırtıyor: "Bize tartışmayı anlat." "Cinayetlerden bir gün önce."

"Onunla birlikte gitmesini istedi. Onu Jason'dan uzaklaştırabilirse, onun olacağını düşündü."

"Ama o reddetti," diye soruyor Rook, sesi gergin ve kontrollü.

"Ona erkek arkadaşını sevdiğini söyledi." Bir kahkaha daha, bu seferki daha soğuk, daha kopuk. "Vurulacak kişinin sadece Jason olması gerekiyordu. Ama Louisa... yoluna çıktı. Yanlış yer, yanlış zaman."

Zihnim yine çılgın atıyor, ama beni pençesine alan sorulardan herhangi birini dile getiremeden karanlık beni aşağı çekiyor.

Bilincim yerine geldiğinde, parmaklarım saçlarımı tarıyor. Ashley'nin sesi yumuşak, neredeyse bir fısıltı, sanki çok yüksek sesle konuşmaktan korkuyormuş gibi, ama benimle konuşmuyor.

"Kanama yavaşlıyor. Ama çok solgun. Çok fazla kan var."

"," diye cevap verir Bishop.

Sürükleniyorum, mevcut kalmak için savaşıyorum, daha fazlasını duymak için. Anlamak için. Ama her şey çok , sanki suyun içinden duyuyormuşum gibi geliyor.

"... mükemmel olurdu," Marcus'un sesi bir sonraki sefer araya giriyor. "Eski mahkûm, onu hapse atan kadından intikam alıyor."

Mükemmel mi? Ne mükemmel olurdu?

Düşüncelerim dağınık, birbirinden kopuk, ama sonra bir anlık bir netlik oluşuyor, farkındalık keskin ve net.

Ashley'i öldürecekler ve suçu benim üzerime . Ben yapmışım gibi görünmesini istediler, herkesin zaten düşündüğünün aksine bir canavarmışım gibi.

"Kimse bunu sorgulamazdı," diye devam ediyor Marcus, sesi kendini beğenmiş.

"İşvereniniz her şeyi düşünmüş," diyor Rook.

"Neredeyse her şey." Bishop ekliyor, sesi kuru. "Bizim burada olmamız dışında her şey."

Geldiklerini nereden biliyorlardı?

Soru beynimdeki sisi yakıp kavuruyor, ama ben onu dile getiremeden, hiçbir anlam veremeden karanlık beni ele geçiriyor.

Acı beni geri sürüklüyor, bu sefer daha keskin. Her şey acıyor. Başım. Yan tarafım. Nefes almak bile göğsüme bıçak saplanmış gibi hissettiriyor. Ağzımda kanın tadını alabiliyorum, metalik keskinlik dilimi kaplıyor ve yutkunmamı zorlaştırıyor.

"Peki ya Ramsey?" Bishop uzaklardan bir yerden soruyor, sesi acıya karşı ancak bir mırıltı. "Onu neden şimdi öldürdün?"

"Ryder'la konuşmasını engellemek zorundaydım. Dava yeniden açıldığında, Ryder'ın onu bulma riskini göze alamazdı. Ramsey çok şey biliyordu. Bu yüzden izini kaybettirdi, bir gün birilerinin gelip sorular soracağını biliyordu."

"Demek izini buldun." Rook'un sesi düz.

"Zor olmadı. Şebeke dışında bile insanlar iz bırakır. Sadece Ryder'ın o izleri bulamayacağından emin olmak gerekiyordu."

Odaklanmaya, orada kalmaya çalışıyorum ama bu dumanı tutmaya çalışmak gibi bir şey. Sesler gidip geliyor, her kelime bir öncekinden daha hayati geliyor.

"... günlerce onu izledim..."

"... mükemmel kurulum ..."

"... eski mahkumu suçla..."

Ashley'nin sesi her şeyi kesiyor, beni sabitliyor ve uçurumun kenarından geri çekiyor.

"Nabızı gittikçe zayıflıyor. Lütfen Zain, beni bırakma." Sesi benim adımla çatlıyor.

Onu bırakamam. Bırakmayacağım.

"Son şansın, Marcus." Rook'un sesi ipeksi bir hal alıyor, acı vaat eden türden bir ses. "Bize adını söyle."

"Sana söylersem beni öldürür." Korku nihayet sesine sızıyor.

"Yapmazsan seni öldürürüz," diye karşı çıkıyor Bishop, sesi neredeyse sıkılmış. "Ve sana söz veriyorum, bizim yolumuz çok daha yavaş olacak."

Bunu uzun bir sessizlik izliyor, sadece sert nefes sesleri ve her pompalamada daha da zayıflayan kendi kalp atışlarım bozuyor. Hissedebiliyorum, vücudumun nasıl zayıfladığını, her şeyin nasıl elimden kayıp gittiğini. Kaybediyorum.

"Tik tak, Marcus." Kurulan bir silahın sesi mutfakta yankılanıyor, metalik tıkırtı kafatasımda yankılanıyor. "Adını söyle. Şimdi."

"Peki." Marcus'un sesi teslim olmuş, içindeki mücadele kaybolmuş.
"Bu-"

Karanlık, ben daha gerisini duyamadan beni ele geçirmek için hızla yaklaşıyor ve beni bilinçsizliğe sürüklüyor. Onunla savaşmaya, bir an daha dayanmaya çalışıyorum ama o çok güçlü... ve ben çok zayıfım.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

ASHLEY

ARKAMDAKİ KONUŞMANIN ÖNEMLİ OLDUĞUNU BILİYORUM. AMA YAPAMAM

Söylediklerine odaklanıyorum, ellerimdeki kandan başka bir şey düşünemiyorum.

Zain'in kanı, sıcak ve yapışkan, tenime yapışıyor. Metalik kokusu burnuma doluyor ve midemi bulandırıyor. Nefes alış verışı her geçen saniye daha da zorlaşıyor ve nefes verip bir daha hiç nefes alamayacak diye ödüm kopuyor.

"Onu götürmeliyiz," diye kesiyor Rook'un sesi giderek artan paniğimi. "Onu daha rahat bir yere götürmeliyiz."

Bishop yanıma çömeliyor, eli omzumda nazikçe duruyor. "Kanama riske atabileceğimiz kadar yavaşladı. Harika bir iş çıkardınız. Bize bir yatak odası gösterebilir misiniz?"

Başımı sallıyorum, boğazımı kaplayan dehşet karşısında kelimeler bulamıyorum ve onlar Zain'i kaldırırken ayağa kalkıyorum. Dikkatliler ama yine de inliyor, sesi kalbimi delip geçiyor. Yüzü gri, başının tezgâha çarptığı yerde koyu morluklar oluşmaya başlamış bile. Kan saçlarını keçeleştiriyor, gömleğini lekeliyor ve onu taşırlarken yerde damlacıklardan oluşan bir iz bırakıyor.

"Yukarı çıktığımızda onunla kalmanı istiyorum," diye emretti Rook. "Onun yanından ayrılma. Halletmemiz gereken bir şey var ve senin için en iyisi yolundan çekilmek."

Onları odama kadar takip ederken bacaklarım titriyor ve altımda çökmemelerine şaşırıyorum. Ama odaya varıyorum ve onlar onu yatağa yatırırken bir kenarda duruyorum. Uzanıp boynuna dokunurken ellerim titriyor. Teması sürdürmem, hâlâ nefes aldığıının, hâlâ mücadele ettiğinin kanıtını hissetmem gerekiyor. Altındaki çarşaflar onu yatırdıkları yerde kırmızıya dönmeye başladı bile ve safrayı yutmak zorunda kalıyorum.

Bishop nabzını kontrol eder, ifadesi nötrdür. "Onu sıcak tutun. Onunla konuşun. Hemen döneceğiz. Birkaç havlu bulun. Bıçak yarasına baskı uygulayın."

Hemen banyoya girip havluları alıyorum, sonra da Zain'in yanındaki yatağa uzanıyorum. Havluları yerleştirdikten ve bir elimi havlulara bastırdıktan sonra elini alıyorum. Teni soğuk ve nemli ama parmakları benimkilere doğru hafifçe seğiriyor. Bu küçük hareketle umut kısa süreliğine alevleniyor.

Daha birkaç gün önce ondan olmak için her şeyimi verirdim. Şimdi, onu kaybetme düşüncesine katlanamıyorum.

"Ben buradayım." Yanına uzandım. "Hiçbir yere gitmiyorum. Beni duyuyor musun? Beni terk edemezsin. Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz."

Alt kattaki sessizlikte bir silah sesi duyulur.

Şiddetle sarsılıyorum, durduramadan boğazımdan bir çığlık kopuyor. Ses duvarlarda yankılanıyor, ardından tüm vücudumu titreten bir başka atış geliyor. Kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpıyor ki acıyor.

Zain haykırışımla kıpırdanıyor, başı hafifçe sesime doğru dönüyor. Dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor, yüzü acıyla buruşuyor ve ben koruyucu bir şekilde üzerine kıvrılıp alnımı hafifçe onunkine bastırıyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum ama kimi ikna etmeye çalıştığımdan emin değilim. "Biz iyiyiz. Sadece benimle kal. Lütfen benimle kal."

Vücudumdaki her kas kaçmam, saklanmam, her ne oluyorsa ondan uzaklaşmam için bağılıyor ama Zain'i bırakamam. Onu *bırakmayacağım*.

Parmaklarımı boğazına bastırıyor, beni akıl sağlığıma bağlayan tek şeymiş gibi nabzının zayıf çırpınışlarını sayıyorum. Her atış bir öncekinden daha zayıf geliyor.

"Benimle kal," diye yalvarıyorum. "Lütfen, sadece benimle kal. Seni kaybedemem."

Bu sözler beni şaşırttı ama doğru.

Alt katta taşınan ağır bir şeyin sesi irkilmeme neden oluyor ve tamamen Zain'e odaklanarak bu sesi duymamaya çalışıyorum. Boğuk sesler, mobilyaların sürtünmesi ve ardından sessizlikle dolu anlar uzayıp gidiyor.

Ürkütücü, rahatsız edici bir sessizlik.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, saatler gibi geliyor. Dünya sadece bu odaya, Zain'in göğsünün hafifçe inip kalkmasına, parmak uçlarımin altındaki nabzının çırpınıışına daraldı. Onunla konuşmaya devam ediyorum, aklıma gelen her şeyi fısıldıyorum.

Sözler. *Rica*. Onu bana bağlayacak her şey.

Kapı açıldı ve ben irkilerek yukarı baktım. Rook ve Bishop geri dönmüştü.

"Bitti," diyor Bishop. Kolunda daha önce olmayan kan var ve gözlerinde beni ürperten karanlık bir şey var.

Rook elinde telefonla öne çıkar. "Bunu şimdi bildireceğiz. Acil servisleri devreye sokmanın zamanı geldi."

"Dikkatle dinleyin." Bishop yatağın kenarına oturur. "Yetkililer geldiğinde, bırakın konuşmayı biz yapalım. Bizi takip edin. Tüm bu süre boyunca yukarıdaydın. Hiçbir şey görmedin ya da duymadın. Anladın mı?"

Midem bulanıyor. "Ama-"

"*Anladın mı?*"

Başımı sallıyorum. Bishop'ın ifadesi hafifçe yumuşuyor.

"Şu anda ne kadar az şey bilersen o kadar güvende olursun. Sadece Zain'e odaklan, tamam mı?"

Rook aramayı yapar, bir haneye tecavüz ve saldırı ihbarında bulunurken sesi sabit ve profesyoneldir. O konuşurken, Bishop Zain'in bandajlarını kontrol eder. Kan çoktan havluların arasından sızmış, kıpkırmızı bir çiçek gibi yayılmıştır.

"Nefes alış verişi daha düzenli," diyor bana sessizce. "Bu iyiye işaret."

"Ama nabızı daha zayıf."

İki parmağını Zain'in boynunun yan tarafına bastırıyor. "Hayır, sorun yok.

Sadece korkuyorsun. O iyi olacak, söz veriyorum."

Ona inanmak istiyorum ama Zain orada yatarken çok kırılgan görünüyor. Tanıdığım o güçlü, kararlı adama hiç benzemiyor. Parmaklarım tekrar saçlarını buluyor, kanla keçeleşmiş noktalardan kaçınmaya dikkat ederek nazikçe okşuyor.

"Ambulans yolda," diyor Rook. Gözleri Bishop'ınkilerle buluşuyor. "Kolluk kuvvetleri de."

Sanki bir işaretmiş gibi, uzaktan siren sesleri geliyor ve gittikçe yaklaşıyor. Kırmızı ve mavi ışıklar pencerelerden yansıyarak Zain'in yüzüne ürkütücü gölgeler düşürüyor. Beklerken her saniye sonsuzluk gibi geliyor, gözlerim göğsünün yükselip alçalmasına sabitlenmiş, her nefesin son nefesi olabileceğinden korkuyorum.

"Hatırla." Bishop'ın sesi alçak ve acildir. " takip edin."

Aşağıda ağır ayak sesleri duyuluyor, sesler yükseliyor. Rook ortadan kaybolur ve birkaç dakika sonra yardımın geldiği haberiyle geri döner.

Sağlık görevlileri odaya doluyor, biri beni nazikçe yataktan uzaklaştırıyor. Zain'in hayati değerlerini kontrol etmelerini, monitörleri takmalarını ve onu nakil için hazırlamalarını çaresizce izliyorum. Ona her dokunduklarında hafifçe irkiliyor ve her irkilme kalbime saplanan bir bıçak gibi.

Ve işte o zaman olur - hafıza nihayet özgür kaldığında.

On dört yıl önce o evden koşarak çıkarken, içerideki dehşetten kaçarken gözyaşlarım beni kör ediyordu. Garaj yolunun sonunda yarı gölgede duran bir figür. Bir rozetin üzerindeki sokak lambasının parıltısı.

Yüksek sesle tepki vermemek için ağzımı kapatıyorum.

Çünkü az önce odaya giren, endişe ve otorite saçan adam, yıllar önce gölgelerde duran adamla aynı adam. Rüyalarımın giren adam.

İzliyordum.

Bekliyoru

m.

Tıpkı şu anda yaptığı gibi.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

ZAIN

PUSLU HAVAYI YARAN ILK ŞEY BIP SESİ OLDU.

Göğsümdeki donuk zonklamayla senkronize olan sabit bir ritim. Duyularım yavaş yavaş canlanmaya başlıyor ve beni bilincimin yüzeyine geri sürüklüyor.

Her şey ağır geliyor. Göz kapaklarım, uzuvlarım, hatta düşüncelerim bile.

-Sanki pekmezin içinde ilerlemeye çalışıyormuşum gibi ağırlaşıyorlar.

Antiseptiğin steril kokusu burnuma doluyor. Ağzım kurudu ve yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım nasıl yutacağımı unutmuş gibi. Gözlerimi kırıştıtararak açmayı başardığımda, üzerimdeki tavan sert floresan ışıklarla aydınlatılmış beyazın kör edici bir tonunda.

Bir hastane.

Neden burada olduğumu hatırlamam bir saniye sürüyor.

Bıçak. Davetsiz misafir. Kavg.

Her şey acı ve adrenalinden oluşan kaotik bir bulanıklık içinde geri geliyor. Yatakta kayıyorum ve kendimi dik tutmaya çalışıyorum, ama yan tarafıma doğru, nefesimi kesecek kadar keskin bir ağrı saplanıyor.

"Sakin ol," diyor tanıdık bir ses.

Başımı çeviriyorum, çabaladığım için yüzüm buruşuyor. Tanıdık bir figür duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, beni izliyor.

"Ne..." Sesim törpüleniyor, ancak fısıltıya dönüşüyor ve boğazımı temizleyerek tekrar yüzümü buruşturuyorum. "Ne oldu?"

"Hastanedesin. Kendini bıçakladın, hatırladın mı?" Ses tonunda biraz alaycılık var. "Artık bunu yapmayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum?"

"Rook?"

"Sürpriz." Sesi donuk. "Neden... neden buradasın?"

"Yangın, Ashley'nin saldırısı ve Ramsey'nin ölü bulunması derken, tekrar deneyebileceklerini düşünmek pek de zor olmadı. Annenden haber almak için aradığımda neredeyse evdeydim."

Başımı yastığa yasladım, anılar yavaş yavaş geri geliyordu.

Gömleğimi ıslatan kan. Bacaklarım tutmazken yer beni karşılamak için acele ediyordu. Ve sonra, hiçbir şey. Karanlık.

"Ashley?" Mırıldanmayı başarıyorum, kalp atış hızım yanımdaki monitörün endişe dalgama ihanet etmesine neden olacak kadar yükseliyor.

"O güvende."

Duvarдан uzaklaşıyor ve yatağa yaklaşıyor. Bir sürahidен plastik bir bardağa su dolduruyor ve dudaklarıma götürüyor. Suyun tadı cennet gibi.

"Bishop onunla birlikte."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ama bayıldıktan sonra olanları bir araya getirmeye çalıştıkça yerini hayal kırıklığına bırakıyor. Her şey bölük pörçük; sesler, duyumlar birbiriyle tam olarak bağlantılı değil.

"Bize saldıran adam-" Tekrar doğrulmaya çalıştığımda yan tarafımdan acı fışkırıyor.

"Adı Marcus'tu." Rook'un sesi düz. "Profesyonel. Uzun zamandır bu işin içinde."

"Öyle miydi?"

Rook'un ifadesi sertleşir. "Öyleydi."

Kelime bir an için aramızda asılı kalıyor. Bunu zihnimde evirip çevirerek değerlendiriyorum. "Sen mi?"

Bir kez başını sallıyor, keskin ve kararlı.

"Bir şey söyledi mi?" Bilmek istiyorum. Onu kimin gönderdiğini, tüm bunların arkasında kimin olduğunu anlamam gerek.

"Biraz." Rook bir sandalyeyi yatağa yaklaştırıp oturdu. "Ama bu biraz karışık."

Kafamdaki sisle savaşıarak gözlerimi kapatıyorum. "Anlat bana." "Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Sadece söyle bana."

Kısık bir kahkaha atıyor. "Daha iyi hissettiğini gördüğüme sevindim." "Oyalanmayı bırak."

"Tamam, ama tekrar uyuduğunda bunların ne kadarını hatırlayacağından emin olmadığımı da belirtmek isterim." Sandalyesinde arkasına yaslanır. "Marcus kiralık . Biri ona Ashley'i öldürmesi için para ödedi ve senin onu hapse atan kadından intikam alan eski bir mahkûm gibi görünmeni sağladı."

"Ashley'i öldürdüğüm için beni suçlayacaklar mıydı?" Aptal gibi konuşuyorum ama söylediği şeyi oturtmakta zorlanıyorum.

"Planımız buydu." Rook'un sesi acımasız. "Ölmeden önce her şeyi anlattı. Ramsey'i öldürdüğünü de itiraf etti. Patronunun izini kaybettirmek için intihar süsü verdi."

Noktaları birleştirmeye çalışırken başım dönüyor. "İkisi için de onu aynı kişi mi tuttu?"

"Evet." Rook öne doğru eğildi. "Aslında Jason'ı öldürmek için tutulmuştu. Louisa araya girdi ve onu da susturmaktan başka çaresi kalmadı. Ayrıca şüphelendiğimiz şeyi de doğruladı. Ramsey ilk soruşturma sırasında delilleri saklamış çünkü ona öyle söylenmiş. Louisa'yı biriyle tartışırken gören tanık, zaman çizelgesindeki tutarsızlıklar. *Hepsi* örtbas edildi."

"Kim tarafından?" Soru ancak bir fısıltıdan öteye geçemiyor.

"McFadden."

Rook'a bakıyorum, zihnim çalışıyor.

Şerif mi? McFadden mı? Bizi koruması gereken, arkamızı kollaması gereken adam.

"Emin misin?" zar zor duyuluyor, tonumdaki güvensizlik çok açık.

"Yüzde yüz. Cinayetler, hapse gönderilmeniz, Ramsey'in ölümü, hepsi. "

"Ama... *McFadden*?"

Yine de düşündükçe her daha da anlamlı geliyor.

Neden her şey hep aleyhime gelişti, neden her ipucu kayboldu, neden görüşmeden sonra evde polis yoktu, neden biri Ashley'e saldırabilirdi, neden Ramsey öldürüldü.

Yaptığım her şeye erişimi vardı. Başından beri benden bir adım öndeydi.

"Görüşmeden sonra evde kimsenin olmadığından emin oldu, böylece Marcus içeri girip Ashley'i öldürebilecek ve size tuzak kurabilecekti. Ama Ashley karşı koydu ve sen de onu gördün. Onu öldürebilecek ve sahneyi istediği gibi düzenleyebilecek bir konumda değildi, bu yüzden yeniden toparlanmak için kaçtı." "Ve sonra...

McFadden ortaya çıktığında..." Tutmak zorundayım Duraklıyorum. Konuşmak boğazımı acıtıyor.

"Adli tıbbın bulabileceği hiçbir şey olmadığından emin oldu ve burayı başka bir çıkmaz sokağa çevirdi," diye bitiriyor Rook.

"Ne ?" Sesim çatlayarak soruyorum.

"Bir tuzak kuracağız. Bishop Ashley ile birlikte. Bu şekilde kimse ona ulaşamaz. McFadden'ın hâlâ kontrolün kendisinde olduğunu, yakalanmadığını düşünmesini sağlamalıyız. Sonra da onu alaşağı edeceğiz. Temelli olarak."

Ona göz kırpıyorum, sözlerini anlamaya çalışırken oda hafifçe dönüyor.

Bir tuzak. McFadden için.

İçgüdülerim kalkmam, bir şeyler yapmam için bağılıyor ama bedenimin ağırlığı beni yatağa sabitliyor.

"Şimdilik dinlen. Ben burada kalıyorum, Bishop bugün Ashley'i seni görmesi için getirecek," diyor Rook ayağa kalkarak. "Bunu halledebiliriz. Ama zamanı geldiğinde sana ihtiyacımız olacak. McFadden uyandığında seni görmek istediğini söyledi bile. İfadeni almak için. Bunu yapmadan önce konuşmamız gerek. Ama kafanın açık olması lazım, o yüzden şimdilik uyumaya çalış."

Başımı sallıyorum ya da en azından öyle sanıyorum. Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor, yorgunluk beni tekrar içine çekiyor. Gözlerimi kapatıyorum, karanlığa geri sürüklenirken Rook'un sözleri zihnimde yankılanıyor.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

TIRNAKLARIMIN ALTINDAKİ KAN . TIRNAKLARIMI OVALADIM.

Banyoda çığ kaldı ama cildimin kırılganlıklarında hâlâ kırmızı izler var.

Zain'in kanı.

Marcus'un kanı.

Hepsi birbirine karışıyor, içimi ve dışımı boyuyor.

Bishop beni arayıp McFadden'ın benimle konuşmak istediğini söylediğinde ellerimi kurulum ve banyo aynasındaki yansıma bakiyorum. Yüzüm bembeyaz, tişörtüm kırmızı lekeli.

Bishop kapıyı tekrar çalıyor. "Ashley?"

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldıyorum, gömleğimi çıkarıp yerine temiz gömlek giyiyorum. Omurgamı sertleştirerek kapıya doğru yürüyorum.

Bishop diğer tarafta duruyor.

"Ne dediğimi hatırlayın, cevaplarınızı kısa tutun. Uzun açıklamalar yok, süslemeler yok. Basit tutun. Ayrıntıya girmeyin. Ona kullanabileceği hiçbir şey verme." Elini sırtımın küçük kısmına dayıyor ve beni odadan çıkarıp merdivenlerden aşağı indiriyor.

Mutfağın dışında duruyoruz.

"Hazır mısın?"

Derin bir nefes alıp içeri girdim. McFadden mutfak ın ortasında duruyordu. Ona doğru başımı sallıyorum, sonra bir sandalye çekip oturuyorum. Ellerim titriyor, bu yüzden o karşımdaki koltuğa otururken onları kalçalarımın arasına sıkıştırıyorum, defteri açık, kalemi hazır.

Onu görmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Bana neler olduğunu anlat," diyor, sesi nazik.

Endişeli. Travma geçirmiş bir tanığa bakan mükemmel bir şerif.

Nefes almaya odaklanıyorum. Burnumdan alıyorum, ağzımdan veriyorum. Tıpkı Jason öldükten sonra annemin bana öğrettiği gibi. Zain'i cesetlerinin başında bulduktan sonra.

McFadden gölgelerde durup koşmamı izledikten sonra.

"Zain'le mutfaktaydım." Sesim beklediğimden daha kararlı çıkıyor. "Biri içeri girdi ve bize saldırdı."

Kelimeler prova edilmiş, tahta gibi geliyor, ama bu onun parçalanmaya ne kadar yakın olduğumu görmesine izin vermekten daha iyi. Anılar şimdi nasıl da dalga dalga üzerime çöküyor - o araba yolunun sonundaki silueti, evden kaçışımı izlemesi, cep acil servislere ağlaması. Şimdi beni inceleyen aynı soğuk, hesapçı gözler.

"Mutfak darmadağınık," diyor, ses tonu dikkatle nötr. "Yerde kan, kırık mobilyalar. Görünüşe göre Zain epey mücadele etmiş."

Midem bulanıyor. Bishop ve Rook ellerinde olan zamanda yapabileceklerini yaptılar ama dakikalar içinde temizleyebileceğiniz çok şey var. Marcus'la ilgilenmeye, kaçmış gibi görünmesini sağlamaya odaklandılar. Ama şiddetin kanıtları hâlâ duruyor - devrilmiş sandalyeler, kırılmış camlar, herhangi birine ait olabilecek kan lekeleri.

Titremelerini engellemek için parmaklarımı avuçlarımın içine kısıyorum. "Zain beni korumaya çalıştı."

"Peki davetsiz misafir nereye gitti?"

"Rook ve Bishop geldi." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Onlar içeri girdiğinde, o kaçtı." McFadden'ın gözleriyle buluşmak için kendimi zorladım. "Sanırım... Sanırım daha öncekiyle aynı kişi olabilir. Bana ilk kez saldıran kişi."

McFadden başını kaldırıyor, gözleri ilgiyle keskinleşiyor. "Emin misiniz?"

"Benzer yapı. Benzer boy." Kollarımı kendime dolayarak vücudumdaki titremeleri durdurmaya çalışıyorum. "Maske yüzünden emin olamıyorum ama hareket etme şekli ve bıçağı vardı..."

"Bu önemli olabilir." Öne doğru eğiliyor ve geri çekilmemek için kendimi tutuyorum. "Eğer aynı kişiye, bu özellikle seni ya da Zain'i hedef aldıkları anlamına gelir ve bu sadece rastgele bir ev istilası değildi. Nedenini bulmamız gerek."

Endişesi o kadar içten geliyor ki bir an için hafızamdan şüphe duyuyorum. Neredeyse kendimi o gece gördüklerim hakkında yanıldığıma ikna edecektim.

"Rook ve Bishop'ın gelişi şans eseri oldu," diye devam ediyor ve bir not daha alıyor. "Davayı görüşmek için mi buradaydılar?"

"Evet."

Basit tutun. Ayrıntıya girme. Ona kullanabileceği bir şey verme.
Bishop'un sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor.

"Zain yeni ipuçları bulmak için onlarla birlikte çalışıyor."

"Güzel." Bu gelişmeden gerçekten memnun olmuş gibi başını sallıyor. "Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Özellikle de birileri gerçeği bulmamızı engellemeye kararlı görünürken."

Sözlerindeki ironi karşısında boğazım düğümleniyor. Ellerim yeniden titremeye başlıyor ve onları kucağıma daha sıkı bastırıyorum. Tırnaklarımın altında hâlâ kan var. Olanların kanıtı hâlâ derime gömülü.

"Adli tıbbı buraya çağırmalıyım," diyor mutfağa bakarak. Bakışları yerdeki koyu lekelerle takılıyor ve kalbim küt küt atıyor. "Belki kimliğini tespit etmemize yardımcı olacak bir iz bulabiliriz."

Bishop duvara yaslanmış sessizce durduğu yerden daha yakına kayıyor. Onun varlığı beni çılgın atarak odadan kaçmaktan alıkoyan tek şey.

"Önce Bayan Ryder'ın dinlenmesine izin vermeliyiz," diye öneriyor, sesi rahat ama kararlı. "Bugün yeterince şey yaşadı."

"Elbette." McFadden ayağa kalkıp üniformasını düzeltir. "Güvende olmak için dışarıya yardımcılar yerleştireceğim." Kapıda duraklar. "Zain'in durumu ifade verecek kadar stabil olduğunda hastane bizi bilgilendirecek. Yaralarının boyutuna bakılırsa birkaç gün sürebilir. Ama senin ve onun ifadeleri arasında, umarım bunun arkasında kimin olduğunu tespit edebiliriz."

Zain'in yaralarından bahsederken sesindeki rahatlık midemi bulandırıyor. Sanki tüm bunları o planlamamış gibi. Sanki ikimizi de öldürtmeye çalışmamış gibi.

"Bir şey daha, bana onun hakkında söyleyebileceğin başka bir şey var mı? Küçük de olsa ayırt edici bir özelliği var mı?"

Bu bir sınav mı? Hatırladığımı biliyor mu?

"Hayır."

Kapı arkasından kapanıyor ve ben öne doğru yığılıyorum, büyük nefesler . Bishop'ın eli sırtıma indi.

"Sakin ol," diye mırıldanıyor. "İyi iş çıkardın."

"O oradaydı." Kelimeler ben onları durduramadan döküldü. "O gece, evden kaçtığımda. Garaj yolunun sonunda durmuş beni izliyordu. Şimdi hatırlıyorum. Onu hatırlıyorum."

Bishop'ın eli hala sırtımda. "Emin misin?"

"Evet." Sesim kesiliyor. "Tanrım, ne yaptın sen-" Cümlemi bitiremiyorum.

"Marcus'un icabına elimizden geldiğince baktık," diyor alçak sesle. "Ama her şeyi temizleyecek zamanımız olmadı. Olay yerinde onun varlığına dair izler olacak ama geriye doğru izlenebilecek bir şey yok. Herkesin söyleyebildiği kadarıyla, kaos sırasında kaçmış."

"Ama kan -çok fazla kan vardı-"

"Zain'in yaralarıyla açıklanacak." Omzumu sıktı. "Rolünü oynamaya odaklan. Bunu yapabilir misin?"

Hastanede yaşam mücadelesi veren Zain'i düşünüyorum. Ne kadar fırçalarsam fırçalayayım ellerimi hâlâ kirleten kanı. Birdenbire korkunç bir anlam kazanan on dört yıllık kâbusları.

"Evet," diye fısıldadım. "Bunu yapabilirim."

"Aferin kızıma." Doğruldu. "Hadi seni temizleyelim. Sonra onu görmeye gideriz."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

*Bunu yapabilirim. Bir arada
tutabilirim. Yapmak zorundayım.*

Zain'in mutfak zemininde kanlar içinde yattığı görüntü tekrar zihnimde canlanıyor. Bundan kurtulmalı. Uyanmak zorunda.

Çünkü o yapmazsa McFadden kazanır.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

ZAIN

HER ŞEY ACITIYOR.

Ağrı kesicilerin sisinden çıktığımda aklıma gelen ilk tutarlı düşünce bu. Yan tarafım yanıyormuş gibi hissediyorum, başım her kalp atışında zonkluyor ve nefes almak bile göğsümde keskin ağrılara yol açıyor.

Ama ben hayattayım.

Ve daha da önemlisi, dün bu hastane yatağında uyandığımdan beri ilk kez net düşünüyorum. Anılar parça parça geri geliyor - kavga, Marcus'un bıçağının eti kesmesi, Ashley'in çılgılığı.

Kalp monitörünün bip sesi nerede sürekli hatırlatıyor. Antiseptik kokusu hapishane revirindeki anılarımı canlandırıyor.

Farklı koşullar, aynı klinik kopukluk. Aynı kırılmanlık hissi.

Hastanelerden neredeyse hapishane hücrelerinden nefret ettiğim kadar nefret ediyorum.

Rook hâlâ burada, pencerenin yanındaki sandalyeye yerleşmiş, sanki saatlerdir yerinden kıpırdamamış gibi. Belki de kıpırdamamıştır. Onun varlığı tanıdık ve güven verici - artık bu konuda yalnız olmadığımı hatırlatıyor.

"McFadden seni sorgulamak için içeri girmeye çalışıyor," diyor telefonundan başını kaldırmadan. "Hastane onu uzak tutuyor

Şimdilik. Ziyaretçiler için yeterince dengeli olmadığınızı söylüyorlar."

Pozisyonumu değiştirmeye çalışıyorum ve hemen pişman oluyorum. Acı yan tarafımı yırtıyor ve dişlerimin arasından sert bir nefes almaya zorluyor. "Bunu daha ne sürdürebilirler?" Acı söylüyorum.

"Bir gün daha, belki iki gün. Bishop Ashley'i güvenli evlerimizden birinde tutuyor. Kendini toparlıyor." Sonunda kafasını kaldırdı. "Bir şey hatırladı. Jason ve Louisa'nın öldürüldüğü gece hakkında."

Kalp monitörüm nabzımın yükseldiğini gösteriyor. "Ne?"

"McFadden'ı görmüş. Evden koşarak çıktığında garaj yolunun sonunda duruyormuş."

"Siktir." Kelime fısıltıdan öteye geçmiyor. "Emin mi?"

"Evet. Bu da dikkatli hareket etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Sakin davranıyor, hatırladığını belli etmiyor ama ..." Bu imanın havada asılı kalmasına izin veriyor.

McFadden başka bir tehdidi ortadan kaldırmakta tereddüt etmeyecektir. Tıpkı Marcus'a Ramsey'i öldürttüğü gibi. Tıpkı Marcus'a bizi öldürtmeye çalıştığı gibi.

"Plan nedir?" Her nefesin göğsümde bıçak gibi saplanmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Hâlâ kontrolün onda olduğunu düşünmesine izin verdik. Temizleme girişiminin işe yaradığına inandıralım." Rook ayağa kalkıp küçük odanın içinde volta atmaya başladı. "Bayılmadan önce hiçbir şey hatırlamadığını doğrulamak isteyecektir. Bu bizim açılışımız."

"Kafamın karışmasını bekleyecektir. Saldırıdan dolayı kafam karışmıştır."

"Aynen öyle. Buna oynayın. Kafa travmasının hafızanı etkilediğini düşünmesini sağla." Volta atmaya bıraktı ve bana döndü. "Bu arada biz de gözetleme yapıyoruz. Bir dava oluşturuyoruz. Knight şimdiden mali durumunu, telefon kayıtlarını, her şeyi araştırıyor."

Bir başka acı dalgasıyla savaşıyor gözlerimi kapatıyorum. "Onu Marcus'la ilişkilendirecek bir kanıtı ihtiyacımız var. Ramsey'nin ölümüyle."

"Bu konuyu hallettik. Ama daha fazlasına ihtiyacımız var. Hata yapmasına, onu doğrudan Jason ve Louisa'nın cinayetleriyle ilişkilendirecek bir şey ortaya çıkarmasına ihtiyacımız var."

Yanımdaki monitör tekrar yükselirken öfke içime işliyor. On dört yıl. Hapishanede geçirdiğim on dört lanet yıl.

McFadden, ellerine bulaşan kan etrafındaki herkes tarafından görülmeden hayatına devam etti.

"Kendini dokunulmaz sanıyor," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bu onun zayıflığı."

"Ve bunu kullanacağız." Rook yatağa yaklaşır. "Ama önce iyileşmen gerek. Eğer onu satamazsan tuzak işe yaramaz."

O haklı. Haklı olduğunu *biliyorum*. Ama Ashley tehlikeyken burada çaresizce yatmak... sahip olduğum her içgüdüye karşı geliyor.

"Bishop ona bir şey olmasına izin vermez." Rook yüz ifademden bir şeyler okumuş olmalı. "Ve McFadden da herkes bu kadar yakından izlerken açık bir şeyi riske atmaz. Marcus'un kaçtığını düşünüyor. Sırrının hâlâ güvende olduğunu sanıyor."

"Ashley'nin hatırladığını fark etmediği sürece."

"O zamana kadar çok geç olacak." Sesi sertleşir. "Onu gömeceğiz, Zain. Sadece Jason ve Louisa için değil. Saplantısını gizli tutmaya çalışırken zarar verdiği herkes için."

Ben cevap veremeden kapı açılıyor ve bir hemşire içeri dalıyor.

"Bir sonraki ilaç vaktiniz geldi Bay Ryder." Yatak odasına doğru ilerliyor. Serum standı, pratik bir verimlilikle ölçümleri kontrol ediyor. "Kan basıncınız biraz yüksek. Dinlenmeniz gerek."

İlaçları reddetmek istiyorum. Aklımı başımda tutmam, plan yapmam gerek. Ama Rook'un yüzüne bakınca bunun bir seçenek olmadığını anlıyorum.

"Dinlen," diyor. "Zamanımız var."

İlaç sistemime neredeyse anında etki ediyor, her şeyin kenarlarını yumuşak ve bulanık hale getiriyor. Ama bilinç kaybolmaya başladığında bile zihnim çalışıyor, plan yapıyor.

McFadden'ın kibri onun çöküşü olacak. Her yolu kat ettiğinden, her tehdidi bertaraf ettiğinden emin olması. Onun için hazır olmamızı beklemeyecek.

Ashley'nin yüzünün görüntüsü aklımdan geçiyor - Marcus saldırmadan önce mutfakta bana bakışı. Aramızdaki her şey değişti. İstedğim intikam artık bir pişmanlıktan, kafese kapatılmış ve acı çeken birinin geliştirdiği kusurlu bir plandan bir şey değil.

Hazır olmam lazım.

McFadden'la yüzleşecek kadar güçlü olması gerekiyor. Onu korumalıyım ...

Artan sisin içinden Rook'un sesi alçak ve kararlı bir şekilde bana ulaşıyor: "Uyu. Uyandığında buna nasıl son vereceğimizi bulacağız. İlk ve son kez."

Cevap veremeden karanlık beni ele geçiriyor, ama son düşüncem beni bilinçsizliğe sürüklüyor:

McFadden yaptıklarının bedelini ödemeli.

Jason ve Louisa'ya.

Ashley'e.

Bana.

Ve bu sefer, üstlenen ben olmayacağım.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

ASHLEY

BUGÜN HASTANE KORIDORLARINDA YÜRÜRKEN FARKLI HISSEDİYORUM. Dün, adrenalin ve korkuyla koşuyordum, ellerimdeki kan ve Zain'in korkusu dışında hiçbir şeyi fark etmiyordum. Bugün adımlarım daha istikrarlı ama odasına yaklaştığımda kalbim hâlâ hızla çarpıyor.

Bishop yürüyor, varlığı henüz güvende olmadığımızı sürekli hatırlatıyor. McFadden hâlâ , bir sonraki hamlesini planlarken hâlâ endişeli şerif rolünü oynuyor. Bishop'ın profiline bakıyorum ve nasıl bu kadar sakin, bu kadar soğukkanlı kalabildiğini merak ediyorum. Neredeyse yirmi dört saati birlikte geçirdik ve şu anda onun hakkında dün bildiğimden daha fazlasını bilmiyorum.

Rook, Zain'in odasının dışında duruyor, duvara yaslanmış, elinde telefon. Bir mesaja cevap vermek için dışarı çıkmış gibi görünüyor ama aslında nöbet tutuyor. Kimsenin Zain'e ulaşmadığından emin olmak için. Köşeyi döndüğüm anda kafasını kaldırıyor.

Yaklaştığımızda, "Bugün bilinci tamamen yerinde," diyor. "Zihni açık."

İçime dolan rahatlama neredeyse baş döndürücü. Dün Zain'in bilinci neredeyse hiç yerinde değildi, konuştuğunda da kelimeleri bulanık ve kopuktu. Gözleri her kapandığında bir daha açılmayacağından korkarak saatlerce onu izledim.

"İçeri girip konuşmadan önce onu görmem için sana birkaç dakika vereceğiz." Rook öne çıkar ve kapıyı iterek açar.

Nabzım hızlanıyor, içeri giriyorum. Zain'in odası küçük, steril ve hayati fonksiyonlarını takip eden makinelerin hafif bip sesleriyle dolu. İçeri girdiğim anda başı bana doğru dönüyor. Gözleri - dün olmadığı kadar berrak ve uyanık - benimkilere kilitleniyor. Yüzündeki morluklar bugün daha kötü görünüyor, morlar ve maviler solgun teninde derinleşiyor ama o burada. Yaşıyor. Bu da bacaklarımı titretmeye ve boğazımı sıkırmaya yetiyor.

Dudakları gülümseme olabilecek bir şekilde seğiriyor. "Hey."

"Selam." Sesim titrek çıkıyor.

Odayı geçip yatağının yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Sesi sert ama kararlı. "Rook dün burada olduğunu söyledi."

Başımı sallıyorum, konuşmak için kendime güvenemiyorum. Mutfak zemininde kanlar içinde yatarkenki görüntüsü hâlâ çok taze, çok çığ. Eli çarşafın üzerinden benimkine doğru ilerliyor. Parmaklarımı birleştirmeden önce bir an tereddüt ediyorum, teninin sıcaklığı içimi rahatlatıyor. Dün elleri çok soğuktu, sanki hayat ondan benim tutunabileceğimden daha hızlı kayıp .

"Polis geri dönmedi," diyorum sessizce, gözlerim sanki McFadden birdenbire ortaya çıkacakmış gibi odayı tarıyor. "McFadden hâlâ sizden uzak mı tutuluyor?"

"Şimdilik," diye yanıtlıyor Zain, ses tonunda daha önce olmayan bir sertlik var. Kavrayışı benimkinin etrafında sıkılaşıyor. "Sen iyi misin?"

Ben cevap veremeden kapı tekrar gıcırdayarak açılıyor ve Rook, arkasında Bishopla birlikte içeri giriyor.

"O nasıl?" Bishop'ın gözleri Zain'in yüzünü tarıyor.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyor Zain benden önce. "Planın nedir?"

Bishop önce bana, sonra Zain'e baktı. "Hızlı hareket etmeliyiz. Bunu gerçekleştirmek için küçük bir zamanımız var ama bu da akıllı olmamız gerektiği anlamına geliyor."

Zain kendini yatakta hafifçe yukarı itiyor, yüzünü buruşturuyor. Ona yardım etmek için elimi uzatıyorum, ama o sıkı bir gülümsemeye başını sallıyor.

Rook, "McFadden'ın bir hamle yapmasını sağlamalıyız," diyor. "Tedbirli, dikkatli ama aynı zamanda kibirli. Bu onun zayıf noktası."

Kaşlarımı çatıyorum. "O her zaman bir adım önde olmuştur. Bu sefer hata yapacağını nereden bileceğiz?"

"Çünkü daha önce hiç köşeye sıkıştırılmakla uğraşmak zorunda kalmadı." Rook sırtıyor. "Göz önünde saklanıyordu, konumunu kullanarak şüpheleri üzerinde tutmaya çalışıyordu. Artık gerçeği bildiğimize göre, onu ifşa etme şansımız var."

Bishop, "Ve şimdi baskı onun üzerinde," diye ekliyor. "Bu işi öylece bırakıp gid. Onu terletmek için elimizde yeterince koz var."

"Peki tetikleyici ne? Onu nasıl konuşturacağız?" Zain soruyor.

Rook duraksıyor ve cevap vermeden önce Bishop'la bir bakış alışverişinde bulunuyor. "Yeniden ortaya çıkacağını hiç düşünmediği tek şeyi, gömülü raporları kullanıyoruz."

Zain'in gözleri kısıldı. "Ramsey'nin gömdükleri mi? Onları bildiğimizi biliyor. Holson sorgusu sırasında onlardan bahsetti."

Bu bana bir şey düşündürdü. "Neden Holson'ı öldürmedi? Her şeyi gizli tutmak için Ramsey'i öldürdü, neden onu da öldürmedi?"

"Çünkü bu çok açık olurdu. Holson, sadece McFadden ve ikinizin olduğu bir odada ne düşündüğünden bahsediyor ve sonra ölü mü bulunuyor? Bu hemen tuhaf bir durum olarak algılanır. Bunu riske atamaz." Bana cevap veren Bishop.

"Raporlardan haberdar olduğunuzu bildiği için, yine de bunların kopyalarının sizde olmasını beklemeyecektir," diye devam ediyor Rook. "Onları yayacağız, zemin hazırlayacağız. McFadden'a her şeyi bildiğimizi göstereceğiz ve onun için artık çok geç olduğuna inandıracacağız."

Bishop araya giriyor, "Ama körlemesine gitmiyoruz. Her an gözümüzün üzerinde emin olmalıyız."

"Yemi yutmasını nasıl sağlayacağız?" Ben soruyorum.

"İşte burada sen devreye giriyorsun," diyor Rook bana dönerek. "McFadden'a Zain'in hastaneden taburcu edildiğini ve ifadesini evde vermek istediğini söyle. Knight kapı ve pencerelerde onarım çalışmaları yapılırken gözetleme ekipmanlarını yerleştirmeye başladı bile."

O eve, o mutfağa geri dönme düşüncesi midemi sıkıştırıyor. Zain'in zemini boyayan kanının hatırası hâlâ aklımdan çıkmıyor ve oraya geri dönme, McFadden'la zihnime kazınmış bu görüntüyle yüzleşme fikri neredeyse dayanılmaz.

Şehrin hemen dışında bir yerde kalıyordum. Bishop buranın bir güvenli ev olduğunu, işini yaparken onu kiralayan insanların saklandığı bir yer olduğunu söyledi. İşinin ne olduğunu sormadım... Cevabı bilmekten korkuyorum.

Ama kendimi nefes almaya ve yapılması gerekenlere zorlayarak başımı sallıyorum. "Peki ya yardımcıları? Yalnız gelmeyecek."

Bishop doğruldu. "Ona sadık olanları çoktan tespit ettik. Şehir dışında acil bir durum var, yapılması gerekeni yapmamıza yetecek kadar uzun süre dikkatlerini dağıtacak bir şey."

Zain'e , gözlerinde herhangi bir tereddüt arıyorum ama bulduğum tek şey kararlılık.

"Oraya vardığında gerçekten konuşacağını nereden bileceğiz?" Adamların planladığı şeyin riski çok büyük.

Rook'un bakışları keskinleşir. "Konuşacak çünkü ona başka seçenek bırakmayacağız. Ramsey'nin Louisa'nın ölmeden bir gün önce biriyle tartıştığına dair gömdüğü tanık ifadesi ve Ramsey'ye ait olduğunu gösteren parmak izi de dahil olmak üzere dava dosyaları masanın üzerine serilecek." Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Cinayet silahı da elimizde. Marcus'un son hediyesi. McFadden'a karşı bir sigorta poliçesi olarak saklamış. Üzerinde onun parmak izleri var."

Zain yanımda kayıyor, yüzü asık. "Peki ya bunlara tepki vermezse?"

Bishop soğuk bir gülümsemeyle onun gözlerine bakar. "O zaman ikinci aşamaya geçiyoruz."

Rook telefonunu çıkarıp bize bir fotoğraf gösteriyor. "Knight, Ramsey'nin kullan at telefonunu buldu. Kısa mesajlar, arama kayıtları, McFadden'ın ölmeden hemen önce onunla iletişimde olduğunu kanıtlayan her şey."

"İnkâr edecek," diyor Zain. "Ramsey'nin dengesiz olduğunu, suçu ona atmaya çalıştığını iddia edecek."

"İşte bu yüzden her şeye ihtiyacımız var." Bishop gözlerimle buluştu. "Tanık ifadesi cinayet sebebi olduğunu gösteriyor. Telefon kayıtları örtbas edildiğini kanıtlıyor. Cinayet silahı onun orada olduğunu kanıtlıyor. Bir adamın diğerine karşı söylediği söz hiçbir şeydir. Kanıt her şeydir."

Söylediklerini düşünürken kalbim küt küt atıyor. "Onu tetiklemek istiyorsun. Sırrının çoktan açığa çıktığını düşünmesini sağla."

Rook, "İnsanlar çaresiz kaldıklarında dikkatsizleşiyorlar," diyor. "Söylememeleri gereken şeyleri söylüyorlar. Sakladıkları şeyleri ortaya çıkarırlar."

"Peki ya konuşmak yerine silahını çekerse?" Zain'in sorusu tüylerimi diken diken ediyor.

"Gözetimimiz bunun içindir." Bishop'ın gülümsemesi keskin. "Bir hamle yaptığı anda, Kale onu indirecek."

"İki gün," diyor Rook. "Her şeyi yerleştirmek için bu kadar süremiz var."

Zain'e, zayıf durumuna rağmen gözlerindeki kararlılığa bakıyorum ve zamanı geldiğinde hazır olmamız için dua ediyorum.

Çünkü McFadden'ın yalanlarını mükemmelleştirmek için yılları vardı. Ve bunun için başka bir şansımız olmayabilir.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

ZAIN

HASTANE DUVARLARI BENİ BOĞUYOR. BURADA GEÇİRDİĞİM HER SANİYE steril oda bir ömür gibi hissettiriyor. Bundan daha küçük yerlerde de bulundum.

-Çok daha küçük. Bir hücrede geçirdiğim on dört yıl bana bunu lüks gibi hissettirmeliydi. Ama şu anda tek istediğim dışarı çıkmak.

Makinelerin bip sesleri, koridordaki hemşirelerin yumuşak mırıltısı, ben pencereden dışarı bakıp sonsuz gökyüzünü seyrederken hepsi arka planda kayboluyor. Yan tarafımdaki bandaj her nefes alışımında çekiliyor, da başaramamaya ne kadar sürekli hatırlatıyor. Yine de acı, yaklaşan şeyin ağırlığıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

McFadden.

Kapı çalınıyor ve Rook cevap beklemeden içeri giriyor. Yüzünde hazır olsam da olmasam da ilerleyeceğimizi söyleyen o bakış var.

"Buradan çıkmaya hazır mısınız?"

"Fazlasıyla hazırım," diye mırıldanıyorum, dikişlerin çekmesine aldırmadan bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallamaya başladım bile.

Yanımdaki yatağa bir çanta attı. "Giyin. Evde her şey hazır. Knight evi ayarladı. Oraya vardığımızda Ashley telefon edecek, McFadden'a tavsiyelerine karşı gelerek hastaneden erken ayrıldığını ve onunla konuşmaya hazır olduğunu söyleyecek."

Cevap vermiyorum, sadece çantayı alıp banyoya gidiyorum. Aynadaki yansımam beni durdurdu. Morarmış, hırpalanmış ama canlı. Elimi bandaja bastırıyorum, yan tarafıma vuran keskin acıdan irkiliyorum. Bu bana her şeyimi kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlatıyor; sadece hayatımı değil, beni parmaklıklar ardına tıkan kişiden nihayet intikam alma şansımı da.

Benden paslı bir kahkaha kaçıyor.

Asıl planımın odaklandığı kişinin bu *olmaması* ne kadar komik. üzerinde.

Arkamı döndüm ve Rook'un paketlediği eşofman ve siyah tişörtü giydim.

benim için. Rahat, bol ve yan tarafımdaki dikişleri tahriş etme olasılığı en düşük seçenek. Ama hastane önlüğüyle geçirdiğim iki günden sonra hâlâ yabancı geliyorlar. Tekrar dışarı çıktığımda Rook çoktan telefonuna sarılmış, diğer uçtaki birine talimatlar mırıldanıyordu.

"İyi misin?" diye soruyor, aramayı sonlandırırken. Ses tonu neredeyse sıradan, ama onu bundan daha iyi tanıyorum. Herhangi bir zayıflık belirtisi arıyor.

"Ben iyiyim," diye bağıriyorum, kastettiğimden daha sert bir şekilde.

"Hadi gidelim buradan."

Beni görmezden geliyor. "Knight meşguldü. Evde her şey hazır. Kameralar, mikrofonlar-McFadden bir tuzağa doğru yürüyor ve bunun farkında bile değil."

"Güzel. Artık gidebilir miyiz?"

Bana gülümsüyor ve kapıya doğru dönüyor. "Doktorlar gitmen konusunda ne dedi?"

"Bana daha uzun süre kalmam gerektiğini söylediler. Onlara ölmeyeceğimi, bu yüzden eve gideceğimi söyledim. Buna söyleyebilecekleri pek bir şey yoktu."

Onu odadan çıkana kadar takip ettim. Yanından geçerken hemşireler bana bakmıyor bile. Belki de insanların tıbbi tavsiyelere aykırı olarak hastaneden çok erken ayrılmalarına alışkınlar. Ya da belki de yanımda yürüyen takım elbiseli, soğuk bakışlı adamın bununla bir ilgisi vardır.

Asansörden aşağıya sessizlik içinde indik. Rook hiçbir zaman çok konuşkan biri olmadı, aynı hücreyi paylaştığımız zamanlarda bile ve benim aklım da olacaklara çok takılmış durumda.

Bu artık sadece intikam almakla ilgili değil. Hayatta kalmakla ilgili. McFadden'ın bir daha kimseye zarar verme şansı olmadığından emin olmak.

Dışarı adımımızı attığımız anda yaz sıcağı bir duvar gibi çarpıyor yüzüme. Güneş çok parlak, hava nemden çok yoğun. Hastanenin steril soğuğuyla tam bir tezat oluşturuyor. Rook beni arabaya götürürken parıltıya karşı gözlerimi kısıyorum.

Eğilip içeri tırmanmak canımı acıtıyor ama dişlerimi sıkıp olabildiğince rahat ediyorum ve Rook park yerinden çıkıyor. Pencereden dışarı bakıyorum, zihnim olmak üzere olan her şeyi gözden geçiriyor.

Sonunda evin önüne geldiğimizde, evin görüntüsü içimde bir bulantı dalgası yaratıyor. Buraya en son geldiğimde mutfak zemininde kanlar içinde . Anı zihnimde yanıp sönüyor, canlı ve acımasız, ama onu uzaklaştırıyorum.

Rook motoru durduruyor ve inip inceliyor. Derin bir nefes alıyorum ve dikkatlice manevra yaparak arabadan iniyorum, hareket dikişlerimi çekerken yüzüm buruşuyor. Ev beliriyor, sessiz ve bekliyor. İçeride beni neyin beklediğini biliyorum.

Ashley.

Bu sabah uyandığım andan beri aklımda ama üzerinde durmama izin vermedim. Tehlikede olan çok şey var, o yanımdayken nasıl hissettiğimi düşünmeden önce yapılması gereken çok şey var. Ama ön kapıya doğru adım attığımda, onu tekrar göreceğim gerçeği yüzüme çarptı.

Ben kapı koluna uzanamadan kapı gıcırdayarak açılıyor ve işte orada, kapı aralığında duruyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Aramızdaki gerilim hissediliyor. Ama bu öfke ya da korkuyla dolu değil, tamamen başka bir şey, tam olarak adlandıramadığım bir şey.

"Merhaba," diyor usulca, beni içeri almak için kenara çekiliyor.

Konuşmak için kendime güvenmeyerek başımı sallıyorum. Onun orada durmuş beni beklediğini görmek içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, günlerdir gömmeye çalıştığım bir . Ama şu anda, McFadden hâlâ hiçbir şey hissetmeyi göze alamam.

İçeri giriyorum ve Ashley kapıyı arkamızdan kapatıyor. Bishop kabul salonunda duruyor ve kardeşiyle alçak sesle konuşmak için yanımdan geçmeden önce bana başıyla selam veriyor.

"Dünkünden biraz daha iyi görünüyorsun." Ashley'nin sesi tereddütlü, sanki nasıl yanıt vereceğinden emin değil.

Homurdanarak yanından geçip oturma odasına gidiyorum ve yüzümü buruşturarak kanepeye uzanıyorum. Hastanede verdikleri ağrı kesicilerin etkisi geçmeye başladı bile ama daha fazlasını isteyecek değilim. Başıma gelecekler için zihnimin açık olması gerekiyor.

Ashley beni takip ediyor, sonra kapı aralığında duruyor. Karşımdaki sandalyeye doğru bir el sallıyorum ve o da ellerini kucağında birleştirerek oturuyor. Aramızda ağır ve rahatsız edici bir sessizlik uzanıyor.

"Emin misin-"

"Ben iyiyim." Bundan emin olup olmadığımı sormak üzereydi. Ama şüphenin kafamda kök salmasına izin veremezdim.

Dudağını ısırarak başka tarafa bakıyor. Onu böyle görmek çok garip. *Savunmasız*. Onun meydan okumasına, her fırsatta benimle savaşmasına alışkınım. Ama bu... bu farklı.

"Burada olmamalısın. Burası güvenli değil."

"Gitmiyorum." Ve orada, gözlerindeki ateş. Bir an için onu inceledim, sözlerini tarttım.

Belki de haklıdır. Belki de bunun için burada olması gerekiyordur. Ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor.

Bishop odaya girerek gerginliği bozar. "Aramayı yapmaya hazır mısın?"

Ashley titreyen bir nefes çeker, sonra başını sallar. "Eğer Zain öyleyse."

"Yap şunu." Ani ve mesafeli davrandığımın farkındayım ama şu anda başka türlü davranmayı göze alamam.

Cep telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor, sonra da kulağına götürüyor.

"Merhaba. Benim... Ashley. Zain hastaneden çıkışını yaptı... Evet, ifadesini şimdi almak istediğini .. Tamam... Evet, sorun değil. Teşekkür ederim." Aramayı sonlandırır, sonra kafasını kaldırmadan önce bir süre telefonuyla oynar. "Birazdan burada olur."

Kendimi koltuktan kaldırıyorum. "Hadi şu bitirelim."

Ashley de ayağa kalkıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Hazır mıyım? Belki de değilim. Ama başka seçeneğim yok.

"On dört yıldır buna hazırdım." Glmsememi topladım. "Sadece biraz daha farklı olmasını bekliyordum."

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ASHLEY

YERİMDE DURAMIYORUM. ZAIN ÜST KATTA, ŞERİF GELMEDEN ÖNCE DINLENİYOR.

Zamanı geldiğinde hazır olacağında ısrar ediyor, ancak yüzüne kazınmış yorgunluk ve acı farklı bir hikaye anlatıyor. Yan tarafındaki dikişler bile tam olarak iyileşmemişken, her an tehlikeli hale gelebilecek bir yüzleşmeye hazırlanıyor.

Bishop onunla birlikte, Rook da dışarıda. İkisi de bana her şeyin kontrol altında olduğunu, tehlikede olmadığımızı ve her şeyi hallettiklerini söylediler.

Keşke onlara inanabilseydim.

Onların talimatıyla mutfağa girdim ve McFadden'ın gelmesini bekledim. Oda neredeyse sıradan görünüyor, pencerelerden güneş ışığı süzülüyor, tezgahlar pırıl pırıl. Kanın hepsi gitmiş. Kırık tabak ve sandalyeler değiştirilmiş. Ama burada unutamıyorum, yerleri kaç kez fırçalamış ya da kendimi sadece başka bir oda olduğuna ikna etmeye çalışmış olsam da.

Dava dosyaları masanın üzerine yayılmış. Nereden geldiklerini bilmiyorum, sormadım da. Eski gazete kupürleri, polis raporları, tanık ifadeleri - McFadden'ın şerifliği devraldıktan sonra gömdüğü kanıt parçaları. Ve ortada cinayet silahı duruyor. Hâlâ olay yerinden kanıt toplarken koydukları torbanın içinde.

Rook'un cinayet silahını getirdiğinde Zain'e söylediği sözler aklıma geliyor. "Barlowe ondan kurtulduğunu iddia etti ama omzuna isabet eden iyi yerleştirilmiş bir kurşun kısa sürede fikrini değiştirdi."

Her şey orada, bir tuzaktaki yem gibi dikkatlice yerleştirilmiş.

Parmaklarım kucağımda birbirine dolanıyor. Bu işe yaramalı.

Dışarıdan gelen bir araba sesi nabzımı hızlandırıyor.

Bishop kapıda belirir. "O burada."

kalkıyorum. Bacaklarım titriyor ve bir an hareket edebileceğimden emin olamıyorum.

"Ashley?" Bishop'ın sesi beni yerimde tutan korkuyu kırıyor ve ona başımı sallıyorum.

"Ben iyiyim." Resepsiyon salonuna yürüyorum ve bekliyorum. Arabanın kapısının kapanma sesi, McFadden'ın botlarının çakılların üzerinde çıkardığı çıtırtılar bana ulaşıyor. Midem bulanıyor ve kalbim daha hızlı atıyor.

Bunu yapabilirim.

Ön kapı çalındı. kadar sayıyorum, sonra açıyorum. McFadden'ın yüzü profesyonellik maskesi gibi, ama gözlerinde bir şey var - karanlık ve hesapçı bir şey - tüylerimi diken diken ediyor.

"Ashley. İyi olduğunu gördüğüme sevindim."

Gülümsemeye zorluyorum ve içeri girmesi için elimle işaret ediyorum. "Lütfen, içeri gelin. İçecek bir şey ister misiniz? Kahve? Çay?" Bu Bishop'ın önerisiydi. Onu tartışmadan mutfağa sokmanın bir yolu.

Onu koridor boyunca yönlendiriyorum ve yüzümü ona dönüyorum, arkamda ve onu görememekten nefret .

McFadden'ın gözleri masadaki dosyaların üzerinde geziniyor, bana cevap verirken bakışları bıçakta kalıyor.

"Kahve iyi olurdu, teşekkürler." Sesi yumuşak.

Hemen oturmuyor, gözleri dosyaları tarıyor ve sonunda bana takılıyor.

"Zain nerede?"

"Üst katta. Gidip onu getireyim."

Onu odada yalnız bırakmaktan nefret ediyorum, özellikle de bıçak oradayken, ama Rook böyle yapmamı söyledi.

Onu tüm kanıtlarla yalnız bırakın. Gözleri üzerinde olmadan izin verin. Bırakın önündekileri .

Bu anı zihnimde defalarca prova ettim, ama şimdi gerçekleşiyor, her şey çok gerçek, çok tehlikeli geliyor.

Zain'in odasına vardığımda çoktan , yatağın kenarına oturmuş, gömleğini çekiştirirken yüzünü buruşturuyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor.

"O burada mı?"

"Evet. Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım." Sesi sert. Ağrı kesicilerin etkisi geçiyor ama McFadden'la yapacağı karşılaşma için zihninin açık olmasını istediğini söyleyerek daha fazla ilaç almayı reddetti.

Ayağa kalkıyor, bana doğru yürürken bir elini yanına bastırıyor. "Hadi bitirelim şu işi."

Birlikte aşağı iniyoruz, ayak seslerimiz sessiz evin içinde yankılanıyor. Mutfığa girdiğimizde McFadden çoktan masaya oturmuş, önündeki defteri açmış. Ayağa kalkıyor, dikkati tamamen yanımdaki adama odaklanmış durumda.

"Zain," diyor McFadden başını sallayarak. "Ayağa kalktığını görmek güzel. Seni son gördüğümde başarabileceğinden emin değildim."

Zain cevap vermez. McFadden'ın karşısındaki sandalyeye geçip yüzünü buruşturarak oturur. Gözleri McFadden'ın kilitlenmeden önce masanın üzerindeki dava dosyalarına kayar. McFadden'ın gülümsemesi gerginleşir, sonra tekrar oturur ve not defterini açar.

"Tamam, bana ne hatırladığını söyle."

Zain derin bir nefes alıyor, bakışları şerifin yüzünden hiç ayrılmıyor. "Ashley ile , arkamda bir ses duydum. Elinde bıçakla bana doğru gelirken döndüm. Kavgaya ettik. Bishop ve Rook'un buraya geldiklerinde kargaşayı duyduklarını söylediler. Onların varlığıyla adam kaçmış."

McFadden not defterine bir şeyler karalıyor. "Ve saldırganı tanımadınız mı?"

"Hayır," diyor Zain. "Maskeli biriydi. Onu elimden geldiğince savuşturdum ama Bishop ve Rook ortaya çıktığında kan kaybından ölmek üzereydim."

McFadden birkaç not daha karalıyor.

"Sence de tuhaf değil mi?" Zain'in sesi yumuşak.

şerif onun sözleri karşısında başını hafifçe kaldırıyor ama defterine yazmaya devam ediyor.

"On dört yıl ve ben hapisten çıkar çıkmaz Ashley saldırıya uğradı, Jason ve Louisa'nın öldürüldüğü ev kundaklandı ve sonra biri beni öldürmeye çalıştı."

McFadden'ın kalemi karalamanın ortasında duraklıyor.

"Sanki benim serbest bırakılmam gerçek katilin sandığı kadar güvende olmadığı mesajını verdi."

şerif dosyalara tekrar bakar, sonra Zain'e döner.

"Kaç yıldır buranın şerifisiniz... beş yıl mı? Polis şefiydiniz, değil mi? Yani buraya gelmeden önce. Neden küçük bir kasabada şeriflik yapmak için bundan vazgeçtin? Sen burada bymedin. Burası sessiz bir yer. Burada hiçbir şey olmaz."

McFadden kaşlarını çatıyor. Kalemini masanın üzerine koyar.

"Biraz değişiklik istedim. şehir hayatı beni yıpratıyordu." "Sebebin bu olduğuna emin misin?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"yle değil mi? Neden Louisa'ya olan saplantın yüzünden Jason'ı ldrtme şeklinle başlamıyoruz? Onunla birlikte olmasına katlanamıyordun."

McFadden'ın ifadesi değişmiyor.

"Aldığın ağrı kesiciler aklını karıştırıyor olmalı. Belki de hastaneye geri dnmelisin."

"Hiç sanmıyorum." Zain'in sesi sabittir. "Ona sahip olamadın, bu yüzden Jason'dan kurtuldun. Ama Louisa içeri girdi, değil mi? lmemesi gerekiyordu ama öldü. Ramsey bir şekilde senin yaptığını biliyordu ve sen de onu gömmesi için baskı yaptın."

McFadden'ın çenesi gerilir. "Dikkatli ol, Zain. Çok ciddi bir suçlamada bulunuyorsun."

"yle ?"

"Seni çıkaran neydi? Louisa'nın sana ilgilenmediğini söylemesi mi, yoksa Jason'ın bebeğini taşıyor olması mı?"

McFadden'ın yüzü kızarır ve ayağa kalkar, sandalyesi hareketin gücüyle devrilir.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye hırılıyor.

Kibar maske gitmiş, yerine çok daha karanlık bir şey gelmiş. Eli kemerine doğru ilerlerken gözleri alev alev yanıyor.

"Yapma." Bishop'ın sesi kapının yanından gelir.

McFadden'ın eli kılıfının yanında donar.

Zain yavaşça ayağa kalkar. "Gitmesine izin veremedin. Jason'la mutlu olduğu gerçeğiyle başa ıkamadın. Bu yüzden onu ldrttn, *onu* ldrttn."

McFadden'ın yüzü öfkeyle buruşuyor ve sonra her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibi görünüyor.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

ZAIN

McFADDEN'İN ELİ SİLAHINA DOĞRU SEĞİRDİĞİ ANDA, SANMIYORUM.

Tereddüt etmiyorum. Sadece tepki veriyorum. Zihnim yetişemeden bedenim hareket ediyor ve parmakları tutamağın etrafında kıvrılırken kendimi ona doğru atıyorum.

Çarpmanın etkisiyle yan tarafımda bir acı patlıyor, ama elimi bileğine kapatıp onu attıracak kadar sert bir şekilde bükmek için bunu görmezden geliyorum. Silah kayıyor ve sert bir gümbürtüyle yere düşüyor. Onu geriye ittim, eğildim ve toparlanmasına fırsat vermeden silahı aldım.

McFadden tökezledi, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Elimdeki silahı görünce masanın üzerindeki bıçağa yöneldi.

"Yapmazdım." Sesim yumuşak ve başı bana doğru dönüyor.

Gözlerindeki öfke yerini korkuya bırakıyor. Eve girdiğinden beri ilk kez kontrolün kendisinde olmadığını biliyor.

Ama bu yeterli değil.

Olan her şey -hayatımın on dört yılı onun yüzünden, onun yaptıkları yüzünden elimden alındı- göğsümde kaynıyor.

Nefret, öfke.

Jason, Louisa ve henüz doğmamış bebekleri ölmüşken, on dört yıl boyunca özgürce yaşamış bir şekilde orada durmaktadır.

Ben ise işlemediğim bir suç için on yıldan fazla bir süreyi kafeste geçirdim.

Silahlı kaldırıp tam gözlerinin arasına nişan alıyorum. McFadden donup kalıyor, ağzı nefes almaya çalışan bir balık gibi açılıp kapanıyor.

Bir şey söylüyor ama ben . Kalbim güm güm atıyor, sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Tek görebildiğim o. Tek hissedebildiğim elimdeki silahın ağırlığı. Tek tadabildiğim beni öfke.

Tek bir tetik çekişi. Tek gereken buydu. "Zain."

Ses öfke sisini yarıp geçiyor ve şerife odaklanmamı sağlayan tünel görüşü bana Ashley'i göstermek için genişliyor.

McFadden'ın hemen arkasında duruyor, gözleri kocaman, vücudu gergin. Bakışları bana kilitlemiş, yüzü bembeyaz.

Gözlerinde korku var, ama bu McFadden korkusu değil. Benden korkuyor, yapabileceklerimden. Bunu biliyorum. Farkındayım. İlk görüşmemizde onu oraya ben koydum.

Dikkatimi tekrar McFadden'a veriyorum, silah hâlâ havada, parmağım tetiğin üzerinde.

Görüş alanımın çevresinde bir kapı açılıyor ve Rook içeri giriyor. Onun varlığı odadaki atmosferi hemen değiştiriyor.

Sakinlik yayıyor. Kontrol.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve durumu değerlendirirken bir kaşı kalkıyor, sonra bana doğru geliyor. Acele etmiyor, elleri yanlarında rahat. Bu durumu daha önce yüzlerce kez görmüş birinin rahatlığıyla hareket ediyor.

"Zain." Sesi rahat, sanki orada birinin kafasına silah doğrultulmuş bir şekilde durmuyormuşum gibi.

McFadden'ın kafası sesle sarsıldı, sonra tekrar bana döndü. Yüzü önce kızardı, sonra bembeyaz oldu. Ölmek üzere olduğu bilgisi gözlerinden okunuyordu.

"Sen bir katil değilsin, Zain." Rook şimdi McFadden'ın yanında.

Silahlı daha sıkı kavriyorum, parmağım tetiğe doğru seğiriyor. Önümdeki adamın işini bitirme arzusu çok baskın.

"Neden bu şekilde devam etmiyoruz? Sen kimseyi öldürmedin. Şimdi başlamayalım." Sözleri sıradan olsa da, mükemmel yerleştirilmiş bir ok gibi isabet etti.

İşlemediğim bir cinayet yüzünden on dört yılımı parmaklıklar ardında geçirdim. Şimdi McFadden'ı öldürmek... beni söyledikleri her şeye dönüştürecekti.

İnkâr ettiğim her şeyi.

Ama bu beni McFadden'a bir adım daha yaklaşmaktan, silahın namlusunu alnına dayamaktan alıkoymuyor. İrkildi ama umurumda değil. Bundan daha kötüsünü hak ediyor. Başına gelecek her şeyi hak ediyor.

Ama Rook haklı. Karşımdaki adama beni herkesin sandığı gibi bir canavara dönüştürme zevkini tattırmayacağım.

Silahı çekip yere attım. McFadden rahatlayarak sarktı.

"İşin bitti," diyorum, sesim soğuk. "Bu iş bitti."

McFadden yukarı bakar, gözlerinde nefret yanmaktadır. "Sana inanmayacaklar."

Rook öne çıktı, varlığı odayı dolduruyordu. Bu benim hücremi paylaşan adam değil -kibar, sessiz, sakın, *medenî*. Bu soğukkanlı cinayetten tutuklanan adam.

Bu kiralık katil. Tetikçi.

Her zaman olduğu gibi sakın ve kontrollü. Ama şimdi gözlerinde McFadden'ın bile kaçıramayacağı farklı bir kesinlik var.

"Sen ve Ashley için başka bir yer bulmanın zamanı geldi." Gözleri omzumun üzerinden kayıyor ve sonra Bishop orada. Elini omzuma koydu ve sıktı.

"Dikişlerini patlatmışsın. Neden gidip bunu halletmiyoruz? Ashley, sen de." Sesi sertti.

Adını duyunca onu aradım. Kıpırdamadı, bakışları benim, Rook, Bishop ve McFadden arasında gidip geliyor. Parmakları vücudunun her iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve nefes alış veriş sığıdı. Bishop bakışlarımın yönünü takip ediyor.

"Sorun yok, Ashley. Gel hadi. Kendisine verdiği zararı onarırken bu salağı hareketsiz tutmak için yardımına ihtiyacım olacak." Adamın kuru sesi Ashley'i sersemletiyor ve Ashley önce gözlerini kırptırıyor, sonra da kaşlarını çatıyor.

"Kanaman var."

Tiştörtümün üzerine yayılan ıslaklığa bakıyorum. Bishop elini omzuma bastırıyor ve beni kapıya doğru çeviriyor. ", ikinizin de bundan sonra ne olacağını görmenize gerek yok."

Ona karşı koymuyorum ve beni dışarı çıkarmasına izin veriyorum. Tam kemerli geçide ulaştığımızda, soğuk parmaklar benimkilerin etrafında kıvrılıyor. Nazikçe sıkıyorum. Bir ses bize ulaştığında koridorun yarısına gelmiştik.

Tek el ateş eden bir silahın kusursuz sesi.

Ashley'nin eli ağzına gitti. Ona bakıyorum ve bir an için gözlerimiz kilitleniyor.

Ne olduğunu söylememe gerek yok. O biliyor. Gözlerinde farkındalık var.

Tek atış yetiyor çünkü Rook ıskalamıyor.

McFadden öldü. Benden her alan adam öldü. Ve onu ben öldürmedim.

Ama de gitti.

Bishop bir elini sırtıma koyarak beni ileri doğru itiyor. "Özgürsün, Zain. Her şey bitti."

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

ASHLEY

ŞERİF'TEK BİR KURŞUNLA ÖLDÜRÜLMESİNİN ÜZERİNDEN 24 SAAT GEÇTİ.
McFadden'ın hayatı.

Zain'in mutfağında durmuş, pencereden sabahın erken saatlerindeki güneşe bakıyor ve bir fincan çayımı yudumluyorum. Şimdi her şey farklı görünüyor.

-Daha temiz, daha parlak bir şekilde. Bishop ve Rook gece boyunca çalışarak burada olanlara dair tüm izleri sildiler. Her yüzeyi metodik bir şekilde temizlemelerini, her izi kaldırmalarını, McFadden'ın yürüyüp gitmesinden başka bir şey olduğunu düşündürebilecek kanıtları paketlemelerini izledim.

Arabası gitmiş -Bishop onu üç kasaba ötedeki havaalanına götürmüş, uzun süreli park yerine bırakmış ve ani ayrılışını açıklayan mükemmel bir sahte not bırakmış. Evi, aceleyle toplanmış gibi görünmesi için dikkatlice düzenlenmiş, banka hesapları ortadan kaybolmayı planlayan bir adamın resmini çizen bir para çekme modeli gösteriyor. Telefon kayıtları bile değiştirilmiş, dünden önceki haftalarda denizaşırı yerlere yapılan aramaları gösteriyor. Bunu nasıl başardıkları hakkında hiçbir fikrim yok, *Knight* ismini birden fazla kez söylediklerini duymak dışında.

Kale. Fil. At ... Satranç taşları. Bu isimler nedense uygun görünüyor.

Kasabada fısıldanan hikayeye göre McFadden, Jason ve Louisa'nın cinayetlerine karıştığına dair kanıtlar ortaya çıkmaya başlayınca kaçtı. Louisa'ya olan saplantısı ve Jason'ı öldürmesi için Marcus'u tutmasıyla ilgili gerçeklerin ortaya çıkmasıyla yüzleşemedi. Masum bir adamı hapse gönderen örtbası düzenlemekle ilgili.

Ellerimi fincanımın etrafına sararak sıcaklığın tenime nüfuz etmesine izin veriyorum. Duvardaki saatin yumuşak tik takları dışında mutfak sessiz. Düştüğü yeri kaplayan yeni bir halı var ve hava barut ve kan yerine taze boya ve limon temizleyici kokuyor. Burada olanları düşününce her şeyin bu kadar normal hissettirmesi neredeyse gerçeküstü.

Bishop şafağa kadar kalarak telefon görüşmeleri yaptı, ipleri eline aldı ve soruşturmanın McFadden'ın kayboluşunu derinlemesine sorgulamak yerine onu bulmaya odaklanmasını sağladı. Bağlantı ağı sonsuz görünüyor - ona iyilik borcu olan insanlar, gizliliğin gerekliliğini anlayan insanlar.

Rook onunla birlikte çalışıyordu, hareketleri kesin ve pratikti, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibiydi. Belki de yapmıştır. Sormadım, onlar da açıklama yapmadılar.

Zihnim vurulma anından sonrasına, Bishop'un Zain'in yırtık dikişleriyle ilgilenmek için bizi üst kata çıkardığı ana gidiyor. Aşağıdan gelen sesler boğuk ama belirgindi; mobilyalar hareket ediyor, su akıyor, kapılar açılıp kapanıyordu. Ben Bishop'ın Zain'in yan tarafındaki hasarı onarmasına yardım ederken Rook sessiz bir verimlilikle çalışıyordu, ellerim olması gerekenden daha sabitti.

Merdivenlerdeki ayak sesleri beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Zain kapıda beliriyor, yeni onarılmış dikişlerini korumak için dikkatle hareket ediyor. Yüzündeki morluklar bir gecede derinleşmiş ama gözleri her şey başladığından beri gördüğümünden daha berrak.

"Erken kalkmışsın," diyor, sesi uykudan pürüzlü. Omuz silkiyorum. "Uyuyamadım."

Odayı geçiyor ve yanımdaki tezgâha yaslanıyor. Aramızdaki sessizlik şimdi daha farklı, daha az gergin, daha rahat.

"Rook aradı," diyor bir süre sonra. "Paralar McFadden'ın offshore hesaplarına yatırılmış. Bir iz yaratmışlar

aylardır bunu planladığını gösteriyor. En yakın yardımcıları bile kovuşturmadan kaçmak için kaçtığına inanıyor."

I Başını salla, işleniyor. Bu seviye . detay onlar gitti için sendeliyor. "Ya Marcus?"

"Cesedi asla bulunamayacak. Rook bundan emin oldu."

Aramızdaki boşluğu bir sessizlik daha dolduruyor.

"Şimdi ne olacak?" Yüzümü ona dönüyorum.

Gözleri benimkileri buluyor ve havada bir şeyler değişiyor. "Bu senin ne istediğine bağlı."

Kupamı yere bıraktım. Karşımdaki adam Jason'ın mezarı başında benimle yüzleşenle aynı kişi değildi.

Bu sadece bir hafta önce miydi?

On dört yıl boyunca onu yönlendiren öfke yanıp gitmiş, yerini başka bir şeye bırakmıştır. Gerçek bir şey.

"Kalmak istiyorum," diyorum usulca. "Eğer istediğin buysa."

"Öyle mi?"

Bir adım daha yaklaşıyorum, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakın. "Evet."

Eli yüzümü kavriyor, başparmağı yanağımı okşuyor. Beni öptüğünde, bu öncekinden farklı. Öfke yok, çaresizlik yok. Sadece biz, ikimizi de uzun zamandır rahatsız eden geçmişten nihayet kurtulmuşuz.

Geri çekildiğinde dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Dışarıda güneş yükseliyor ve mutfağın zeminine altın rengi bir ışık saçıyor. Birkaç saat içinde kasaba McFadden'ın kayboluşuyla ilgili haberlerle çalkalanacak. Sorular, soruşturmalar, teoriler olacak. Ama onu asla bulamayacaklar. Bu mutfakta gerçekten ne olduğunu asla bilemeyecekler.

On dört yıldır ikimize de musallat olan gölgeler nihayet soluyor ve yeni bir şeye yol açıyor.

Daha iyi bir şey.

Bizim olan bir şey.

EPILOGUE

ASHLEY

ON DÖRT AY.

Annemin oturma odasında oturmuş, o öğle yemeği hazırlarken bir dergiyi karıştırırken aklıma geldi. McFadden'ın ölümünün üzerinden on dört ay geçmişti. Her şey değiştiğinden beri.

On dört ay içinde çok şey olabilir.

McFadden hâlâ bulunamadı. Rook ve Bishop Chambers bundan emin oldu. Dava hala açık, ancak takip edilecek bir ipucu yok ve polis bize eski şerifi gören biri olmadığı sürece onu bulup adalete teslim etmelerinin pek mümkün olmadığını söyledi.

Zain'in ailesi benim için ikinci ebeveyn gibi oldular - özellikle annesi o ilk garip haftaları telafi etmek için elinden geleni yaptı. Babası bana hiç sahip olmadığı kızı gibi davranıyor, her zaman bir kucaklamayla ya da Zain'in gözlerini devirmesine neden olan bir baba şakasıyla hazır.

Jason'ın annesi her Pazar kahve içmek için uğruyor. Artık onun hakkında konuşuyoruz, suçluluk duygusunun ağırlığı göğsümü ezmeden hikayeler ve anılar paylaşıyoruz. Her gittiğinde bana sıkıca sarılıyor ve mutluluğu yeniden bulduğum için mutlu olduğunu söylüyor. Jason da benim için bunu isterdi. Sanırım onun için de bunu isterdi.

Annemle ilişkim çok daha iyi. Jason'ın öldüğü gece duyduklarımdan, babamla nasıl bir araya geldiklerinden, babamın ölümünden sonra yaşadıklarımı izlemenin onun için ne kadar zor olduğundan ve bunun evliliği üzerinde uzun süre yarattığı baskıdan bahsettik.

Louisa'nın ailesi Zain'e bir mektup göndererek kızlarının canını alan kişinin kendisi olduğuna inandıkları için özür diledi. Onlarla buluşmak için şehir dışına çıktık. Gözyaşları vardı, anılar paylaşıldı ve sanırım bu hem onlar hem de Zain için katartık oldu.

Karla ve Jessa-Mae sonunda Zain'in etrafında yumurta kabuğu üzerinde yürümeyi bıraktılar. Artık Zain sahiplenip hırçınlaştığında sadece gözlerini deviriyor ve mağara adamı olduğu için onunla alay ediyorlar.

Scott altı ay önce Chicago'ya taşındı. Son duyduğuma göre yeni biriyle çıkıyormuş. Böylesi daha iyi. Bazı yaraların iyileşmesi için mesafe gerekir.

Sondra hâlâ benden nefret ediyor ama aylar önce bunu umursamayı bıraktım. Küçümseyici yorumları ve soğuk bakışları artık üzerimden sekiyor. Dürüst olmak gerekirse kıskançlık olduğunu düşünüyorum.

Ben ve Zain birlikteyiz. *Gerçek anlamda birlikteyiz.* Her zaman kolay olmadı ve yürüyüp sorguladığımız anlar oldu. Ancak sahip olduğumuz şeyin uğruna savaşmaya değer olduğunu bilerek zor günleri atlattık ve şimdi daha mükemmel bir ilişki isteyemezdim.

Kapının çalınması beklenmedik bir şeydi ama beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Ben bakarım."

Annem bir şeyle cevap veriyor.

Kapıyı açtığımda verandada koyu renk takım elbiseli bir adam duruyordu. Kalbim küt küt atıyor. Bana Bishop'ı, Rook'u hatırlatıyor. Mutfaktaki o günü.

"Bayan Ryder." Krem rengi bir zarf uzatıyor.

Kaşlarımı çatarak aldım. İçinde bir davetiye var ve ağır kâğıdı ve el yazısını tanıyorum. Zain'in aylar önce, her şey başladığında gönderdiğinin aynısı. Bir akşam yemeği davetiyesi.

Aynı restoran. Aynı talepkar ses tonu.

Ona bakıyorum, içimi bir şaşkınlık kaplıyor. Bu sabah birlikte kahvaltı ettik. Anneme gitmeden önce bana veda öpücüğü verdi. Neden...?

"Sizi ben götüreceğim," diyor adam, garaj yolunda rölantide duran siyah bir arabayı işaret ederek.

"Anne..." onu arkamda dururken buluyorum, dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Nihayet. Öğle yemeğini ertelemenin yollarını arıyordum." Göz kırpyorum. Ellerini bana doğru cırpı.

"Peki, ne ? Gidin hadi."

Bu gerçeküstü bir his, deja vu'nun ters edilmiş hali gibi. Geçen sefer korku ve öfke beni o restorana götürmüştü. Bu sefer ise çantamı kapıp adamı evden çıkana kadar takip etmeme neden olan şey merak.

Yolculuk sessizlik içinde geçiyor... Yani şoför sessiz. Ona sürekli sorular soruyorum.

"*oluyor?*"

"*Zain beni neden aramadı?*" "*O ne yapıyor?*"

Restorana vardığımızda kapımı açtı ve beni içeri götürdü. Bir masa dışında içerisi boş. Zain orada oturuyor, ifadesi okunmuyor.

." Sesi düz ve kontrollü.

Karşısındaki sandalyeye kayarken kalp atışlarım hızlanıyor. "Neyin var?"

Cevap vermiyor. Onun yerine masanın üzerinden başka bir zarf uzatıyor. Bu zarfın kenarları yıpranmış, sanki defalarca elden geçmiş gibi. Açtığımda nefesim kesiliyor.

Sözleşme.

Her şeyi başlatan kağıt. On dört ay boyunca bizi birbirimize bağlayan ve tamamen başka bir şeye dönüşen intikam.

"On dört ay," diyor sessizce. "Anlaşma böyleydi."

Ona bakıyorum, parmaklarım kağıdın kenarında kıvrılıyor. "Zain-"

"Şartlar tamamlandı." Ceketinin içine uzandı ve bir çakmak çıkardı. Kağıdı direnmeyen parmaklarımdan geri alarak

alevi köşeye değdirir.

Yanışını izliyorum.

"Hayatını tamamen kontrol etmen karşılığında on dört ay." Başını eğdi.
"Şartlar böyleydi."

"Evet, ama-"

Başka bir zarf uzatıyor. "Bu ne?"

"Yeni bir

sözleşme." "Bir ...

ne? Neden?"

Zarfa uzandım. Elini üzerine koyup beni durduruyor.

"On dört yılımı intikamımı planlayarak geçirdim. Bir planım vardı. Üç basit adım vardı. Hapisten çıkmak. Beni oraya koyan kızı bul. Ona bunu ödetmek." Parmakları zarfın üzerinde ritim tutuyor. "Önemli bir şey dışında her şeyi çözmüştüm."

Nefesimi tutuyorum, o yumuşak sesi dinliyorum, kalbim küt küt atıyor.

"Yatmaya ve cezasını kabullenmeye hazır olmayan bir kadınla tanışacağımı hesaba katmamıştım. Beni çılgına çevirdi, bildiğimi sandığım her şeye meydan okudu, tüm dünyamı alt üst etti."

Aramızdaki masaya küçük kadife bir kutu koyuyor. Ona bakıyorum.

"Aç onu." Sesi yumuşak.

Ona uzanırken elim titriyor. İçinde ışığı yakalayan ve zarfın üzerinde parıltılar saçan bir yüzük var.

"On dört yıl boyunca, o hapisane hücresinde ben intikamımı planlarken, sen hayatıma bir amaç verdin. Son on dört aydır da hayatıma anlam katıyorsun." Sonunda bir gülümseme sert ifadesini kırdı. "Sorun şu ki, daha kalıcı bir anlaşmaya ihtiyacım var."

Duraklıyor, gülümsemesi

yumuşuyor. "Seni seviyorum,

Ashley."

Üç kelime. Hepsi bu kadar. Ama nefesimi . "Zain-"

"Sanırım seni, ailemle akşam yemeğinde Sondra'ya gidip kendini becermesini söylediğin o geceden beri seviyorum." Sesi sertti. "Sadece bunu itiraf etmeye hazır değildim."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. "Ben de seni seviyorum."
Gözleri kararıyor ve eli masanın karşısında benimkini buluyor. "Ne diyorsun, Fişek? Hayatını sonsuza dek imzalamak ister misin? Evlen benimle. Bu sefer gerçekten."
Hiç tereddüt etmedim. "Evet."

SON

Acımasız Pişmanlık'ı okuduğunuz için teşekkür ederim.

Rook ve Bishop'u merak ediyor ve onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, onları kendi serileri olan The Chambers Brothers'da bulabilirsiniz.

1. kitaba buradan ulaşabilirsiniz: <https://books2read.com/r00k>

Yaramaz rock yıldızı dikkatinizi çektiyse, Harper ve Gabe'in hikayesini Dövmeli Anılar'da bulabilirsiniz.

<https://books2read.com/tattooedmemories>

AUTHOR NOTE

Yeni bir maceraya benimle geldiğiniz için teşekkür ederim. Umarım Zain ve Ashley'i tanımaktan keyif almışsınızdır.

Aşağıdaki kişilere seslenmek ve çok teşekkür etmek istiyorum.

Tee, suç ortağım ve çalışkan editörüm. İkimizin de sağlığı ve güvenliği için konuşmalarımız asla gün ışığına çıkmamalı.

Ange, etkinlik korumam ve asistanım. Ayrıca birçok tepki ekran görüntüsünün kaynağı! Daha nicelerine.

Shani, Michelle, Vikki, sokak ve ark takımlarım. Desteğiniz ve bağırışlarınız beni ayakta tutuyor.

Samantha, kapakların beni her uğuruyor!

Ve okuyucularım. Sizler olmasaydınız, Fidget'a (kedim) hikayeler anlatıyor olurum. O uyumayı tercih eder. Bu yüzden fedakârlığınız için size teşekkür ediyor!

Duoloji hakkında konuşmak isterseniz, Facebook'ta bir destek odası bulunmaktadır. Lütfen sorularınızı yanıtladığınızdan emin olun.

<https://www.facebook.com/groups/ruthlessintentspoilergroup>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

